

Tôi Muốn Chàng Nam Sung Này

Contents

Tôi Muốn Chàng Nam Sung Này	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	58
11. Chương 11: Phiên Ngoại: Tháng Ngày Thân Ái Của Vợ Chồng Triệu Gia	66
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Bé Cưng Xem Bệnh Ký	68
13. Chương 13: Phiên Ngoại: Một Trăm Ngàn Và Một Tỷ	69

Tôi Muốn Chàng Nam Sung Này

Giới thiệu

Cô là đóa hoa tường vi nở trong đêm tối, muốn hái cần dùng khí. Hắn là ngọn cỏ mềm đu đưa theo g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-chang-nam-sung-nay>

1. Chương 1

Tiếng chuông tan học êm ái vang vọng trong sân trường, cửa chính mở rộng ra, từng nhóm học sinh trẻ trung sôi nổi lục tục theo nhau ra về, họ gọi bạn, kéo bạn đi, hoặc chụm đầu ghé tai, tiếng líu ríu khắp nơi, đầy sức sống và náo nhiệt.

Một chàng trai cao gầy lạng lẽ đi ở đám sau cùng, tóc đen, mắt đen ở giữa những người phương Tây thật là bất mắt, nhưng đặc biệt nhất vẫn là khí chất trầm tĩnh, một thân một mình, không có bạn học cũng như bạn bè, mặc trên người đồng phục học sinh mùa đông càng làm cho người hắn trông có vẻ cao hơn nữa.

Da trắng nõn nà, tóc đen sạch sẽ, ánh mắt thâm thúy như viên ngọc đen không chứa chút tạp chất nào, thanh khiết lạnh đậm, môi mỏng, lịch sự mà tuần tú, khuôn mặt trẻ tuổi như một mảnh trầm lặng.

Hắn bước từ tốn, không nhanh, không chậm, ra khỏi cổng trường là quẹo trái, đi bộ thêm chừng trăm mét nữa là đến ga tàu điện ngầm, ngồi tàu điện ngầm chừng mười lăm phút, đi bộ thêm chừng năm phút nữa là đến trước cửa ngôi nhà trọ năm tầng quen thuộc.

Những đám mây thấp màu xám xịt ngày càng dày, những cơn gió mạnh thổi qua mang theo không khí ẩm ướt và lạnh lẽo. Mùa đông ở Paris rất ướt át nhưng không tính là quá lạnh, nhưng gần đây nhiệt độ lại xuống quá thấp, trong không khí tràn ngập hơi ẩm dự báo sắp có trận mưa to.

Nhà trọ cũ không cao lắm nên không có thang máy, hắn liền lên lầu ba rẽ phải, nhấn mật mã, tiếng đẩy cửa “Két” thanh thúy vang lên, vào bên trong là một căn phòng ấm áp.

Không khí ẩm áp khuếch tán, ánh đèn vàng nhạt chiếu rọi những vật dụng xa hoa tinh xảo bên trong, không khí trôi nổi hơi thở ngọt ngào mà thơm ngát.

Đôi mắt đen nhánh nhìn thấy đôi giày cao gót màu vàng kim ném lung tung trước cửa, tâm tình thoáng có chút phức tạp.

Tiếp tục đi vào trong, ở giữa là ba chiếc vali hành lý với nhãn hiệu và hoa văn đắt giá phách lối đập thẳng vào mắt, nhãn của hãng hàng không còn chưa gỡ xuống. Quả nhiên...

Hắn thở mạnh đi vào phòng trong, ví da đắt tiền cùng chiếc váy đỏ, còn có tất chân nữa rải từ phòng khách đến phòng ngủ theo lối đi, chiếc áo lót khiêu gợi bằng tơ tằm màu đen tùy ý ném lung lẳng trên sofa, chiếc quần lót cùng chất liệu nằm khiêu khích nơi cửa phòng ngủ đang hé mở.

Đẩy cửa, ngón tay thon dài chợt dừng lại mấy giây, cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra.

Phòng ngủ giống hệt chiến trường, khắp nơi đều là đồ vật bị ném lẫn lộn, trên bàn trang điểm bày lộn xộn tung tóe mỹ phẩm trang điểm và mỹ phẩm dưỡng da. Trong căn phòng nhốn nháo như vậy, trên chiếc giường lớn, cô gái xinh đẹp mỹ lệ vẫn đang ngủ say.

Ga trải giường bằng tơ sợi nhẵn nhúm, da thịt óng ánh trong suốt nhẵn nhụi như da trẻ con làm cho người ta không thể nhìn được mà muốn đưa tay vuốt ve, ngón chân như bạch ngọc được khắc ra, từng mảnh, từng mảnh màu hồng của móng chân giống như cánh hoa nở rộ, mắt cá chân mảnh khảnh, bắp chân với đường cong đẹp đẽ, bắp đùi trắng như tuyết quấn quanh chân mỏng thon dài đến mê người, đường cong phập phồng lung linh không thể che giấu nổi. Chiếc chăn mỏng miễn cưỡng coi như che kín được bộ ngực xinh đẹp, theo từng nhịp thở của chủ nhân, giữa khe rãnh sâu cũng hơi rung động. Tóc dài đen nhánh như rong biển càn rỡ xòa trên gối, gò má mềm mại đáng yêu, hàng mi cong lên như cánh bướm, cái mũi xinh đẹp và còn phớt môi đỏ tươi. Cô gái say ngủ nằm trên giường kia đủ khiến cho người ta ngỡ ngàng không dứt.

Rất dễ nhận thấy, cô gái dưới lớp chăn mỏng là không mảnh vải che thân.

Chàng trai đứng ở cửa bên lạng lẽ nhìn, ước chừng năm phút sau đó để chồng sách xuống, rón rén và vô cùng thuần thực bắt đầu dọn dẹp căn phòng.

Bông tẩy trang cùng khăn giấy đã dùng nhanh chóng được quét cho vào thùng rác, những chai lọ mỹ phẩm nghiêng ngả cũng được xếp lại gọn gàng trật tự.

Chiếc khăn tắm hơi ẩm được bỏ vào rổ quần áo đem đi giặt, nhặt chiếc mặt nạ dưỡng da lên, máy sấy ném trên mặt đất được rút ra cho vào ngăn kéo, đem dép bị đá lung tung xếp lại xong xuôi. Động tác của hắn vừa nhanh chóng, vừa nhẹ nhàng mà thành thực, không tới ba phút, phòng ngủ xốc xếch trở lại chỉnh tề, rộng rãi như cũ.

Ngước mắt nhìn người vẫn đang ngủ say một chút, chàng trai từ từ đi ra phòng khách, mở vali hành lý, đem tất cả quần áo bên trong phân loại vào rổ quần áo giặt, còn hai cái còn lại đem xếp gọn ra ngoài, rồi đem vali trống lau sạch sẽ cất đi.

Phòng khách cùng phòng tắm bị ai đó làm loạn lên cũng được sắp xếp lại, cho dù tối hôm qua hấn vừa mới lau dọn cả phòng xong, trong vòng một tiếng cả căn hộ năm mươi mét vuông đã khôi phục lại trạng thái sạch sẽ, gọn gàng ban đầu.

Hành động của hấn thuần thực mà có hiệu suất, hơn nữa hoàn toàn không phát ra chút âm thanh nào, trừ âm thanh của máy sưởi, tất cả đều yên tĩnh như không có ai vậy, giống như đã làm qua cả trăm ngàn lần, cho dù có nhắm mắt cũng biết thứ gì nên đặt ở chỗ nào.

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, bảy giờ kém mười lăm, hấn đứng ở phòng bếp, trước kệ bếp chuẩn bị đồ ăn.

Quả cà chua căng tròn được rửa qua nước trở lên sáng bóng, trứng gà tươi, rau xanh, nôi thịt bò ở trên bếp bay ra mùi thơm nồng nặc, miếng cá tươi ngon cùng cua ốc được rửa xong, hấn đang vo gạo. Đồng phục dày đã sớm cởi, chiếc áo sơ mi trắng tinh ủi phẳng phiu được xắn lên, mọi cử động đều rất tự nhiên, nhẹ nhàng.

Một đôi tay bóng loáng mịn màng quần lẩy eo hấn, thân thể thơm tho từ đằng sau dính vào người hấn, cái lưỡi ướt át nóng rực từ từ liếm qua vành tai hấn.

Thân thể hấn liền cứng đờ.

“Người ta đói bụng.” Thanh âm mềm mại mang theo chút khăn khăn, mười phần mê người.

Động tác có chút dừng lại, “Cơm nấu xong ngay.”

“Người ta đói bụng.” Ngữ điệu có chứa chút nũng nịu, chiếc lưỡi mềm mại theo vành tai hấn rà xuống dưới, nhẹ nhàng trên cần cổ, trên da thịt từng chút, từng chút liếm láp.

“Mười lăm phút.”

“Quay lại.” Thanh âm mang theo ý câu dẫn.

Hấn trầm mặc như trước, nhưng nhịp hô hấp đang lặng lẽ thay đổi.

Đôi môi hôn ngày càng càn rỡ, ngón tay thon dài lục lọi trước ngực hấn, cởi từng nút, từng nút áo hấn.

Như vậy, không thể được. Giơ tay lên đè lại cái tay không ngoan kia, thở dài, xoay người lại, một giây sau hô hấp chợt dừng lại.

Cô gái đang dính vào người hấn lại không có một mảnh vải che thân.

Da thịt trơn bóng không tì vết được bảo dưỡng cẩn thận, dưới ánh đèn vàng thân thể như trân châu hiện ra, đôi ngực, eo thon, cái mông, chân dài, mỗi phân mỗi tắc đều như một tòa thiên nhiên đẹp khiến người ta nín thở.

Tóc quần đen bóng xoa xuống ôm trọn bộ ngực nửa hở nửa che, từng sợi đen nhánh làm nổi bật lên da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết. Gương mặt trái xoan, đôi mắt như nước, đôi môi đang khê cắn, không son phấn nhưng vẫn yêu mị vô cùng, cô gái này đúng là trời sinh xinh đẹp để câu dẫn người.

Cô cứ như vậy đứng trước mặt hấn, cứ mặc hấn nhìn, ánh sáng trong mắt lóe lên như những chấm nhỏ li ti giống như đang cất giấu bí mật của mình, trên môi hơi cười cười, khóa thân trước mặt hấn, hình như đó chỉ là một điều bình thường.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con lại trắng nõn nên một chút màu sắc biến hóa cũng không che giấu nổi: “Sao không mặc quần áo?”

“Đỏ mặt?” Âm thanh lộ vẻ trêu đùa: “Thật đáng yêu.”

Lần này thật là đỏ mặt, nhưng không chỉ bởi xấu hổ: “Không được bảo tôi đáng yêu!”

“Tức giận?” Ngón tay mịn màng xoa má hấn, nhiệt độ nơi đó nóng lên làm cô cười to hơn, thật là, thật là đáng yêu, “Người ta giúp hạ hỏa cho, được chứ?”

Không đợi hấn trả lời, cô trực tiếp hôn lên môi hấn, duỗi lưỡi rà nhẹ lên môi hấn rồi liếm mút, chàng trai rất tức giận, một chút cũng không muốn phối hợp. Nhưng cô không ngại, rất có kiên nhẫn hôn hấn, biết rõ phải hôn như thế nào sẽ làm hấn động tình.

Từng chút, từng chút gặm nhẹ qua cằm hắn, lại trở lại môi tỉ mỉ liếm, từ từ hôn, ngón tay từ bờ vai hắn trượt xuống lồng ngực, nhẹ lướt qua xương quai xanh tiếp tục việc trước đó chưa hoàn thành.

Một nút, hai nút, ba nút, chàng trai lần nữa đè tay cô lại rút cuộc hé môi thỏa hiệp. Lưỡi của cô hài lòng đi vào thăm dò, linh hoạt lướt qua môi hắn, liếm qua lợi hắn, sau đó dừng lại ở những nơi nhạy cảm, lại tiếp tục câu dẫn lưỡi hắn.

Dù sao hắn cũng trẻ tuổi, dù sao cũng mềm lòng, lưỡi của hắn vươn ra, tay nắm ở vòng eo mảnh khảnh ôm cô thật chặt.

Cô chủ động biến thành bị động, để hắn mặc sức hôn, ngón tay lại bận nhanh chóng cởi nút áo, đẩy chiếc áo sơmi ra, ngón tay nhẹ vuốt ve lồng ngực. Cô biết rõ từng điểm mẫn cảm của hắn, hiểu vuốt ve nơi nào hắn sẽ có cảm giác, lòng ngón tay khe cào qua đầu vú hắn, quả nhiên nghe thấy tiếng hắn thở dốc.

Cô luôn luôn hiểu cách câu dẫn hắn nhanh nhất, mà hắn cho tới bây giờ cũng không phải là đối thủ của cô.

Hắn thở dài, bàn tay ở sau lưng cô vuốt ve, châm lửa.

Thân thể của cô dán vào người hắn xinh đẹp pháp phồng, chiếc áo sơmi bị cô cởi xuống, da thịt trần trụi bóng loáng cùng với thân thể tuyết trắng triển miên cùng nhau, hô hấp của hắn trở nên nặng nề, khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ bừng, bàn tay nhẹ nhàng ôm trọn nơi đầy đà của cô khiến hắn thỏa mãn mà khép hờ đôi mắt kích động.

Cô giống như rắn, chân quấn lên hông hắn, dùng nơi mềm mại nhất của mình ma sát nơi đó của hắn, khiến hắn nóng bỏng mà đáp lại, bàn tay nóng rực lướt nhẹ vào trong bắp đùi cô, nơi đó của cô đã trơn ướt mà thở dốc. Cách lớp vải của quần dài, vật đó vội vàng chống đỡ giữa hai chân cô.

Thật là tốt. Nụ cười bên môi cô càng ngọt ngào, trong nháy mắt đẩy hắn ra, lui về sau mấy bước, cầm chiếc áo sơmi vừa cởi ra của hắn mặc vào, vừa cài nút áo vừa cười với hắn: “Hiện tại có mặc quần áo nha.”

Hắn sững sờ, thở dốc nhìn cô, không thể tin.

Mái tóc dài như suối buông xuống chiếc áo sơmi trắng làm nổi lên đường cong lả lướt và vóc người xinh đẹp. Chiếc áo vừa dài đến đùi cô, cặp đùi mềm mại như ẩn như hiện có thể sát thương người khác nhưng vẫn chưa bằng khi cô không mặc gì, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng dưới áo kia thân thể cô tuyệt mỹ đến mức nào, hắn biết tất cả của cô bao gồm cả nơi bí mật nữ tính kia...

Nhìn thấy yết hầu của hắn trượt lên xuống pháp phồng mà nụ cười cô càng thêm kiều diễm, đến gần trước ngực hắn chậm chạp mơn trớn: “Bữa tối của người ta đâu?”

Hắn đưa tay bắt lấy cô, mà cô lại như con cá giảo hoạt chạy đi, mái tóc đen nhánh lướt qua lòng bàn tay hắn ngứa ngáy mang đến cảm giác run rẩy mãnh liệt, cô ngoái đầu lại, đôi môi hé mở nụ cười với hắn: “Mười lăm phút sắp hết rồi.”

Cô là ma nữ.

Mặc dù còn trẻ tuổi nhưng cũng khí thịnh, nếu như cứ vì ý tứ khiêu khích đùa bỡn của cô mà bỏ qua như vậy thì đó tuyệt đối không phải là tính tình của hắn.

Đùa bỡn đến nước này thì phải trả giá thật lớn, cô gái vừa né ra chạy đến phòng khách liền bị đẩy ngã. Chiếc áo sơmi trắng lần nữa bị kéo xuống, quần dài hắn cũng không kịp cởi, mà cô cả người trần truồng, bộ ngực tuyết trắng bị bàn tay nóng bỏng nắm chặt, điên cuồng xoa nắn, thắt lưng xinh đẹp bị đè xuống thành đường cong xinh đẹp, cái mông cong nhếch lên thật cao, tư thế như vậy để thân thể nam tính đè ở phía sau ngang nhiên xâm chiếm.

“A...” Hung hăng đi vào một cái làm đầu cô ngửa ra sau, mái tóc đu đưa theo đôi mắt sáng và làn môi đỏ mọng.

Hắn nắm chặt lấy cô, chặt đến mức có thể cảm giác rõ ràng được nhịp tim của cô đập khi nằm trong lòng tay hắn. Lại ra vào một lần nữa, vừa nhanh vừa điên cuồng, hắn thích loại ảnh hưởng này tới cảm giác của cô, cũng thích cô vì hắn mà ngọt ngào trơn trượt.

Bàn tay chuyển qua nơi kết hợp của bọn họ, nơi đó cũng sớm đã ướt một mảnh, bàn tay dò xét vào cũng thấm ướt, tay nặng nề đè lên đỉnh nhạy cảm của cô, thân thể cô giống như có điện giật co rút lại, tiếng rên rĩ trở nên lớn hơn. Nữ Vương vừa kiêu ngạo vừa tự phụ lúc này dưới thân hần cũng đã mềm mại đáng yêu như nước..

Bàn tay của hần đi lên, nắm lấy cảm của cô quay lại, nặng nề khuấy đảo, quần lấy lười cô giống như đang đói mà mút lấy.

Cô đều luôn luôn có thể theo được kịp nhiệt tình của hần, bàn tay mềm mại cũng không cam chịu yếu thế theo phía sau sờ hần, sờ đến cái kia bị mật dịch của cô làm cho trơn trượt hơn nữa, vừa nặng vừa nhẹ bóp một cái, quả nhiên chàng trai sau lưng không chịu nổi thở dốc mà điên cuồng đi vào.

“Um... A Hần...” Cô rên rĩ thành tràng, kêu tên của hần, vừa ngắt quãng liền nói: “Đổi... Đổi tư thế.”

Nữ Vương ra lệnh đương nhiên hần sẽ hơn hử tuân theo.

Nằm ở trên tấm thảm dày sạch sẽ, cô như nữ chiến binh cổ đại đang cười lên người hần, uyển chuyển pháp phòng, tùy ý chuyển động theo cường độ mình thích nhất, cô luôn biết làm thế nào để mình vui vẻ, eo thon uốn éo bày ra tư thế mê người, bộ ngực tuyết trắng theo từng động tác của cô không ngừng nảy lên, đúng là cảnh đẹp mê người.

Tay của hần phủ trên gò bồng đảo đang ngạo nghễ ưỡn lên, tròn mắt đen nhánh như mực giờ đây trở nên đỏ rực, khuôn mặt tuấn tú có vài phần vụn vặt, gò má trắng nõn như say rượu nhàn nhạt hồng, mặt mày sáng rõ, môi hồng răng trắng thật xinh đẹp.

Mãnh liệt khoái cảm không ngừng dấy lên, hần không nhịn được muốn nhếch người lên để nghênh hợp với động tác của cô lại khiến cho Nữ Vương mất vui, cô ngừng lại, bàn tay để trên ngực trần trụi của hần cầu một phát, mắt nheo lại: “Ai cho động, hử?”

Hần mãnh liệt thở sâu, xoa nắn, ôm trọn cái mộng trò thúc giục cô.

“Cậu không ngoan.” Cô vẫn ngồi trên hần, eo vụn vặt xoay tròn.

“Phải bị phạt.” Giọng nói vừa dứt, thân thể của cô chợt xoắn một phát...

“A...” Hần thở gấp nặng nề, không thể nhịn được nữa, mạnh mẽ xoay người đè cô xuống, nâng lên đùi phải, hung hăng tiến vào nơi sâu nhất của cô, tiến hành đoạn nước rút cuối cùng.

Hần vọt vào vừa sâu vừa dùng sức, mỗi cái chống đỡ nơi chặt chẽ của cô, cái cảm giác kích thích kịch liệt khiến cho cô mềm nhũn ra, thốt lên tiếng rên rĩ kiều mị.

Cảm giác thực sự quá tốt đẹp, hần cũng không khống chế dục vọng của mình nữa, tận tình rong ruổi trên người cô thành một luồng sóng mạnh mẽ đẩy cô lên mức cực hạn cao triều.

“A...” Cô hét to lên, trong mắt, trong đầu một mảng mờ mịt, ngón tay dùng sức cắm vào da hần, phía dưới xuân thủy tràn ra như thủy triều.

Cô co rút lại từng hồi, hần mạnh mẽ xông lên, cuối cùng nằm trên cô buông thả chính mình...

Tôm sống còn bật tanh tách, miếng cá tươi ngon, nắm thơm lừng cùng với cà rốt vốn là để nấu một bữa tiệc phong phú, cuối cùng nấu thành món đơn giản và cũng rất ngon miệng là cơm hải sản và canh thịt bò hầm.

Thạch Sắc Vi ngồi ở bàn ăn nhai ngấu nghiến, cô thật là đói bụng nên ăn cơm rất vội vàng nhưng vẫn trông cực kỳ đẹp mắt. Mái tóc xoắn dài tự nhiên xõa trên vai, trên người vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng của hần, eo thon, chân trắng như tuyết, vẫn cực kỳ xinh đẹp.

Triệu Tử Hẩn mặc chiếc áo khác, ngồi đối diện với cô yên lặng ăn cơm, động tác lịch sự, vẻ mặt chuyên chú.

Cô miễn cưỡng ngược mắt nhìn về phía cái tên tiểu quỷ lúc nào cũng giả bộ thâm trầm kia, vừa rồi còn điên cuồng hơn ăn thịt người nhưng bây giờ lại quang minh lỗi lạc khiến cho cô không nhịn được trêu chọc hần: “Ăn ngon không?”

Hần ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Cô cầm cái thìa lên, chiếc lưỡi non mềm hé ra liếm từng chút một, từ trong ra ngoài, ánh mắt tà mị nhìn hần, làn da trắng như đồ sứ tinh tế còn lưu lại ấn ký màu hồng nhạt, theo cổ áo sơ mi lúc ẩn lúc hiện.

Hần nắm chặt thìa trong tay, con ngươi co lại, một hồi lâu mới miễn cưỡng trả lời hai chữ: “Ăn ngon.”

“A Hiễn...” Cố ý kéo dài thanh âm mang theo mỉa mai hoặc mãnh liệt, thân thể cô lướt qua bàn ăn cúi xuống trước mặt hần, vươn lưỡi liếm qua môi hần: “Ăn người ta ngon, hay là thức ăn ngon, hửm?”

Hô hấp của hần cứng lại, không thể ngăn cản được hấp dẫn mãnh liệt, muốn đưa tay kéo cô vào lồng ngực nhưng cô lại cười đẩy hần ra, trở lại ghế ngồi của mình, lắc đầu: “Người ta rất mệt mỏi”.

Cực tuyệt, cũng là sự thật.

Một tuần qua bận rộn mà ngủ ít khiến thể lực cô sớm tiêu hao, sáng hôm nay xuống máy bay về nhà chỉ ngủ được chừng năm tiếng, trận hoan ái vừa rồi tiêu hết thể lực cô vừa mới bổ sung.

“Chân rất mỏi.” Cô nũng nịu oán trách.

Dĩ nhiên là mỏi, vừa mới bị hần đè xuống đất hung hăng một trận hơn tiếng đồng hồ không mỏi sao được? Nghĩ đến chuyện vừa rồi mắt hần lại sâu hơn nữa.

“Lát nữa người ta muốn tắm, cậu phải massage cho người ta.” Nữ Vương xem như chuyện đương nhiên hạ lệnh.

Tắm? Khí nóng trong bồn tắm bốc lên mù mịt, cô nằm trong bồn giữa đồng bọt tuyết trắng, vừa bóng loáng so với bọt còn trơn bóng hơn đó chính là da cô, hình ảnh như vậy chỉ cần tưởng tượng cũng đã khiến cho hần...

“Cậu sao lại đỏ mặt?” Ngón tay thon dài của cô khẽ xoa xoa ở má, quan sát hần: “Có phải lại đang nghĩ đến chuyện xấu? Mặt có thể đỏ đến như vậy, thật là đáng yêu.”

“Không được bảo tôi đáng yêu!” Hần trừng mắt nhìn cô, bất mãn kháng nghị: “Tôi cũng không phải là trẻ con.”

Không phải sao được? Về tức giận kia rõ ràng là đúng nha.

Ngũ quan hần rất thanh tú, trời sinh mặt trẻ con, còn da thì có phơi nắng cũng không thể đen đi được càng khiến thêm ngây thơ, đôi môi đỏ nổi bật, hơn nữa tuổi còn trẻ chưa thoát khỏi thiếu niên đơn thuần. Trông giống như bụi cỏ non, thật là đáng yêu, nhưng bụi cỏ non này đã bị cô ăn sạch sành sanh, thật sự là quá tốt!

Cô đưa tay cầm bàn tay hần: “A Hiễn nhà ta càng ngày càng đáng yêu!”

Cô gái này, thói quen vẫn không thay đổi, luôn luôn thích trêu chọc hần. Nhưng hần có thể với bất kỳ ai cũng để mặt lạnh, riêng đối với cô... Không thể hất tay cô ra, lại rất giận nhưng chỉ có thể trầm mặc cúi đầu ăn, làm như không nghe thấy.

Thật không thể tự nhiên được nha, Thạch Sắc Vi cười cười đẩy cái đĩa thức ăn của mình sang hần: “Tay người ta mỏi, dứt cho người ta ăn đi.” Mặc kệ hần vừa mới hờn dỗi, Đại tiểu thư ra lệnh như là chuyện đương nhiên làm người ta giận sôi gan.

Nhưng hần vẫn làm theo, cô tùy tiện ngồi lên trên đùi hần, tựa vào trong ngực hần, để hần cầm thìa lần lượt dứt từng thìa cơm hải sản. Giống như theo thói quen được phục vụ, cô hưởng thụ ngay, thoải mái khép hờ mắt, đầu tựa vào vai hần, chỉ việc há mồm và nhai là được rồi. Hành động đã vô cùng quen thuộc, hần dứt cô một thìa thì thìa tiếp theo là cho hần, một bàn cơm hải sản cứ với dần.

Tuổi hần tuy nhỏ nhưng vô cùng tỉ mỉ, từng thìa dứt vào miệng cô không lớn không nhỏ, vừa đủ. Cô muốn ăn canh cũng không cần phải mở miệng, thìa đã đưa tới bên môi.

Cả bàn đầy thức ăn được ăn sạch sẽ, đương nhiên phần lớn sẽ vào bụng hần. Hần đứng dậy đi vào phòng bếp đem đĩa xoài đã được gọt sẵn mang ra, cô vừa ăn hoa quả vừa nhìn hần dọn dẹp bát đĩa trên bàn.

Nhìn hần làm việc nhà thoạt nhìn có vẻ thành thực không tưởng tượng nổi. Vóc người hần rất cao, đã được 1m80 và còn có thể cao hơn nữa nhưng không phải cái loại thân hình võ, hần nhìn có vẻ cao gầy. Chỉ có cô

mới biết, khuôn mặt thanh tú kia đã che dấu đi thân thể rất rắn chắc, chiếc áo sơ mi màu tro hắt mặt trên người mang đầy khí chất nho nhã, lịch sự.

Tại sao có thể có đứa trẻ ngoan như vậy nhỉ? Thông minh có thể có nhiều nhưng quan trọng nhất là chịu khó, hơn nữa tính tình lại rất tốt mới có thể chịu đựng được cô bắt nạt, có thể thấy ánh mắt của cô cho tới bây giờ vẫn không tệ, từ nhỏ đã được chứng minh.

“A Hiên.” Cô ngoắc ngoắc tay gọi hắn.

Hắn quay người lại. Trên môi ngay lập tức bị in dấu hôn mang theo vị xoài ngọt ngào, đôi mắt sáng trong của cô tràn đầy vẻ vui sướng và thỏa mãn: “Xoài rất ngọt.”

Cô ấy còn ngọt hơn, chỉ cần cô cười với hắn như vậy, hắn có thể muốn dâng toàn bộ cho cô. Nhưng toàn bộ của hắn có thể có bao nhiêu?

Cúi đầu đỡ lấy gáy cô, hôn cô sâu hơn, nếm vị xoài ở trong miệng cô, càng nếm đủ những tia khổ sở, càng hôn sâu càng không thể buông tay, làm sao có thể buông tay đây?

Loáng thoáng tiếng nhạc vang lên, bọn họ đang hôn khó có thể chia lìa, cũng không thèm nghe điện, nhưng người đang gọi điện như cố tình muốn đưa tính nhẫn nại với họ, chuông reo không biết bao nhiêu lần sống chết cũng không chịu dừng.

Cô thở ra dưới môi hắn, khẽ đẩy hắn ra. Hắn không chịu buông môi cô ra, đầu lưỡi còn quẩn luyến khẽ liếm.

“Đem điện thoại di động tới đây.” Đại tiểu thư chỉ và nói.

Hắn hờ hững tuân mệnh, cũng không hỏi cô xem để ở nơi đâu, bởi vì cô nhất định là không biết, trực tiếp men theo tiếng chuông tìm kiếm, rốt cuộc lấy ra ở dưới gối.

“Là ai?” Cô tiểu thư ngay cả tay chân cũng lười nhấc.

“Đồng tiểu thư.” Đồng Thị thiên kim tiểu thư, bạn từ nhỏ của Thạch Sắc Vi, cũng là chị dâu tương lai Đồng Giai Thiển.

“Oh.” Cô cầm một miếng xoài vàng ươm bỏ vào miệng, “Nghe luôn đi.”

Hắn không dị nghị nhấn phím call, đầu bên kia truyền tới là giọng của một cô gái không thể gọi là dịu dàng: “Thạch Sắc Vi, mày làm gì mà lâu vậy mới nhận điện thoại của tao?”

Đều là Đại tiểu thư được nuông chiều nên tính khí không tốt lắm, hơn nữa Đồng Giai Thiển còn được Thạch Quân Nghị càn rỡ dung túng ở bất kỳ đâu.

“Đồng tiểu thư, tôi là Triệu Tử Hiên.” Thanh âm lãnh đạm, lạnh băng khiến Đại tiểu thư nổi đóa.

Đồng Giai Thiển dừng lại mấy giây sau, cân nhắc rồi phát hiện hình như mình không dám chọc tên con trai trăm mặt này, giọng điệu hơi chậm: “Nó có ở đó không?”

Liếc nhìn người nào đó đang vô tư ăn trái cây, “Có.”

“Được kêu chị gái cậu tới nghe điện đi.”

Triệu Tử Hiên nắm chặt điện thoại, bàn tay hơi cứng nhắc sau đó đi tới bên cạnh đưa cho cô: “Cô ta bảo đưa.”

Thật phiền phức, Thạch Sắc Vi rút khăn giấy lau tay, cầm lấy rất không bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Nhắc tới ở trên đời còn có ai so Đại tiểu thư Đồng Giai Thiển còn lớn hơn, người đó ngoài Thạch Sắc Vi thì không còn ai nữa, hai kẻ mạnh gặp nhau tất phải có kẻ yếu hơn, mà kẻ đó tất nhiên là Đồng Giai Thiển.

“Tao muốn hỏi lễ Noel chúng mày có kế hoạch gì không? Anh mày hi vọng mày về nhà một chuyến...”

“Chuyện của tháng mười hai thì làm sao tao biết được!” Tức giận cắt đứt: “Mày sẽ vì loại chuyện này mà gọi điện thoại? Hừ hừ, muốn nói gì thì nói nhanh lên.”

“Haizzz, làm gì mà thắng tuyệt như vậy.” Bên kia cười duyên, “Người ta muốn hẹn bạn tuần sau đi sang Milan xem trình diễn thời trang nha.”

“Không rảnh.” Xem trình diễn? Cô mới từ sàn diễn ồn ào trở về, không có ý định quay lại.

“Sắc Vi, mày là tốt nhất, đi với tao đi!”

“Thế thì tìm anh trai tao đi cùng.” Ai cũng biết Đại công tử họ Thạch là người cuồng công việc đến thế nhưng đối với bạn gái luôn trăm ngàn lần thuận theo, đi xem diễn thời trang thôi mà, có cái gì khó đâu?

“Anh ấy đi Thượng Hải công tác, nửa tháng sau mới trở về.”

Khó trách cô tiểu thư này lại gọi đến đây đưa với cô, Thạch Sắc Vi bên tai vẫn nghe nói chuyện nhưng mắt không tự giác lại nhìn về phía cái người đang ngoan ngoãn dọn dẹp kia, rõ ràng động tác vẫn gọn gàng như cũ nhưng sao cô có cảm giác hằn đang tức giận. Sao đột nhiên lại tức giận.

“Tao nói với mày này, em trai mày nói kiểu gì mà lạnh băng như vậy, một chút thay đổi cũng không có? Khiến người ta chết rét à, hằn đối với mày chẳng lẽ cũng như vậy?” Đồng Giai Thiển đột nhiên chuyển đề tài, giọng đầy oán trách.

Em trai? Thì ra là nguyên nhân ở chỗ này.

2. Chương 2

Triệu Tử Hiên chính là đứa trẻ của Thạch gia, chính xác là được Thạch gia nhận nuôi.

Nguyên nhân nhận nuôi hẳn không phải vì vợ chồng Thạch thị nhìn trúng hẳn. Hẳn có thể vào ở Thạch Gia chỉ bởi Thạch Sắc Vi mà thôi.

Cứ hằng năm, vợ chồng Thạch thị lại ra vẻ hoạt động từ thiện, đến cô nhi viện thăm cô nhi, quỳ tiền, tặng quà...Những người trong tập đoàn cũng quan tâm đến hình tượng xã hội của mình cũng dẫn theo con cái đi. Thạch Quân Nghị đã mười bốn tuổi, như ông cụ non theo sát cha mẹ, mà tiểu công chúa được Thạch gia cưng chiều nhất lại tụ tập cùng đám trẻ ở cô nhi viện chơi rất vui vẻ.

Những đứa trẻ cô nhi trưởng thành rất sớm, biết nhìn sắc mặt người, hiểu thế giới của tiểu công chúa này cùng bọn họ hoàn toàn khác nhau, không thể đắc tội, cẩn thận từng li từng tí chỉ sợ tiểu công chúa mất hứng, mọi người cũng vây lại ở bên cạnh cô lấy lòng cô, theo cô chơi, mà cô cũng rất quen thuộc loại lấy lòng này nên vui vẻ tiếp nhận.

Vì vậy Thạch Đại tiểu thư đã vui vẻ cùng đám trẻ kia mà chơi đến hai tiếng, lúc gần đi lại chỉ vào thằng bé từ đầu tới cuối ngồi im lặng trong góc, nói với cha mình: “Con muốn hẳn.”

Nghe từ “muốn hẳn” cỡ nào đúng lý hợp tình, giống như là chuyện đương nhiên, giống như cần chính là một món đồ chơi hoặc một bộ y phục.

Thạch Kính Nhất vốn không đồng ý, mặc dù ông vui vẻ tham gia hoạt động từ thiện, thế nhưng cũng chỉ là bởi vì có lợi cho công ty của ông, nhưng nhận nuôi một đứa trẻ thì không thể nào!

Sự thật chứng minh, Thạch Sắc Vi muốn đồ hay muốn người, tới bây giờ không thể không có được, thế cho nên hẳn mới ở đây, có thể ở bên cạnh cô.

Thầy giáo trên bục giảng dùng tiếng Pháp hơi ồm ồm, nặng nề giảng, viết trên bảng chỉ chút những công thức phức tạp mà suy nghĩ của Triệu Tử Hiên cũng đã bay khỏi thế giới logic này.

Năm ấy hẳn bảy tuổi, đến cô nhi viện đã gần một năm, cha mẹ ruột ngoài ý muốn qua đời nên hẳn phải vào đó, cuộc sống của hẳn bỗng thay đổi hoàn toàn. Vốn là gia đình ấm áp có ba người bởi một tai nạn máy bay mà chỉ còn lại một mình hẳn.

Vợ chồng Triệu vốn không có bằng hữu thân thích, hơn nữa mười năm trước đến nước Mỹ lập nghiệp, qua nhiều năm liên lạc càng thưa dần. Cha mẹ qua đời mà không có ai nhận nuôi hẳn vì thế hẳn phải đến cô nhi viện.

Ở giữa một đám trẻ tóc vàng mắt xanh, hấn cũng không tính là xuất sắc, thân thể nhỏ gầy cũng không coi là đẹp, hơn nữa hấn trầm mặc ít nói, tính tình cô độc, số tuổi lại lớn, không phải đứa trẻ hai ba tuổi, hoặc điều kiện người nhận nuôi rất kém cỏi, hấn cũng không có nghĩ tới có thể bị nhận nuôi.

Hấn an phận sống trong cô nhi viện, trong thế giới của riêng mình, xung quanh cùng hấn không liên quan, hấn cũng không quan tâm.

Nhưng Thạch Sắc Vi có thể nhìn trúng hấn thì thật là kỳ quái. Hôm đó hấn vẫn trầm mặc như vậy, một câu cũng không nói, sao có thể được Đại tiểu thư đặc biệt coi trọng đây? Nhưng vẫn được...

Nhiều đứa trẻ đáng yêu, hoạt bát, xinh đẹp, anh tuấn, các loại màu da đều có nhưng cô lại cố tình chọn trúng hấn, hơn nữa còn rất rõ ràng. Vợ chồng Thạch thị không nghĩ đến việc nhận con nuôi, bọn họ đã có con trai có con gái, lại một lòng coi trọng huyết thống trong nhà, làm sao có thể đi nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi đây?

Nhưng Đại tiểu thư muốn, không có cách nào, chỉ có thể tiếp nhận. Ai bảo Thạch gia mặc dù tài phú kinh người, đáng được học hỏi lại không nhiều con cái trong nhà?

Đến đời này, chỉ có hai đứa con là Thạch Quân Nghị và Thạch Sắc Vi. Con trai thì ưu tú, cần phải thừa kế gia nghiệp nên yêu cầu nghiêm khắc, mà đứa con gái duy nhất dĩ nhiên là trân bảo phi phạm, tiểu công chúa này được sủng ái lên tận trời, chỉ sợ cô không cần chứ không sợ cô muốn mà không có.

Vì vậy quan niệm gia phong cực kỳ nghiêm khắc như Thạch Kính Nhất cũng không dịch lại được tính tình la lối om sòm lại thích đùa bỡn của cô con gái yêu, rốt cục nhường bước nhận nuôi Triệu Tử Hiên.

Triệu Tử Hiên không muốn sửa họ, vậy thì cũng tùy hấn, dù sao hấn cũng là trẻ mồ côi căn bản không xứng với dòng họ Thạch cao quý, coi như là Thạch Sắc Vi tìm bạn chơi.

Cứ như vậy Triệu Tử Hiên bị Thạch Sắc Vi kiên trì đưa vào Thạch gia, trở thành đứa con thứ ba, nhưng chưa bao giờ được chính thức giới thiệu ọi người, phần lớn mọi người thậm chí không biết Thạch gia có nhận nuôi một đứa trẻ.

Ở Thạch gia mười một năm, hấn biết rõ thân phận cùng địa vị của mình, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ. Mặc dù Thạch Sắc Vi thích sai bảo hấn, đi đâu đều muốn mang hấn theo nhưng hấn biết ở Thạch gia này, chỉ có cô là người duy nhất quan tâm đến hấn và cũng là người hấn thích nhất.

Vợ chồng Thạch thị cũng không nói gì, thờ ơ cũng là may rồi, xem như sắc mặt cũng không không tệ lắm. Thạch Quân Nghị thì bù đầu học tập, thậm chí ngay cả mặt cũng khó mà nhìn thấy nên tình cảm tự nhiên cũng không gần bó nhiều.

Chỉ có Thạch gia Đại tiểu thư tính khí vô cùng tùy hứng, điều ngoa lại giáo huấn nhưng lại đối với hấn thật lòng nhất. Ít nhất hấn hiểu trong lòng, những người giúp việc đang cười nhạo hấn liền bị thanh âm câu kính của cô phản pháo lại ngay, giọng có mấy phần chân tình. Đồng thời hấn cũng hiểu từ nhỏ đến lớn bạn học có ý làm khó dễ liền bị cô lớn tiếng mắng không thương tiếc, hấn biết trong đó có bao nhiêu kiên cường.

Cùng nhau lớn lên, cô đối xử tốt với hấn, hấn vẫn im lặng, không phải hấn không hiểu, cô là người vô tình đã trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời hấn tựa như một tảng lửa thiêu đốt thẳng vào, xinh đẹp mê người.

Khi Đại tiểu thư đến Pháp du học và yêu cầu hấn đi cùng thì hấn một chút do dự cũng không có, cứ như vậy rời khỏi nước Mỹ quen thuộc đến Pháp học tập.

Vợ chồng Thạch gia cũng rất vui vẻ, so với để con gái bảo bối một thân một mình sống ở Paris, có hấn ở bên cạnh chăm sóc cuộc sống thường ngày của con gái để cho bọn họ yên tâm thì càng tốt, dù sao hấn đã chăm sóc Đại tiểu thư nhiều năm như vậy, bọn họ cũng sớm đã thành thói quen.

Bên cạnh Thạch Sắc Vi có Triệu Tử Hiên, một đứa em trai là chuyện đương nhiên.

Sáu năm, bọn họ ở nước Pháp đã được sáu năm, đến bây giờ hấn sắp tốt nghiệp trung học, sắp thi đại học, mà cô lại sắp tốt nghiệp đại học. Bởi vì hấn đi học trễ một năm nên khoảng cách so với cô đã biến thành bốn năm.

Mở bàn tay ra, nhìn thấy chỉ tay rõ ràng nhưng đôi bàn tay này vẫn là hai bàn tay trắng, không thể cho cô bất kỳ điều gì. Thậm chí học phí điều là Thạch gia chi trả, mặc dù đối với họ mà nói đó là một khoản tiền lẻ không đáng giá để nhắc tới, nhưng hắn cũng không muốn lấy.

Hắn bây giờ không chỉ có một mình, còn có cô, cô gái là thiên kim tiểu thư từ ngày ra đời đã được tỷ mỷ nuông chiều, cha mẹ thương yêu, anh trai bảo vệ, cô trời sinh chính là để tới hưởng phúc, người nào lại cam lòng để cho cô chịu khổ?

Nhưng bây giờ lấy năng lực của hắn, còn rất xa xôi để làm được điều đó, hắn thống hận cái cảm giác vô lực này.

Quan hệ của bọn họ được phát triển quá sớm, mà năng lực của hắn lại tiến triển quá chậm.

Ngón tay từ từ nắm chặt, hắn muốn dùng hai tay của mình tự lập và chăm sóc cô cả đời, nhưng bây giờ hắn không thể, ít nhất cũng phải đợi đến khi hắn học xong đại học, nỗi khổ sở nồng đậm trong lòng tràn ra, hắn thống hận cảm giác này, vô cùng thống hận.

Tiếng chuông tan học vang lên, cắt đứt suy nghĩ mông lung của hắn, thời gian buổi trưa cứ như vậy trôi qua mà hắn hoàn toàn không để ý, thì ra thời gian trôi qua đã lâu như vậy, cứ nhiên cho tới trưa thời gian cứ như vậy qua, hoàn toàn không có cảm giác, thì ra là những kỷ ức trước kia đã qua lâu như vậy, đã dùng thời gian nhiều như vậy để suy nghĩ.

“Hi! Triệu, buổi trưa có thể cùng nhau ăn cơm không?” Gương mặt thanh thuần ngọt ngào xuất hiện ở trước mặt hắn. Hắn biết cô, Elaine, bạn học cùng lớp, hai năm học trung học vẫn vô cùng thân thiện với hắn, thường xuyên bắt chuyện cùng hắn.

“Không cần.” Nhưng vẫn cự tuyệt, hắn nhanh chóng thu thập xong sách vở của mình mà không để ý đến gương mặt thất vọng. Trên đời này trừ Thạch Sắc Vi, hắn có thể cự tuyệt bất kỳ ai, hơn nữa tuyệt đối không vì thế mà đau lòng.

Đi ra khỏi phòng học vừa lúc điện thoại di động truyền đến tiếng tin nhắn, lấy mở ra, “Bữa tối người ta muốn ăn tôm hùm đông lạnh, sườn cừu hầm nước dừa và bánh putdinh.”

Giọng điệu quả đúng là Thạch Sắc Vi, trực tiếp ra lệnh, chưa bao giờ suy nghĩ xem người khác có khó khăn hay không, không quan tâm đến mùa gì hay ở nước đó có loại thức ăn này không. Nhưng, cô muốn ăn, vậy có vấn đề gì?

Một chiếc Ferrari mới lướt nhẹ nhàng băng trên đường phố Paris, không phải là chủ nhật nên ba rưỡi chiều đường phố sá thoáng vô cùng. Thạch Sắc Vi ngồi ở ghế lái xe, ngón tay xinh đẹp bóng loáng để trên vô lăng, ngoài xe từng giọt mưa rơi tí tách, còn trong xe mở nhạc đầy mê hoặc của Helene Segara, cần gạt nước đều đều gạt qua kính chắn gió, mưa ngớt dần.

Hôm nay tâm tình cô rất tốt, thiết kế trình diễn ở London được đánh giá cao và được chú ý nhiều. Ngay cả ông thầy nghiêm khắc nhất là Marvin, nhà thiết kế của công ty MG cũng mỉm cười với cô, lần này thực sự cô đã làm rất tốt.

Sự thật chứng minh, không có hào quang của Thạch gia Đại tiểu thư bao phủ, cô vẫn hoàn thành xuất sắc. Tồn cả năm trời chuẩn bị, bao nhiêu đêm không ngủ để chỉnh sửa rốt cục cũng có thành công hôm nay. Cô biết lần này thành công đối với cô quan trọng đến mức nào, buổi trình diễn còn chưa kết thúc đã có nhiều công ty lớn liên hệ với cô. Những cơ hội này sẽ có nhiều người mơ ước nhưng lại không phải điều cô muốn.

Cô muốn sáng lập ra nhãn hiệu của chính mình, mở công ty, không cần phải làm cho người khác. Cô là Đại tiểu thư của Thạch gia, còn có đồng tiền bạc để hoàn thành giấc mộng của mình, tại sao không? Cô thấy cầm tiền của nhà mình mở công ty cũng không phải là điều gì sai trái, cô sinh ra trong gia đình có tiền, vốn khởi điểm sẽ cao hơn người khác, có thể đi đường thẳng thì tại sao lại phải đi vòng? Từ nhỏ cô đã ăn mặc, đồ dùng đều là thứ xa hoa tinh tế, thói quen này chính là cách sống của cô, chưa bao giờ nghĩ đến việc tốn tiền. Dù sao thì anh trai cũng kiếm tiền nhiều hơn cha cô, đời này cô coi như không làm cũng thừa tiền tiêu.

Cô biết mình có tài, còn có tiền, tại sao lại không lợi dụng? Rõ ràng một năm có thể thành công, tại sao phải kiên quyết đòi tự lập để rồi sau mười năm hay vài chục năm sau mới thành công? Kiểu như vậy cô

khinh thường. Cô là Thạch Sắc Vi, là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Thạch, cô có tư cách hưởng thụ vì sao lại không cần?

Cuộc sống của cô không cần khổ cực, không cần vì tiền mà phiền não, tất cả đều thuận theo tâm ý, muốn như thế nào đều cũng có thể. Những điều này đã tạo cho cô cá tính phách lối, tự cao tự đại, nhưng cô lại biết có chừng mực, không bao giờ dùng mọi thủ đoạn để đạt được. Cho nên từ nhỏ đến lớn, mặc dù cô có tính khí Đại tiểu thư, nhưng bởi vì cởi mở thẳng thắn, bạn bè nhiều vô cùng, nhân duyên cực tốt, nhất là duyên với người khác phải càng thêm tốt đến mức cho người khác phải tặc lưỡi hít hà.

Từ tiểu học, học sinh nam theo cô nhiều vô số, bất kỳ là con nhà thế gia có lòng cầu tiến, có khát vọng cũng đều bị nụ cười của cô trong nháy mắt đánh gục. Nhưng cô không hề muốn họ, bất kỳ ai cũng không muốn.

Khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh, cô gọn gàng rẽ sang con đường bên phải.

Bắt đầu từ năm mười tuổi, trong mắt của cô cũng chỉ thấy thiếu niên trầm mặc quật cường kia. Trong tiếng cười vui náo nhiệt chỉ có một mình hần ngồi trầm mặc ở đó, một mình yên tĩnh. Không giống như những đứa trẻ xung quanh cô, cũng không giống như cảnh diễn trên TV hay trong tiểu thuyết, cố ý làm mình bắt đồng để gây sự chú ý. Hần chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình không ai có thể vào được, mà hần cũng không muốn ra ngoài, chỉ có thể thấy qua đôi mắt đen nhìn ra là người trưởng thành trước tuổi.

Trong nháy mắt cô thấy hần, len lén quan sát hần, cô phát hiện mình có cười ngọt ngào hơn nữa thì hần vẫn không thèm ngước mắt nhìn. Mặc kệ cô cùng bọn trẻ chơi vô cùng hào hứng, hần vẫn thờ ơ. Đến khi phát quà tặng, tất cả bọn trẻ đều hưng phấn xếp hàng, thế nhưng hần vẫn không thèm nhìn một chút.

Thế giới của hần giống như chỉ có một mình hần, không có người khác. Khiến cho người từ bé đến giờ vốn là trung tâm không thể hiểu được, vì thế, thế giới của hần, cô cố tình muốn xông vào.

Lúc ấy, cô không hiểu vì sao cứ kiên quyết muốn nhất định là hần, muốn hần bên cạnh cô, muốn trong mắt hần không chỉ có chính hần, nhưng ai mà ngờ được đã kiên trì đến mười một năm.

Lúc ban đầu chẳng qua là thói quen, thói quen có hần bên cạnh, yên lặng, ít nói, tùy tiện mặc kệ để cô phát cáu, phát giận. Chỉ cần không quá phận, hần cũng không để ý, thậm chí thỉnh thoảng còn chọc hần, để cho hần bớt già đi, biểu hiện cho đúng với tuổi của mình, cô cũng thấy vui vẻ. Nhưng mặt khác cô biết, thái độ của hần với người khác hoàn toàn không giống với cô, mặc dù nhỏ hơn cô ba tuổi nhưng so với Nữ Vương phách lối như cô, hần có vẻ trầm ổn hơn nhiều.

Nhưng trầm ổn thì sao? Dù sao vẫn là tiểu quỷ, nghĩ đến bộ dạng hần thỉnh thoảng tức giận, giận dỗi buồn bực, trên môi cô nụ cười càng đậm, hần cũng chỉ như vậy khi ở trước mặt cô, cô thích loại độc nhất vô nhị này.

Cảm giác ban đầu đối với hần thì cũng chỉ là tò mò mà thôi, muốn hiểu biết hần nên muốn cha mẹ nhận nuôi hần, để cho hần ở bên cạnh cô. Nhưng thời gian càng lâu, cô càng cảm thấy ở cùng hần là chuyện hạnh phúc đến mức nào. Lúc cô một thân một mình đến Paris du học cảm xúc này mới dâng lên đến tột cùng, lần đầu tiên xa hần, sau khi rời đi mới thấy không có hần làm bạn là một chuyện vô cùng đáng sợ. Nhiều năm như vậy hần một mực bên cạnh cô, chưa bao giờ rời đi, cô cũng coi là chuyện đương nhiên. Cha đồng ý để hần đi cùng với cô và hần ở bên cạnh chăm sóc cô.

Từ tiểu học đến giờ, gần mười năm, mặt mày hần nảy nở đường nét càng thêm rõ ràng, thanh tú nho nhã, hoàn toàn khác với khuôn mặt góc cạnh cá tính của chàng trai Phương Tây. Hần trầm ổn nội liêm, có vẻ khiêm tốn thần bí của chàng trai Phương Đông, hơn nữa vì thân thể nên trong mắt hần luôn mang vẻ buồn. Chàng trai như vậy cực kỳ có sức hút, cho nên hần thường bị những nữ sinh xinh đẹp chạy tới tỏ tình, yêu cầu qua lại. Không hiểu vì sao những chuyện như vậy khiến cô cực kỳ căm tức, mỗi lần thấy sẽ vô cùng tức giận, vô cùng giận dữ.

Mắt lạnh cũng được, mồm miệng chua ngoa cũng được, cô đều sẽ nghĩ cách để đuổi đám nữ sinh kia đi. Sau đó giận đối với hần, bắt hần phải đảm bảo chỉ có nhìn cô, không được nhìn nữ sinh nào khác. Ban đầu cô cho rằng là mình bị nuông chiều quá mức, tính chiếm hữu mạnh, về sau cô mới hiểu được, thì ra cái cảm giác khó chịu không thoải mái kia là ghen.

Thật nực cười, thân là Thạch gia đại tiểu thư xinh đẹp mà lại biết ăn giấm chua như mấy cô nhóc kia, nhưng

sự thật là thế. Đến Paris mới phát hiện hần có ý nghĩa với cô, cho nên cô lại càng tùy hứng muốn hần ở cùng, dù biết hần không biết tiếng Pháp, tuổi lại nhỏ, chỉ sợ sẽ rất khổ cực nhưng cô vẫn kiên trì.

Giống như quá khứ, bất kỳ điều gì cô yêu cầu, hần đều không dị nghị, chấp nhận toàn bộ. Lại nhập học, mất nhiều thời gian để học ngôn ngữ, ở trường học bị bài xích, không phải là cuộc sống quen thuộc nhưng hần cũng không oán trách cô một lời. Hần vẫn ở lại chăm sóc cô.

Cô biết hần có lòng tự ái mạnh, cho nên không bảo cha mua cho cô biệt thự xa hoa, chỉ mua phòng nhỏ ở khu nhà trọ. Thạch gia sẽ chi trả học phí và phí sinh hoạt cho hần, còn hần sẽ có trách nhiệm chăm lo cuộc sống hằng ngày cho cô, có như vậy hần mới cảm thấy an lòng.

Sáu năm qua, hần làm được nhiều việc hơn những nữ sinh bình thường có thể làm. Mặc dù sinh ra ở nước Mỹ nhưng cô không phải đặc biệt thích ăn đồ Tây, cực kỳ thích đồ ăn Trung Quốc vì thế hần vừa đi học vừa phải đi học nấu ăn. Vì cuộc sống tùy hứng nên cô không sợ làm phiền hần dọn dẹp đồng bừa bãi do chính mình tạo ra. Cô cũng không thích có người lạ trong nhà, cho nên những việc nhà hay nấu nướng, tất cả đều do một tay hần làm.

Vừa đi học vừa phải chăm sóc cô, so với đám nam sinh cùng lứa, hần có vẻ trưởng thành, chín chắn hơn nhiều.

Cô biết hần tốt với cô nhưng không biết phần tốt này do để đền ơn hay là vì cái khác, hần quá kín đáo nên cô hoàn toàn không nhận ra được. Tình cảm giữa bọn họ rất mập mờ, chưa rõ ràng. Làm bạn cùng nhau nhưng lại chưa bao giờ nắm tay.

Mãi cho đến nửa năm trước, vào cái đêm sinh nhật hần tròn mười tám tuổi, cô tổ chức tiệc sinh nhật cho hần, nền rất thơm, thức ăn rất tuyệt, rượu đỏ rất nồng. Bọn họ nhìn vào mắt nhau nhiều hơn bình thường, cô nhìn thấy tình cảm trong mắt hần, điều này đã khích lệ cô chủ động, rồi bọn họ hôn nhau... Sau đó, cô dùng lần đầu tiên của mình kết thúc luôn lần đầu tiên của hần.

Hai người đều là người mới học nghề, thật may là có vị cón thúc giục, cũng may trước đó cô cũng đã xem qua. Mặc dù nhếch nhác nhưng dù gì cũng thành công, đau gần chết làm cô hung hăng cắn một phát lên cánh tay hần. Hần khiến cô chảy máu đường nhiên cô cũng cho hần hưởng cùng. Đến bây giờ trên cánh tay hần vẫn còn lưu lại vết sẹo thật sâu, đó là ấn ký của cô để lại cho hần.

Có những thứ không phá vỡ thì không thể cảm nhận được, khi cấm kỵ giữa bọn họ bị phá vỡ thì tất cả không còn có thể quay trở lại như trước. Tình cảm của cô đối với hần từ khi đến Paris càng về sau càng được khẳng định, càng ngày càng rõ ràng, cô đã sống hai mốt năm, đã quá hiểu chính mình, cái gì muốn nhất định phải tới tay, nhất là tình yêu.

Có lẽ cô bây giờ cũng không chắc chắn về tình cảm của hần, nhưng không sao, ít nhất hần cũng chỉ có một người là cô, bây giờ là thế, tương lai cũng vậy. Vì đền ơn cũng được, vì tình cảm càng tốt, chỉ cần là hần, cô muốn tất cả.

Nhìn đồng hồ, chắc đến giờ tan lớp của hần rồi, nhất định phải rẽ qua đón hần cùng về nhà, thuận tiện còn đi siêu thị mua thức ăn mang về nhà.

Nghĩ đến liền làm, cô nháy xi nhan rẽ vào trường hần.

Hai mươi phút sau, cô từ từ lái xe vào trường, mưa lại càng lớn, xe của cô nhanh chóng đi chậm lại tránh cho bánh xe làm té nước lên người đi đường.

Thời gian vừa đúng, thấy trên đường từng nhóm một học sinh đi qua, môi cô khẽ nhếch lên, biết tên tiểu quỷ đó tính tình cổ quái nhất định sẽ đi sau cùng, không sợ không đợi nổi hần.

Thời tiết mùa đông, lại đang mưa, lúc này bầu trời đang xám xịt, cô lái xe cẩn thận, đôi mắt lơ đãng quét về phía trước, trong chớp mắt dừng lại.

Màn mưa đan vào, bay phất phơ đầy mê hoặc, chàng trai trẻ cùng cô gái đứng ở đó cùng mặc đồng phục. Chàng trai cầm chiếc ô to màu đen, gương mặt cực kỳ thâm trầm, mà cô gái tóc vàng xinh đẹp bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, gò má hồng hào làm nổi bật lên gương mặt ngọt ngào mà vui vẻ. Cô ngẩng lên nhìn về phía thiếu niên cười cười, hai người chung một chiếc ô đứng vui vẻ như trong một bức tranh.

Đôi mắt sáng của Thạch Sắc Vi khẽ nhú lại, nhìn về hai người kia.

Mắt cô gái sáng lên, đôi môi đỏ thắm hé mở giống như đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ cho chàng trai nghe mà chàng trai thì mặt nhàn nhạt không nhìn ra vẻ vui buồn, một hồi lâu lắc đầu rồi đưa ô cho cô gái.

Cô gái liều chết khoát tay, muốn kéo tay của hắn, rất rõ ràng là mời hắn cùng che chung một cái ô.

Cái ô kia cô khá quen thuộc, vì hắn là một người tử mĩ và cẩn thận, ở Paris luôn mang theo nó cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy hắn phải làm cái chuyện đội mưa nhếch nhác cả.

Nhìn đến đây, đã đủ rồi. Thạch Sắc Vi xoay tay lái, cũng không quan tâm đường này có quay đầu được hay không, phóng thẳng đến bọn họ rồi đạp mạnh phanh. Xe thể thao đắt giá, tính năng ưu việt trong nháy mắt tăng tốc và thẳng gấp dừng lại ngay gần chỗ hai người đang đứng. Những vũng nước đọng ven đường bị bánh xe đột ngột chạy qua té hết lên những người đứng ven đường.

“Á!” Elaine kêu lên một tiếng, cả người bị té ướt một mảng lớn, cô không tự chủ lui về phía sau mấy bước.

Triệu Tử Hiên cũng không may mắn thoát khỏi, cả tóc và quần áo ướt hết, hắn ngược lên nhìn chiếc xe thể thao phách lối kia, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, đôi mắt đen nhánh chợt có một tia sáng thoáng qua.

“Rầm” một tiếng, Thạch Sắc Vi đóng cửa xe lại bước đến. Chiếc áo sơ mi màu trắng bằng lụa tơ tằm phối cùng chiếc quần đùi màu đỏ, chiếc đai lưng tinh xảo quấn quanh vòng eo mảnh khảnh, khoác ngoài là chiếc áo len màu tro, mái tóc xoăn tùy ý xõa xuống, vừa mang khí chất cuồng dã sẵn có lại mang mấy phần thực nữ dung hợp với nhau, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không khí ẩm ướt mà lạnh lẽo, mưa bụi dày đặc, nhưng lúc này đây Thạch Sắc Vi đang giận dữ như ngọn lửa muốn thiêu đốt, lại xinh đẹp động lòng người.

Trong giây lát, Triệu Tử Hiên nhận ra cô đang đứng dưới mưa, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng lập tức thay đổi, hắn nhanh chóng bước tới, kéo lấy tay cô đem cô đẩy vào trong xe: “Dừng đi mưa, sẽ cảm mạo!”

Mắt hắn thoáng qua tia tức giận, biết cô tùy hứng không còn cách nào khác nhanh chóng cởi áo khoác ra che lấy đầu cô, hoàn toàn không để ý mình đang một thân áo mỏng manh bị mưa làm ướt hết.

Thạch Sắc Vi trừng mắt nhìn hắn, sải bước tới cô gái đang sững sờ nhìn, đầy khí thế hung hăng đến trước mặt cô ta nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen. Rất tốt! Khuôn mặt tươi trẻ, ngọt ngào động lòng người, nhìn thật biết điều lương thiện và khéo léo hoàn toàn không giống với cô. Lại hung hăng trừng mắt nhìn về phía tên con trai đang chỉ biết che mưa cho cô, lát nữa sẽ tính sổ với hắn, quay lại nhìn cô gái, ngạo mạn hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi... Tôi tên là Elaine, bạn học của Triệu.”

Cái cách cô ta nói từ “Triệu” thật mềm ngọt nhưng lại khiến Thạch Sắc Vi cực kỳ không thoải mái, trừng mắt đả đàng sát khí nhìn ai đó. Thạch Sắc Vi cho đến giờ vẫn là một người không thích làm khó ai cả, muốn chơi ác tất nhiên phải tìm kẻ đầu sỏ gây nên chuyện, nhưng không phải là bây giờ, “Cô thích hắn?”, ngón tay thon dài xinh đẹp chỉ về tên con trai đứng bên cạnh hỏi.

Gương mặt đáng yêu của Elaine ửng đỏ, len lén liếc nhìn chàng trai tuần tú một cái, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn dũng cảm nhẹ nhàng gật đầu, “Phải... Tôi... Thích anh ấy.”

3. Chương 3

Tổ tình trắng trợn như vậy, cái kiểu tổ tình này cô không xa lạ, bất kể là cô hay hắn mỗi năm đều bị gặp vô số lần tổ tình. Nhưng mà lần này không giống, lần này là cô gái đứng cạnh hắn, đi chung một cái ô.

“Thích?” Trùng ánh mắt như dao nhìn ai đó, lại tiếp tục quay lại hỏi: “Vậy cô có biết tôi là ai không?”

“Biết.” Dịu dàng gật đầu, “Tôi biết rõ chị là chị gái của Triệu.” Từ khi quen biết Triệu, cô liền bị chàng trai khác người này mê hoặc, so với những chàng trai tùy tiện khác hoàn toàn bất đồng. Hắn nhã nhặn, trầm tĩnh tự nhiên, học cùng hắn mấy năm càng thấy thích hắn. Đối với người cô yêu thích tất nhiên cô sẽ tìm

hiếu kỹ, cô biết hẳn có một chị gái, tình cảm rất tốt, bọn họ sáu năm trước đến Paris, Thạch Sắc Vi hiện tại đang học ở trường đại học LGD.

Thạch Sắc Vi cười mang theo vài phần cổ quái: “Cô nói, tôi là chị gái của hẳn?” Ý vị sâu xa liếc nhìn chàng trai đang trầm mặc một cái.

“Vâng”

“Rất tốt.” Xoay người nhón chân lên ôm cổ của hẳn, ngẩng đầu lên hôn lên môi của hẳn, nhẹ nhàng ném nước mưa lạnh băng trên môi hẳn, rồi nước mưa cũng nhanh chóng bị nhiệt độ của hai người làm cho nóng lên.

Lưỡi của cô thăm dò vào bên trong miệng hẳn, câu dẫn, trêu chọc môi lưỡi hẳn, sau đó càng không thể kiểm soát lưu luyến không thể tách rời ra, lưỡi của cô từ từ liếm qua đôi môi ướt át của hẳn, sau đó quay đầu nhìn về cô gái đang tái nhợt: “Cô nói xem, chúng tôi có đúng là chị em?”

Sao có thể là chị em? Elaine khiếp sợ không cách nào mở miệng, coi như ngu nữa, cũng nhìn và hiểu nụ hôn kia không phải đơn thuần giữa chị em, cô thấy rõ ràng lưỡi của hai người....

Trời ạ! Chàng trai cô thích mấy năm đã sớm có người yêu, hơn nữa người kia lại là chị gái của hẳn, điều này thật sự là...

Nhìn cô gái khóc chạy đi khiến trong mắt Thạch Sắc Vi lửa giận càng bùng cháy, hiện tại thương tâm một chút nhưng tốt hơn hết là dừng lún sâu vào. Lại quay đầu nhìn cái tên tác giả gây ra mọi chuyện, thế mà hẳn còn dám bình tĩnh nhìn cô.

Hắn còn dám bình tĩnh, còn dám bình tĩnh?

“Dám trêu hoa ghẹo nguyệt, dám phóng điện lung tung này!” Tức muốn chết, cô dùng sức đập mạnh chân hẳn.

“Đi lên xe.” Chân hẳn bị cô đập cũng không tránh né, vẫn chăm chú để ý tới áo khoác đang trùm lấy đầu cô đã rất ướt vì nước mưa. Thời tiết như vậy cô sẽ rất dễ bị cảm lạnh, nếu như cô thích cứ lấy thân thể hẳn mà phát tiết cũng được.

“Còn dám ra lệnh cho người ta?” Cô không dám tin tưởng hẳn, tức giận đến toàn thân phát run, “Người ta không đi đâu, làm gì được nào?”

Trong mắt hẳn thoáng qua một chút do dự, hẳn hiểu rất rõ tính tình của cô, thích mềm không thích cứng, cùng cô giảng co chỉ có thể lưỡng bại câu thương thôi.” Chúng ta về nhà, muốn giận thế nào cũng được, được không?”

Duỗi ngón tay dùng sức đâm vào lồng ngực của hẳn, “Không cần bày ra khuôn mặt hiểu chuyện được không, rõ ràng chính là tiểu quỷ mà còn dám dạy dỗ người ta. Người ta mạn phép không trở về. Cậu không phải đang cùng người khác che chung một cái ô rất lãng mạn vui vẻ sao? Khi đó sao không nói muốn về nhà, khi cô ta chạy đi mới chịu nói muốn về nhà?”

Hắn trầm mặc như trước, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt trong trẻo vô cùng kiên định, đôi môi hồng nhuận mím chặt, mái tóc bị nước mưa làm ướt nhẹp, những sợi tóc đen nhánh dính trên trán, vào cổ, lan da trắng nổi bật càng trong suốt, trắng nõn.

“Nhìn người ta làm gì? Dù thế nào người ta cũng không chịu về, nếu về thì tự cậu về đi!” Cô trừng mắt nhìn hẳn.

Hắn đột nhiên thở dài, sau đó đưa tay ôm lấy cô, không thêm để ý đến cô đang giãy dụa, ôm thật chặt khiến cô không thể thở nổi. Mặt hẳn vùi sâu vào vai cô, làn da lạnh băng khiến cô run rẩy.

“Chúng ta về nhà, có được không?” Giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng, mềm nhũn, phả vào tai cô tê tê dại dại, khiến chân cô suýt nữa nhũn ra.

Hắn nói về nhà, về nhà.

“Triệu Tử Viễn!”

“Về nhà... Sắc Vi...” Giọng ngân dài, khàn khàn khiến cho người ta yếu lòng.

“Bụp” một tiếng, Thạch Sắc Vi cảm thấy cảm giác lửa giận bị nước đá đổ ập xuống tắt ngúm. Hắn đang làm nũng, người này tự nhiên lại làm nũng, cực kỳ khó, cực kỳ hiếm thấy hắn làm điều này.

Mềm lòng, thật sự là không có tiền đồ rồi.

Đưa tay, véo hắn một cái, rồi lại không nỡ dùng sức, mở miệng chất vấn: “Hai người vừa nói chuyện gì?” Giọng nói có vẻ hung hăng nhưng hắn biết cô đã hết giận rồi.

“Cô ta nói hy vọng tôi đưa cô ta về nhà, nhưng tôi đưa luôn ô cho cô ta nhưng cô ta không muốn.”

Dĩ nhiên không muốn, người ta là muốn hưởng thụ không khí lãng mạn của hai người che chung một cái ô, không phải là mượn ô, cậu có thật là không hiểu?

Dĩ nhiên hiểu, hắn lại không phải người ngu, “Sắc Vi, tôi không thích cô ta, đừng tức giận được không?” Vẫn là giọng làm nũng mà cô thì không thể kháng cự được sự dịu dàng.

Quá xấu hổ, biết rõ cô yếu thế không đủ trình độ đấu với hắn, lại dùng chiêu này.

Ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên, mở đôi mắt tà mị, bên môi nở nụ cười xấu xa: “Cậu không thích cô ta, thế thích ai?”

Hắn không trả lời, chẳng qua là nhìn cô, trông mắt ngập nước, đôi môi đỏ au, lông mi dày ướt át khẽ run rẩy, sờ sờ khuôn mặt đẹp trai chết người này, thật là yêu nghiệt, không thể kháng cự nổi.

“Do cái khuôn mặt này!” Cô cắn răng đưa tay véo khuôn mặt hắn, “Trông như vậy, khó trách là hoa đào rải khắp nơi.”

Hắn cúi đầu, hôn cô một cái.

Cô cắn răng trừng mắt nhìn hắn: “Lại chiêu này.”

Lại hôn tiếp.

“Triệu Tử Hiên, không thể lần nào cũng dùng chiêu này, không thấy xấu hổ sao?”

Tiếp tục hôn.

“Ừm, đừng có ngừng.”

Vì vậy, nước mưa, gió lạnh, người đi đường đều không quan trọng, chỉ cần cô ở trong ngực hắn, hắn ở bên cạnh cô, bọn họ ôm nhau trao những nụ hôn nóng bỏng, trời có lạnh thì có sao đâu?

Nhưng mà hắn vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô...

“Sắc Vi.” Tiếng hắn thở dốc, mang theo thanh âm trầm thấp hấp dẫn cô, để cho toàn thân cô rét run lại nóng lên, ánh mắt ướt át có thể chảy ra nước.

“Hửm?”

“Chúng ta về nhà.”

Cái vật gì đó đang chọc vào bụng cô, và trông mắt hắn càng thêm ướt át khiến cho nụ cười trên môi cô càng ngọt ngào hơn, “Được.”

Vòi hoa sen được mở ra phun màn nước nóng dày đặc xuống, hơi nước bốc lên mờ mịt, tiếng thở dốc mềm mại đáng yêu làm cho không khí càng thêm mập mờ.

Cô gái với thân thể lung linh trắng nõn trần truồng tựa vào tường gạch bóng loáng, đôi mắt như thủy tinh, gò má trong suốt, tiếng rên rỉ đứt quãng phun ra từ đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên mềm mại ngọt ngào. Một cái chân thon dài mảnh khảnh gác lên vai chàng trai, mà hắn thì cúi đầu vào giữa hai chân cô, dùng môi lưỡi tỉ mỉ nhắm nháp mặt hoa.

“Ừm... A Hiên...” Thở hổn hển kêu tên của hắn, ngón chân ở sau lưng hắn co lại, ngón tay cô cầm vào tóc hắn, cả người uốn éo đem chính mình vào môi hắn sâu hơn, mặc hắn cắn rứt.

Cô đã sớm bị môi hần làm cho ướt đầm, nhưng người nào đó vẫn không muốn thả cô ra, ngón tay tách lấy hai cánh hoa ra để đầu lưỡi đi vào sâu hơn, ngón trở ở đỉnh cực kỳ nhạy cảm vẫn hung hăng day miết khiến cho cô thét chói tai dây dụa, hần vẫn liếm mút mặc cho cô cự quây thế nào cũng không thoát được.

Trải qua mấy phen nhấp nhô, cả người cô đã sớm đỏ mề hôi đầm đìa, cô muốn đến phát đau vội vàng ôm hần: “A Hiễn, người ta muốn...Nhanh lên một chút.” Nữ Vương đã đưa ra mệnh lệnh vậy thì còn vấn đề gì ở đây?

Làn môi ẩm ướt thủy dịch ma sát trên làn da sáng bóng rồi đến trên môi cô, ngón tay từ nơi chặt khít đầm đìa nước rút ra rồi đưa lên môi, phía trên đó là một mảnh ẩm ướt, hần mở đôi môi đỏ, liếm lấy ngón tay, trông mắt đen nhánh nhìn cô: “Muốn hửm?”

Quá xinh đẹp, quá yêu nghiệt, thân thể của cô mềm nhũn, nhanh chóng không đứng vững được, nói đến hấp dẫn thì không biết ai là đối thủ của ai? Đưa tay cầm lấy dục vọng đang chực bùng phát của hần, lòng bàn tay cô căng thẳng dùng sức: “Triệu Tử Hiễn!”

Hần hung hăng hít một hơi, cắn răng nghiêng lợi rửa sạch một cái rồi nâng lên cái đùi trắng như tuyết, thẳng lưng đâm vào.

“A...” Bọn họ đồng thời thở hổn hển, vì sự kết hợp đó thực sự quá tuyệt vời, chân mày dần ra.

Vừa sâu vừa trưởng, vừa chặt lại non mềm.

Giữa động tác kịch liệt, hần hôn lên cả khuôn mặt cô. Khuôn mặt mềm mại trắng nõn này lúc vì kích tình luôn nổi lên màu phấn hồng giống như đồ sứ cực phẩm được tráng loại men màu thượng đẳng, kiều mỵ mà xinh đẹp khiến hần vô cùng động lòng. Đầu lưỡi liếm qua mí mắt cô, ướt át làm cong lên đôi mi, liếm qua từng chút, từng chút như muốn nuốt trọn toàn bộ cô.

“Mau hơn chút nữa, A Hiễn.” Cô khó chịu kẹp chặt hần, hưởng thụ nụ hôn của hần. Khi lửa nóng tiến vào chiếm đoạt, vội vàng thúc giục hần, nhiệt tình càng không bị cản trở, không muốn che giấu dục vọng mãnh liệt muốn hần, xoắn lấy hần, bóp chặt lấy hần, đem hần vào bên trong không muốn cho ra ngoài nữa.

Tiếng thở dốc của hần càng trở nên to lớn, hoa huyết cô liên tục co rút khiến hần càng trở nên thoải mái, con ngươi nhiễm tình dục màu đen, gương mặt hần trở nên nhàn nhạt hồng.

Động tác của hần càng kịch liệt, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dùng sức, tiếng nước chảy, tiếng ma sát nơi riêng tư của hai người đem nhiệt độ trong phòng tắm không ngừng tăng lên.

Nóng, nóng quá, khó có thể chịu được nhiệt độ này. Nước phun xuống làn da của họ cũng bị bốc hơi lên, nước bắn tung tóe lên sàn, lên bàn, nơi nơi đều là nước, dưới động tác kịch liệt của hai người một phòng đầy xuân sắc.

Xinh đẹp như vậy, kiều mỵ như vậy, mềm mại ngọt ngào như thế làm cho hần thở hổn hển rên rỉ, đôi lông mày đẹp hơi nhếch lên, đôi mắt trong veo giờ đầy tơ máu đỏ bừng, nửa hé nửa mở hưởng thụ cảm giác bị cô thật chặt bao vây lấy. Thân thể nhũn nhụi cúi xuống cắn lấy đầu nụ hoa, ngậm vào, nặng nề mà mút.

“A...” Cô thét lên, nước mắt chảy ra, khoái cảm quá lớn tràn ngập cơ thể cô, cô sắp không chịu nổi, chỉ có thể không ngừng bám lấy hần, ngón tay đan vào mái tóc ẩm ướt của hần, miệng lẩm bẩm hô tên hần mang theo tiếng than khóc kéo dài.

Cao triều đột nhiên đột kích, cô khóc ôm lấy hần muốn ngất luôn trong ngực hần, quá tuyệt và quá cuồng nhiệt, cảm giác như vậy chỉ có hần mới có thể cho cô và chỉ có cô mới có thể cho hần.

Vui sướng đầm đìa, gân cốt mềm nhuyễn.

Bị mắc mưa rồi sau đó lại điên cuồng cả đêm khiến cho tiểu quỷ vốn thân thể khỏe mạnh vào sáng hôm sau lại không thể xuống giường.

Cho tới bây giờ hần đều đứng sáu giờ rưỡi rồi giường, lúc này lại cả người nóng sốt cao, gương mặt hồng hồng, trông mắt trong veo, môi cũng hồng hơn bình thường, hần nằm trong chăn nhắm mắt nặng nề. (Tội nghiệp thằng bé:)), thế này thì ai còn dám bắt ghé con nữa.)

Lấy nhiệt kế từ trong tai hấn ra nhìn khiến Thạch Sắc Vi nhú chặt mày, từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ ngã bệnh, cho nên tuy nhuốm bệnh nhưng vẫn hung hăng.

“Ừm, tôi đi chuẩn bị bữa sáng... Khụ khụ... hôm nay muốn đi đâu...” Người đang ngã bệnh kia còn muốn mạnh mẽ chống người dậy, rời giường.

“Nằm xuống cho người ta nào!” Cô nũng nịu một tiếng, tiểu quỷ luôn luôn nghe lời lập tức ngoan ngoãn nằm xuống, trong đôi mắt hắc bạch phân minh tràn đầy vẻ ngây thơ cùng với tia máu.

Nhìn cái dáng vẻ này làm cho cô thật là đau lòng, thở dài, “Thay quần áo đi, chúng ta tới bệnh viện.”

Hấn mới vừa há mồm liền bị cô ột ánh mắt muốn đông lạnh vội ngậm miệng lại, tính khí cô rõ ràng nói một không nói hai, hấn rất nghe lời rời giường sang phòng bên cạnh để mặc quần áo.

Bởi vì Thạch Sắc Vi học thiết kế thời trang, hơn nữa lại rất thích mua quần áo cho nên y phục, giày, túi xách, các phụ kiện đính kèm nhét đầy ba chiếc tủ lớn. Trong đó cô để một tủ để đồ may sẵn mà quần áo của Triệu Tử Hiến chỉ chiếm diện tích nhỏ, còn lại là của cô hết. Quần áo, phụ kiện, giày dép chiếm đầy hết căn phòng 10m2 này.

“Mặc dày một chút.” Ném cho hấn là một bộ áo len quần bò, hấn ho khan nhận lấy rồi im lặng mặc vào người.

“Cái này nữa.” Cô cầm chiếc áo khoác màu đen thật dày, chờ hấn mặc vào xong cô liền giúp hấn cài nút áo, ngón tay cảm nhận được nhiệt độ cao thấm ra khiến chân mày cô càng nhú chặt hơn.

“Tôi... Khụ khụ... Không sao.” Ngón tay nóng rực vuốt lấy chân mày cô đang cau chặt, vừa ho khan vừa an ủi cô, lại sợ cô bị lây bệnh nên nghiêng mặt sang một bên.

Thật là, lại còn quan tâm đến người ta làm cho người ta càng đau lòng, giọng điệu cô càng hung dữ: “Ngã bệnh không nên lộn xộn, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn.”

“Được.” Quả nhiên thật biết điều đứng ở đó, bởi vì cô đang loay hoay choàng cho hấn chiếc khăn len màu xám tro, quàng kín cổ hấn, vuốt tóc gọn gàng cho hấn. Cô nhìn toàn thân hấn được mặc hoàn chỉnh mới cầm lấy chiếc áo khoác màu đỏ mặc vào rồi tùy tiện cột tóc ra đằng sau.

“Ở tầng thứ ba, ngăn thứ hai bên trái.” Thấy cô đang tìm túi xách, hấn che môi, nhẹ giọng nhắc nhở nàng.

Đồ của cô đều là hấn sắp xếp, thứ gì đặt ở đâu hấn biết rõ còn hơn cả cô. Hơn nữa cô khá kỹ tính trong ăn mặc, y phục phải phối đúng với nhau, tuyệt đối không đảo lộn nên hấn chỉ cần nhìn cô mặc cái gì là biết phụ kiện nào đi kèm và nó đang để ở đâu.

Quả nhiên ở ngăn thứ hai bên trái thấy ngay được túi xách cô muốn tìm.

Kéo hấn ra cửa, trên lối đi theo lời hấn nhắc nhở liền tìm thấy được di động, ví tiền và chìa khóa.

Trên đường lái xe tới bệnh viện, cô gọi điện đến trường hấn xin nghỉ phép và gọi điện luôn đến trường mình xin nghỉ.

Tiếp theo rất thuận lợi, gặp bác sỹ rồi tiêm thuốc, lấy thuốc. Bị sốt cao tới bốn mươi độ suốt nửa thì viêm phổi, nếu không tới bệnh viện thì sự tình đã rất nghiêm trọng rồi. Sau khi bác sĩ Pierre là bạn thân của cô khám qua rồi nói với cô khiến cô tái mặt, vừa tự trách lại vừa đau lòng.

Thật ra tất cả đều là do cô giận dữ hại hấn bị ngâm trong nước mưa lạnh lâu như vậy, áo khoác cũng mang che mưa cho cô mới bị ngã bệnh.

Hấn là đứa trẻ ngoan, cũng là bệnh nhân rất nghe lời, không cáu kỉnh khi ở bệnh viện, ngoan ngoãn tiêm, ngoan ngoãn uống thuốc, ngay cả cô y tá hơn bốn mươi tuổi cũng cười mỉm, an ủi hấn, cùng nói chuyện với hấn.

Nhưng hôm nay hấn còn im lặng hơn cả ngày thường, khuôn mặt này vốn đang tức giận nhưng vì sinh bệnh mà mang theo cả mệt mỏi, có phần tái nhợt. Con người có vẻ đen hơn, mắt càng lớn hơn, gò má vì sốt à đỏ hồng, đôi môi cũng đỏ tươi, bộ dạng có bệnh trong người mà dường như là thích hợp để câu dẫn người khác.

Tuổi nhỏ, non nớt, ốm yếu mà mắc bệnh, nếu mà thả ra chắc sẽ khiến cho người ta không yên lòng.

“Tôi đi tìm Pierre hỏi một chút.” Cô cầm túi thuốc nói với hắn, mặc dù không khí trong bệnh viện rất ẩm nhưng cô vẫn đưa tay sửa lại khăn quàng cổ của hắn cho kín hơn nữa, cô định hỏi thăm về bệnh tình của hắn thêm lần nữa để chăm sóc được cẩn thận hơn.

Một bàn tay giữ ống tay áo cô lại, cái tên con trai đang bệnh thoi thóp mở to mắt nhìn cô, môi mím chặt lại.

“Thế nào?”

“Không được đi.”

“Tại sao?”

Trầm mặc, “Chính là không cho phép đi!”

“Đang bệnh mà nheo gì?” Nhẹ vỗ trán hắn rồi nói.

“Không cho phép đi!”

“Triệu Tử Hiên! Cậu đang gây sự gì đây?” Cô tức giận đến nghiêng rằng.

Một hồi lâu, tên con trai mới lẩm bầm lẩm bầm mấy câu.

“Lớn tiếng một chút, không nghe được.”

“Cái tên bác sĩ đó, không cho phép gặp hắn.”

“Cậu bảo Pierre?”

“Hừ!”

“Hừ cái gì mà hừ?” Cô bắt mắt nhìn hắn, không giải thích không được: “Pierre là bạn tốt của người ta, có cái gì không được sao?”

“Chỗ nào cũng không được.” Hắn ôm chặt hông của cô, khuôn mặt vùi sâu vào bụng mềm mại, “Ánh mắt hắn nhìn cô, cả cái nhìn khi cô cười, còn giọng điệu đều không được, rất ghét.”

Thì ra là... Trên môi cô, nụ cười không tự chủ nhếch lên, hắn ghen.

Thật là, đã ngã bệnh còn nhớ đến chuyện đó mà ghen tuông. Người này có thể khác bình thường một chút thì thật đáng yêu nha. Lúc bình thường thì vô cùng kín đáo nhưng khi bệnh vào lại hư như vậy. Dĩ nhiên điều này so với tuổi của hắn thì có vẻ hợp lý hơn, mà hắn như vậy khiến cho lòng cô nhũn thành vũng bùn.

Giơ tay vuốt ve từng sợi tóc hắn: “Đúng là Pierre từng theo đuổi người ta.”

“Hừ!”

“Mà người ta rất rõ ràng đã cự tuyệt hắn, mà hắn cũng đã chấp nhận làm bạn bè.”

Tính tình Thạch Sắc Vi vốn là vậy, thích là thích, không thích là không thích, chưa bao giờ chơi trò mập mờ, bởi vì trong lòng cô từ đầu đến cuối cũng chỉ có một người mà thôi. Cho nên mặc dù từ nhỏ đến lớn số người bị cô cự tuyệt đếm không hết, nhưng cho tới bây giờ cũng không có người vì vậy mà oán hận cô, thậm chí có người đến giờ còn ôm mộng chỉ có thể làm bạn bè, Pierre chính là một người trong đó. Hơn nữa anh ta cũng là người bạn tốt, thiện lương lấy giúp đỡ người khác làm việc vui, chơi với anh ta thật sự vui vẻ.

“Làm bạn mới là lạ.” Thanh âm của hắn rầu rĩ truyền đến, đàn ông mà làm bạn với phụ nữ thì chỉ có quỷ mới tin.

“Tóm lại người ta với hắn không có gì, buông tay người ta ra, để người ta đi hỏi rõ ràng có được không?”

“Còn việc gì để hỏi nữa?”

Sự kiên nhẫn của cô rốt cuộc khô kiệt, đưa ngón tay dí vào mặt hắn: “Triệu Tử Hiên, tôi cảnh cáo anh, còn như vậy tôi sẽ tức giận.”

Hắn ngẩng đầu, yên lặng nhìn cô, trông mắt đen nhánh có một tia uất ức, giơ tay cầm túi thuốc trong tay cô, “Cái túi này, một ngày uống ba lần, mỗi lần uống hai viên, uống sau khi ăn xong; lọ này, một ngày hai lần, sau 12 giờ uống một lần, mỗi lần 50 millilit. Cái túi này, một ngày uống một lần, mỗi lần một viên, sốt phải nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước, ăn đồ nhẹ một chút. Hiện tại, còn có cái gì muốn hỏi sao?”

Hắn càng nói, nụ cười bên môi cô càng nở ra, người này sao đáng yêu thế!

“Không.”

“Vậy chúng ta về nhà, có được không?”

Có được không? Đương nhiên được..., cô nắm lấy tay hắn, ánh mắt hắn sáng lên lập tức nắm lại. Bàn tay hắn rất nóng khiến cho lòng cô cũng nóng lên.

Hắn như vậy sao cô có thể không động lòng?

Ngón tay hai người đan vào nhau cùng ra về.

“Vivian!” Tiếng gọi từ xa truyền đến, Thạch Sắc Vi quay đầu thấy Pierre từ trong phòng khám ra.

“Đi mau đi mau!” Người bên cạnh luôn miệng thúc giục, sắc mặt tối hơn phân nửa.

“Chờ một chút, hắn có thể...”

“Đầu tôi hơi choáng, muốn nghỉ ngơi sớm.”

Được rồi được rồi, biết rõ người này rất có thể đang cố ý, nhưng cô vừa mềm lòng lại vừa lo lắng, cười xin lỗi Pierre rồi vội chào tạm biệt, nắm chặt tay hắn ra khỏi bệnh viện

Mãi cho đến xe chạy ra khỏi phạm vi bệnh viện, cái tên kia lúc này mới thở ra một hơi dài, mềm nhũn tựa vào trên ghế ngồi, sợi tóc đen nhánh sạch sẽ rủ xuống trán, gương mặt mệt mỏi nhưng giọng vẫn kiên quyết như cũ: “Về sau không bao giờ tới bệnh viện nữa!” Một hồi lâu, bổ sung một câu: “Có tới tuyệt đối cũng không bao giờ tới đây.”

Cô cười đến suýt cầm tay lái không nổi.

Bọn họ về đến nhà đã là vào buổi trưa, Triệu Tử Hiên đã uống một chút thuốc ngủ nên đã chìm vào giấc ngủ.

Cô ngồi bên giường ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ, ngoan ngoãn nằm đó, bàn tay an phận đặt bên người, tư thế ngủ quy củ.

Giơ tay kéo chăn bông đắp cho hắn, vuốt tóc hắn, nghe hắn thở sâu đều đều mà lòng cô vô cùng ngọt ngào. Cứ yên lặng nhìn hắn ngủ say cũng thật là vui vẻ rồi.

Mặc dù cô lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến lớn đều là hắn chăm sóc cô. Có lúc cô trộm nghĩ, hắn so với cô còn giống con nhà họ Thạch hơn. Tính cách của hắn thật giống anh trai Thạch Quân Nghị, đều là những người đàn ông rất nghiêm khắc và kỷ luật, sống, làm việc và nghỉ ngơi đều theo kế hoạch, không xê dịch phút nào.

Buổi sáng nhất định là đúng sáu giờ rưỡi rời giường, cho tới bây giờ đều không muộn một phút. Bất kể trời mưa hay nắng đều sẽ ra ngoài tập thể dục bằng cách chạy bộ nửa tiếng, sau đó trở về làm đồ ăn sáng rồi gọi cô dậy.

Thích sạch sẽ, cuộc sống nghiêm chỉnh rõ ràng, quần áo giặt thế nào, ủi thế nào, để ở nơi nào cũng rõ ràng, trong nhà không nơi nào có nhiễm chút hạt bụi, nhà cửa sáng choang. Về tài nấu nướng thì càng khỏi nói, bất kể là món ăn Trung Quốc hay là Phương Tây đều không làm khó được hắn. Dĩ nhiên, điều này hoàn toàn đáp ứng được khẩu vị khó tính của cô, thức ăn ngoài cô không thích cho nên hắn dứt khoát đi học nấu ăn.

Hắn đối với cuộc sống của mình rất có hoạch định, cũng biết rõ mình là người nào, cho tới bây giờ cũng sẽ không vượt khuôn khổ. Ở Thạch gia, hắn vẫn luôn là yên tĩnh ít nói, biết cha cô, mẹ cô hi vọng hắn có thể chăm sóc cô cẩn thận, hắn liền làm tốt khiến ọi người đều hài lòng. Chuyện học hành càng không cần ai

quan tâm, chọn trường nào, thi gì cho tới giờ vẫn như một đường thẳng, nếu ai làm cha mẹ hẳn chắc cũng chẳng phải lo lắng điều gì.

Hắn như vậy lại gặp phải người như cô, mà cô lại thích hắn, không biết đây có thể gọi là duyên phận?

Triệu Tử Hiên gặp Thạch Sắc Vi không biết có phải là may mắn với hắn hay không? Cô biết mình thích hắn, thương hắn, vì hắn có thể cái gì cũng không cần dù trong lòng cô rõ ràng biết cha mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô với hắn. Nhưng mỗi khi cô đã quyết tâm thì sẽ không chùn bước, đối với tình cảm của mình cô càng rõ ràng chỉ muốn duy nhất là hắn mà thôi.

Mối quan hệ của họ bắt đầu đều do cô chủ động, lúc đầu chỉ là tò mò về hắn nên bảo cha mẹ nhận nuôi hắn. Cho đến khi muốn hắn ở bên cạnh cô, thậm chí sau khi cùng đến Paris cô lại càng muốn. Mỗi lần đều là cô chủ động, chưa bao giờ là hắn cả. Cô đang suy nghĩ có phải do hôm đó cô chủ động nên hắn mới cùng cô lên giường. Nếu không can đảm có phải họ mãi chỉ dừng lại ở mối quan hệ chị em giả dối, không có chút tiến triển nào?

Cô thật ra cũng không chắc chắn về tình cảm của hắn với cô, dù cô có hỏi thế nào hắn cũng chưa bao giờ nói thích, nói yêu nhưng cô cảm nhận được hắn rất để ý tới cô. Chăm sóc cô như vậy, ôm cô nồng nhiệt như vậy cô rõ ràng biết hắn có tình cảm.

Nhưng hắn vẫn không nói ra.

Thì ra cô gái có xinh đẹp tự tin đến mấy khi đối mặt với tình yêu thật sự của mình cũng sẽ nhát gan chần chừ, không dám nói yêu, không dám làm rõ ràng. Cô, Thạch Sắc Vi cũng chẳng phải ngoại lệ.

“Anh rốt cục đang nghĩ gì?” Đưa tay đặt lên vị trí trái tim hắn, cách chặn mềm mại: “Nơi này rốt cục có em không?”

Hắn vẫn thờ ơ đều đều, căn phòng cực kỳ yên tĩnh.

4. Chương 4

Ngửi thấy mùi thanh thanh, nhạt nhạt Triệu Tử Hiên từ từ tỉnh lại.

Cảm giác thật kỳ diệu, thân thể vừa mới vừa đau, đầu như từng trận búa bổ nhưng cổ mùi thơm ngát kia lại như bàn tay nhỏ bé dịu dàng thần kỳ xoa dịu hết khó chịu trong người hắn, đó là mùi đồ ăn đã chín.

Thức ăn?

Thần trí hắn thoáng tỉnh táo lại, khó khăn đứng dậy, phát hiện trên người đã đổi một bộ quần áo ngủ khác, nhất định là lúc ngủ toát mồ hôi nên cô đã thay đổi cho hắn. Hắn nhận cảm giác đau trong cổ họng tìm theo mùi thơm đi ra khỏi phòng ngủ.

Hắn không bao giờ để thức ăn qua đêm nên hắn biết rõ trong nhà không có đồ ăn nấu chín nào, nhưng cái mùi này từ nơi nào bay đến đây?

Mãi cho đến khi hắn xuyên qua phòng khách mới nhìn thấy, phải hình dung cảm giác như thế nào khi thấy cảnh tượng trước mắt này?

Ngoài cửa sổ vẫn là mưa rơi tí tách, bên trong phòng ấm áp một mảnh.

Dưới ánh đèn màu vàng dịu dàng, một cô gái mặc bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt, mái tóc dài được cặp lên bằng chiếc cặp tóc được đính hạt kim cương có vài sợi buông xuống mặt. Cô đang nghiêm túc nhìn cái nồi trước mặt. Bàn tay xinh đẹp thon dài thường ngày chỉ cầm bút vẽ giờ lại cầm chiếc muôi bằng gỗ tỉ mỉ khuấy nồi cháo đang sôi ùng ục. Thỉnh thoảng nghiêm túc ngó qua tập giấy trắng cầm ở tay bên kia.

Rất ấm áp, rất gia đình, rất bận rộn, cũng rất luống cuống là hình ảnh của cô làm cho tim của hắn dâng lên một loại tư vị chua ngọt mãnh liệt.

Cô đang nấu cháo, xuất thân là Đại tiểu thư, từ lúc sinh ra đến giờ chưa biết phòng bếp hình dạng như thế nào, không biết làm thế nào có thể biến gạo thành cơm. Thạch gia Đại tiểu thư mà lại có thể đứng trong phòng bếp nấu cháo cho hắn.

Cái dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận đó hoàn toàn không thua kém khi cô đang chuẩn bị đề cương luận văn ình.

Không có cảnh khoa trương hoang tàn khắp nơi như trong tiểu thuyết, không giống như chiến trường ngổn ngang như đại chiến thế giới thứ ba, mặc dù nhiều thứ đã bị đảo lộn nhưng ít ra vẫn còn có chút trật tự, nhưng lại vượt qua khả năng tưởng tượng của hần.

Hần tựa vào tường, cứ như vậy ngây ngốc nhìn mọi cử động của cô.

Nhắm chặt đôi mắt có vài vết thâm quầng, gò má trắng nõn như ngọc vì hơi nóng xông lên mà đỏ nhàn nhạt như hai đóa hoa màu hồng, đôi môi đỏ tươi ướt át, vài sợi tóc lơ thơ bên má, lúc này Thạch Sắc Vi bớt đi vẻ xinh đẹp sắc sảo nhưng lại tăng thêm vẻ đẹp nữ tính khoan khoái dịu dàng khiến càng mê người hơn.

Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng ngần, đôi mắt hần lưu luyến nơi đó như đang ngắm nhìn một món đồ cổ xinh đẹp tinh tế bằng sứ. Còn có bả vai cũng trắng nõn như tơ lụa, trắng như tuyết, non mềm như da em bé. Đó là nơi cô cực kỳ nhạy cảm, mỗi lần chỉ cần hần dùng môi hôn nhẹ thì thân thể của cô sẽ không kiềm chế được mà rên rỉ. Quá mê người, hần không thể chống cự được hấp dẫn như vậy.

Đi tới ôm lấy hông cô từ phía sau, khuôn mặt vùi sâu vào cổ cô, hương thơm đều là hơi thở ngọt ngào của cô, một loại mùi giống hoa hồng.

“Đã tỉnh rồi hả?” Động tác của cô dừng một chút, đưa tay sờ sờ trán của hần, vì nơi đó không giảm nhiệt độ nhiều khiến cô cau mày: “Tiêm rồi, lại uống thuốc nữa, sao lại không hạ sốt?”

Hần nhẹ nhàng rên hừ hừ, quyến luyến dính vào trên da thịt cô không chịu rời đi.

“Có đói bụng không? Người ta nấu cháo, ăn một chút nha.”

Giọng nói của cô thật dịu dàng và nhẹ nhàng không giống như Thạch Sắc Vi lúc bình thường là Nữ Vương phách lối, luôn hất hàm sai khiến người khác, cái loại sai khiến vô cùng đương nhiên như thể hần là bạn trai cô, hôm nay đã biến mất hoàn toàn.

Hần nhẹ nhàng hôn một cái vào cổ của cô, lầu bầu mấy câu.

“Nói cái gì?”

Hần ngẩng đầu, gương mặt dán vào gương mặt của cô, tham luyến nhiệt độ mát lạnh ở đó, cùng cô nhìn vào nồi cháo: “Cô nấu cháo?”

Cô tức giận trừng mắt nhìn hần, giơ tay hươ hươ cái tập giấy trắng: “Cái này thì có cái gì khó khăn? Tôi đem toàn bộ các bước in hết ra.”

Hần vẫn ôm lấy cô, dò xét cẩn thận cái nồi đang sôi kia, một nồi cháo trắng đặc, không đa dạng, chẳng qua chỉ là mùi gạo thuần túy nhưng lại đủ khiến người khác động lòng. Thạch gia Đại tiểu thư lần đầu tiên xuống bếp, mặc dù chỉ là cháo trắng đơn giản, nhưng thành quả coi như vừa lòng.

Đưa tay cầm cái tay vẫn đang cầm cái muôi nâng lên, nhẹ nhàng hôn một cái, khép hờ con mắt có thể cảm thấy được đáy mắt khê ướt: “Cô nấu trong bao lâu?”

Không có mùi khét, không nấu tràn ra, không có tất cả những sai lầm của tay mới sẽ phạm phải, rất rõ ràng cô vẫn lấy cái muôi canh nồi cháo rồi từ từ khuấy đều mới có thể nấu ra được nồi cháo trắng như thế này.

Cô rõ ràng là Đại tiểu thư, mười ngón tay không chịu dính nước, thậm chí ngay cả hình dạng thức ăn trước khi nấu chín thế nào cũng không biết. Tính nhẫn nại của cô vô cùng kém, phách lối vô cùng nhưng có thể chăm sóc hần, có thể trong mấy tiếng đứng làm cái việc đơn điệu nhất, nhàm chán nhất là nấu cháo.

Rõ ràng chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể mua được cháo trắng, nhưng cô lại tự mình xuống bếp.

“Cái đó không quan trọng..., mà quan trọng là người ta hôm nay mới phát hiện, thì ra là làm một bữa cơm cũng không đơn giản hơn bao nhiêu so với thiết kế một bộ trang phục.” Mặc dù cô không giống trong tiểu thuyết rất cầu thả cắt phải ngón tay hoặc làm bỏng tay, nhưng cô cũng đã thất bại vô số lần.

Chỉ chỉ vào mấy cái nồi lớn bên cạnh, trong đó đựng cái thứ không giống là cơm cũng không phải là cháo. Hoặc trực tiếp đổ đi, hoặc để đó, trải qua vô số lần thất bại và ném thử xong giờ mới miễn cưỡng được như thế này, chỉ còn lại là cháo trắng mà thôi.

Không làm qua cũng không biết những năm này hần vì cô mà vất vả như thế nào.

Mỗi một bữa ăn, mỗi một đĩa thức ăn, đều là món cô thích ăn, đều là cô muốn ăn. Món ăn kiểu Trung Quốc, đúng cách thức tiêu chuẩn, các món tráng miệng và các món chính hần đều học được, tinh thông thuần thực chỉ vì khẩu vị tinh quái của cô.

Tấm lòng của hần với cô, từng ly từng tỹ, đều ở bên trong từng chi tiết sinh hoạt nhỏ nhoi mà cô cũng đang dần dần nghiệm ra.

“Tôi lên mạng tra thấy tình trạng cảm mạo nóng sốt của cậu tốt nhất là ăn cháo trắng, chờ hết sốt rồi sẽ thêm thịt nạc vào nồi cho đủ dinh dưỡng.” Cô xoay người trong ngực hần nhìn trong tay một tập giấy dày, mặt lóe sáng.

“Thạch Sắc Vi.” Hần cúi đầu gọi tên của cô.

Cô đảo tập giấy trong tay, thuận miệng lên tiếng: “Ừ?”

“Cảm ơn cô.”

Ngón tay đang giở chợt dừng lại, ước chừng một phút cô mới hung hăng nói: “Cảm ơn cái gì? Còn không mau ngồi xuống chuẩn bị ăn cháo?”

“Được.”

Hần thật biết điều, rất nghe lời đáp ứng, sau đó nắm lấy bàn tay cô, lật qua lòng bàn tay mềm mại và nhẹ nhàng cúi đầu hôn xuống một cái.

Hô hấp của cô cứng lại, lòng bàn tay nhạy cảm giống như là tất cả dây thần kinh toàn thân cùng hội tụ ở nơi đó, môi của hần cực nóng, nụ hôn của hần cũng rất nóng khiến cho lòng cô càng trở nên xót xa, chỉ có thể không nói gì nhìn hần.

Hần ngẩng đầu, cũng ngắm cô. Tròng mắt đen nhánh thâm thúy và đầy phức tạp, bọn họ nhìn thẳng thật sâu vào mắt nhau, tim của cô đập rất mau, trong nháy mắt đó, cô cảm thấy hần sẽ nói câu nói mà cô đang muốn nghe mà hần cũng chậm chậm mở miệng...

Tiếng chuông cửa thanh thúy làm cắt đứt luôn không khí lúc này, Thạch Sắc Vi bưng bưng lửa giận, đôi mắt cô có thể đốt cháy luôn cả phòng. Đáng chết! Là kẻ nào không thức thời dám cố tình quấy rầy bọn họ lúc này? Cô muốn giết người!

“Ngồi xuống, người ta đi mở cửa.” Khí thế mười phần ra lệnh cho hần rồi xoay người đi ra mở cửa. Triệu Tử Viễn nghe giọng nói của cô hiểu rõ cô đang cực kỳ bất mãn, hần ngoan ngoãn đến bên bàn ăn mà ngồi xuống.

Thạch Sắc Vi dẫn mạnh gót chân đầy khí thế vọt tới cánh cửa, không thèm nhìn xem người đến là ai liền kéo cửa ra, nhìn thấy kẻ phá đám tới khiến cô tròn tròn mắt, có chút không dám tin.

“Hi.” Cô gái ngọt ngào yếu ớt, sợ hãi đứng nép vào một chỗ cố gắng nặn ra một nụ cười:, “Nghe nói Triệu ngã bệnh, tôi tới thăm anh ấy.”

Elaine! Lại là Elaine!

Thạch Sắc Vi không thể tin được cô ta còn dám đến, lại còn dám tìm tới tận cửa. Khoanh tay trước ngực nhìn vị khách không mời mà đến hỏi: “Làm sao mà cô biết nhà chúng tôi ở đây?”

Elaine đỏ mặt cúi đầu.

Rất tốt, không cần hỏi nữa cũng biết, một cô gái cuồng dại ngoài thăm mền ra còn lạng lẽ theo dõi người ta, cho nên mới biết hần có một chị gái và cũng biết hần ở nơi này. Thật là muốn để cho người ta mắng chửi!

Cô gái xấu hổ một lần nữa ngẩng đầu lên: “Xin hỏi tôi có thể vào thăm Triệu một lát được không?”

Triệu! Triệu! Triệu! Hắn có tên tiếng Anh để cô ta có thể gọi, nhất định phải thân thiết như vậy sao?

Thạch Sắc Vi chậm rãi nhú mồm, lạnh lùng hỏi: “Triệu là ai?”

“À...” Elaine cứng họng, gương mặt hồng như lửa, gương mặt động lòng người, một hồi lâu, rốt cục mở miệng: “Xin hỏi Dean có ở đây không?”

“Hắn ngã bệnh, cần nghỉ ngơi.”

“Tôi muốn nhìn anh ấy một lát, một lát là được rồi, hơn nữa...Cô ôm lấy laptop, “Đây là bài giảng hôm nay, tôi muốn đưa cho anh ấy.”

Trên đời này, không quản được ong bướm, nhưng vẫn có thể giữ được hoa. Thạch Sắc Vi dù trong lòng khó chịu nhưng cô vẫn hiểu đạo lý này, mà cho tới bây giờ cô cũng không có thói quen làm khó người khác. Nghiêng người sang một bên khiến cho cô gái kia nhẹ giọng cảm ơn không ngừng và bước vào nhà.

Nặng nề đóng cửa chính lại, xoay người đi vào phòng khách, trong nháy mắt cô chợt thấy hối hận vì quyết định vừa rồi bởi vì nhìn một màn trước mắt kia làm sao chịu nổi.

Triệu Tử Hiên mặc bộ quần áo ngủ màu xám tro ngoan ngoãn ngồi ở bàn húp cháo, mái tóc vì mới ngủ dậy mà trở nên xốc xệch, những sợi tóc mềm rủ xuống mắt mà đôi mắt đen láy vì ngã bệnh mà không còn chút thần thái, da trắng, đôi môi đỏ ngậm lấy cái thìa to bộ dạng thật đáng yêu, giống như những bé trai trong tranh manga, đáng yêu chết đi được.

Thạch Sắc Vi trợn mắt há hốc mồm sững sờ giống hệt như cô gái kia vẫn còn đứng ở phòng khách.

Hắn thấy cô gái vừa đến, đối với sự xuất hiện của cô ấy cũng không ngạc nhiên, nhưng vẫn lạnh nhạt tiếp tục ăn cháo, không để ý tới sự tồn tại của cô.

Elaine khiếp sợ mấy phút đồng hồ sau mới phục hồi lại tinh thần, gương mặt càng trở nên đỏ, cất bước đi tới gần hắn, “Hi, Triệu... Dean, bạn đỡ hơn chút nào chưa?”

Hắn cháo trắng trong miệng, ngược nhìn lên lạnh lùng mở miệng: “Cô tới có chuyện gì?”

Không nghĩ tới hắn so bình thường còn lạnh nhạt hơn mấy phần, Elaine ngẩn người, một hồi lâu phản ứng kịp, mới đưa mấy vi tính xách tay của mình ra: “Hôm nay bạn ốm không đi học, đây là bài giảng mình đã sửa sang lại rồi.”

“Cảm ơn, không cần.” Cầm thìa tiếp tục ăn, không thèm nhìn cô gái kia thêm lần nào nữa mà cũng không có ý tứ mời người ta ngồi xuống.

Elaine lớn như vậy chưa từng bị người khác lạnh lùng như vậy, hắn trước đó mặc dù lạnh nhạt nhưng ít ra cô nói mười câu hắn còn đáp lại một câu, không giống như hôm nay, chẳng lẽ hắn thật...

“Mình thực sự thích bạn, Dean.”

“Vậy thì thế nào?” Hắn ăn rất nhanh, nhưng hành động vẫn lịch sự đẹp mắt: “Tôi không thích cô.”

“Bạn và chị ấy sẽ không có kết quả.” Ngón tay chỉ về phía cô gái đang xem trò vui kia. “Cô ấy là chị của bạn.”

“Ồn” một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt toàn bộ người Thạch Sắc Vi, cô tới gần Elaine: “Hắn cứ thích chị gái đấy, thì sao nào? Hả?”

Khí thế cường hãn vô cùng lớn, cô gái tuổi còn nhỏ quả nhiên không phải là đối thủ của cô, lập tức bị sợ tới mức run rẩy, uất ức mà kêu người trong lòng: “Dean...”

“Cảm ơn bài giảng cô đã ghi lại, Elaine, nhưng mà tôi không cần.” Triệu Tử Hiên ngược mặt lạnh nhạt nhìn cô, “Nếu không còn gì để nói thì tôi muốn yên tĩnh dùng bữa.”

Ý tứ đuổi khách đã rõ ràng nên cô nữ sinh nhỏ không chịu nổi đả kích một lần nữa run rẩy chạy trốn.

Hắc, hắc, hắc, lực hút thật lớn. Thạch Sắc Vi đến gần nhìn cái người đang nghiêm túc ăn cháo, lửa giận đột nhiên biến mất sạch sẽ. Có cái gì phải tức giận đâu, trong mắt người nào đó, cô gái kia ngay cả muỗng cháo cũng không bằng thì cô việc gì phải tức.

Cúi người áp vào bả vai hắn, cúi đầu hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ừm...” Hắn ngậm thìa nhìn cô, “Ăn ngon.” Gương mặt phúng phính, đôi môi vì ngậm thìa mà biến thành chữ O, yêu chết đi được.

Trong lòng cô vui sướng tựa như từng đợt sóng vỗ vào lòng, không thể cản nổi, “Để người ta nếm.” Cúi đầu nhẹ liếm bên môi hắn, “Ừ, quả nhiên ăn ngon.”

Ánh mắt của hắn sáng lên, nhưng rất nhanh lại ngằm hạ xuống, “tôi đang bị bệnh.”

“Ừ, người ta biết rõ.” Từng chút từng chút đem làn môi ướt át của hắn liếm hết môi này lại liếm qua môi kia.

“Sẽ lây bệnh.”

“Vậy thì thử xem một chút có thể hay không?” Nụ hôn của cô lướt qua cằm của hắn, làm làn da nóng rực của hắn lưu lại từng dấu ẩm ướt.

Hô hấp của hắn càng nặng nề, rút cục không chịu nổi đưa tay kéo lấy cô.

Cô lại cười vội tránh ra, đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, “Ngoan ngoan, dùng bữa ngon miệng.”

Hắn buồn bực trợn to hai mắt nhìn cô, cô gái này rõ ràng đang đùa bỡn hắn, lại còn cười đắc ý như vậy.

Cô tựa vào ghế, hai mắt sáng trong nhìn hắn, cười đến kiêu mị: “A Hiển nhà ra thật là đáng yêu nha.”

“...” Nổi đóa.

Đêm khuya, phòng ngủ yên tĩnh chỉ có ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, màn đêm tĩnh lặng chính là lúc thích hợp nhất để ngủ.

Triệu Tử Hiển nằm trên chiếc giường mềm mại nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng từ người nằm bên cạnh khiến trong lòng yên tĩnh đến kỳ lạ. Nhưng vẫn không ngủ được, có lẽ là do ban ngày ngủ quá nhiều khiến hắn tỉnh táo không thể ngủ lại nổi. Đôi mắt đen láy mở ra, cẩn thận xê dịch người để không làm đánh thức người bên cạnh. Quay đầu, dưới ánh đèn mờ mờ tí mĩ ngắm người đẹp đang ngủ.

Thạch Sắc Vi chính là người đẹp không cần đến son phấn, trời sinh mỹ lệ, người đẹp vô cùng, dung mạo đẹp bẩm sinh để cho cô từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là trung tâm của tất cả. Hình dáng cô không giống Thạch tiên sinh cũng như Thạch phu nhân, nghe nói cô giống với bà nội lúc trẻ như đúc. Cho nên từ bé cô đã được ông bà nội đặc biệt cưng chiều, cha mẹ cũng quý như viên minh châu.

Có lẽ bà nội là người lai nên ngũ quan cô không giống người Phương Đông mà hơi nghiêng về Phương Tây, toàn thân xinh đẹp, khi cô cười thì ánh mắt vô cùng thu hút người khác. Đôi mày của cô thật đẹp, hơi xếch lên chứng tỏ tính cách của cô hơi ngang bướng, tính chiếm hữu lớn. Đôi mắt có thần giống như ngôi sao rơi xuống từ dải Ngân Hà sáng long lanh, nhưng giờ đôi mắt ấy đã yên tĩnh nhắm lại, chỉ còn đôi mi vừa cong vừa dài theo nhịp thở của cô khẽ rung động. Mũi cao thẳng khiến cho ngũ quan của cô thêm tinh xảo, đôi môi... Tầm mắt hắn không tự chủ dừng lại, làn môi này hình trái tim rất xinh đẹp và hoàn mỹ, hơi cong lên, ngọt ngào non nớt như muốn mời người ta hôn.

Hắn biết hôn cô cảm giác tuyệt vời đến mức nào, cũng biết đôi môi của cô có thể mang đến cho hắn bao nhiêu là khoái cảm. Suy nghĩ không tự chủ nhớ đến những đêm cuồng nhiệt mà cô thì đang cúi đầu xuống giữa hai chân hắn... Đáng chết, nghĩ tới đây, thân thể hắn nóng lên như thể sắp bị thiêu hủy, hô hấp dồn dập.

Hắn giống như có chút không nhịn được, bàn tay ở trong chăn từ từ lục lọi, ôm trọn lấy ngực cô. Cô mặc váy ngủ bằng tơ tằm hai dây nên hắn dễ dàng nắm lấy mà xoa nắn.

Hắn yêu cực kỳ thứ mềm mại này của cô, quyến luyến vuốt ve, lòng bàn tay khẽ nắn vuốt khiến nụ hoa của cô nhạy cảm mà đứng thẳng đâm vào lòng bàn tay hắn. Hắn thở gấp kéo chăn ra cúi xuống ngậm nó vào miệng, đầu lưỡi không ngừng đảo qua, lai bàn tay ôm trọn phần nhũ thịt trắng như tuyết đưa vào thật sâu trong miệng tận tình mút.

“Ừm!” Cô uốn éo, không thoả mái khẽ giãy giụa.

Hắn hưng phấn không thể tưởng tượng nổi, nặng nề thở hổn hển đem váy ngủ của cô cởi ra, ôm chặt lấy cô, hôn, liếm khắp bộ ngực thỏa thuê.

Bàn tay trượt đến chỗ kín của cô, nhẹ nhàng sờ nắn, thuần thục tìm được nơi nhạy cảm châu ngọc, dùng cường độ cô thích nhất xoa nắn. Nghe tiếng hô hấp của cô dần dần nặng nề hắn liền biết cô đã có cảm giác. Ngón giữa đi xuống quả nhiên thấy ẩm ướt, cô đã quá quen thuộc với thân thể hắn, dù không tỉnh cũng đã động tình. Thật không thể nào tốt hơn, đưa đầu gối đẩy một chân cô ra, nâng chân lên và từ từ thể nằm nghiêng liền đi vào cô.

Thạch Sắc Vi mở mắt mông lung, nhìn thấy cái đầu đen bóng trước ngực mà ngực thì sưng lên đau đau lại bị hắn đang ngậm cắn. Chỗ kín còn thấy tiếng nước và còn bị cọ xát với tốc độ nhanh rõ ràng nói cho cô biết người này đang làm gì.

“Không ngủ còn... Ừm... Làm gì?”

Hắn ngẩng đầu, nước miếng trên môi cũng như trên ngực cô sáng như bạc: “Làm gì? Cô nói xem đang làm gì? Hửm?”

Trừ ăn cô, còn có thể làm gì?

“A... Chậm một chút... Không phải đang ngã bệnh sao?” Thật là tà ác, cái tên tiểu quỷ này.

“Ngã bệnh?” Khóe môi hắn cười mang theo vài phần tà khí. “Đúng, chính là ngã bệnh, cô cảm thấy sao? Tôi nóng lên rất nhiều,...A...Chân mở ra một chút...Đúng...Chính là như vậy.”

Cô rên rỉ, làm sao có thể không cảm thấy được, bởi vì phát sốt nên dục vọng hắn so với bình thường càng nóng hơn nhiều khiến cho cô có chút đau nhưng cảm giác buồn rầu vô lực còn hơn nữa.

“Nhẹ một chút, thân thể của cậu.” Sóng mắt như nước trộn tròng nhìn hắn. Người này, để cho hắn nhẹ một chút, hắn cố tình muốn đi vào chỗ sâu nhất khiến cho cô bị khoái cảm như điện giật ập xuống.

Dường như hắn đã kích động đến mất lý trí nhưng hắn vẫn còn nhớ là không thể lấy bệnh cho cô nên không hôn môi cô. Cứ ở trên vai cắn mút khiến cô run rẩy càng dữ dội hơn, dịch ra càng nhiều hơn mà động tác của hắn càng thêm kịch liệt. Thân thể nóng đến muốn nổi giận, trong mắt hắn chỉ có hai gò má sáng rõ của cô, cặp mắt hơi khép lại, xuân tình nhộn nhạo, đôi môi ướt át đỏ tươi hết sức câu dẫn, hấp dẫn đến tận xương tủy.

Hắn chống đỡ ở nơi non mềm, cật lực cọ xát ở đó, cảm giác ngay được thân thể cô xoắn thật chặt, thủy dịch ở bên trong không ngừng chảy ra tưới lên dục vọng của hắn, lại bị hắn gắt gao chặn lại khiến cho cô vừa đau lại vừa trưởng, thở dốc nặng nề, bản thân bất lực mà khóc lên.

Liều chết triền miên, tận hứng hưởng thụ, thân thể của cô đã nói cho hắn biết cô sắp lên đến cực điểm rồi. Hắn vội rút ra rồi lại hung hăng tiến vào, nghe giọng cô nghẹn ngào cầu xin khiến hắn càng thêm điên cuồng.

Nhiệt độ cao đến mức muốn nổ tung, mồ hôi như mưa, hơi thở hổn hển nặng nề, trong tiếng hét cao trào của cô thì cao trào của hắn cũng tự nhiên mà đến, hắn chuyển động dữ dội trong cơ thể cô và bắn vào nơi sâu nhất. Hắn nặng nề đè lên người cô, khuôn mặt vùi sâu vào cổ, nhịp tim đập như sấm.

Cô bị hắn ép tới không thở nổi, đưa tay đi chụp bờ vai của hắn, Triệu Tử Hiển lần đầu tiên người lại đem cô ôm lên người, ôm sát vào. Giữa chân mày, đuôi mắt đều tràn đầy thỏa mãn, giống hệt như con hổ vừa được ăn uống no say chỉ còn thiếu thè lưỡi mà liếm móng vuốt nữa thôi.

Thạch Sắc Vi tức muốn chết, cái tên này, tự đứng nửa đêm không chịu ngủ lại liều mạng giày vò cô. Hắn thì thỏa mãn còn cô mệt mỏi tức không thở nổi. Nhìn cái bản mặt đang khép hờ hưởng thụ khiến cô liên hận nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay cấu tay hắn một cái rõ đau: “Đỉnh chết rồi, cút ngay.”

Hắn cười hi ha đứng dậy, từ đầu giường rút khăn giấy ra rồi dọn dẹp cho cô. Cô miễn cưỡng lật mình, những chất lỏng từ trong cơ thể chảy ra, nghe tiếng thở gấp của tên kia cô chẳng buồn mở mắt nói: “Còn dám làm nữa thì một tháng tới đừng mong được làm.”

Dọn dẹp một chút cho cô rồi cho chính hần xong, Triệu Tử Hiên nằm dài trên giường ôm lấy cô vào trong ngực dịu dàng gọi: “Sắc Vi.”

Cô không thèm để ý tới hần.

“Cám ơn cô.”

Cô nắm tay hần một cái.

Hần an tĩnh lại, mỉm cười ôm chặt cô, từ từ nhắm mắt lại.

Thạch Sắc Vi, cảm ơn em đã ở bên tôi, cảm ơn em đã yêu tôi, thật sự thật sự vô cùng cảm tạ.

5. Chương 5

Không biết là do thuốc phát huy tác dụng hay là vì tác dụng “Đổ mồ hôi” của đêm đó mà Triệu Tử Hiên nhanh chóng khỏi ốm. Dù sao thì tuổi trẻ, sức miễn dịch tốt, khôi phục mau.

Sau khi hần khỏe lên, cuộc sống của bọn họ lại nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Trong nháy mắt tháng mười một đã qua, tháng mười hai đến, Thạch Sắc Vi chạy đi chạy lại giữa trường học và nơi làm việc nên bận tới mất tới mảy.

Ở cuộc thi tìm kiếm tài năng thiết kế năm thứ nhất tác phẩm của cô được MG Marvin nhìn trúng. Nhìn qua bản thảo của cô xong ông phá lệ nhận cô, trở thành thành viên nhóm làm việc của ông ta.

MG một trong mười công ty thời trang nổi tiếng nhất toàn cầu mà thân là thiết kế chính Marvin nổi tiếng vô cùng khát khe, tuyệt đối không dễ dàng mà nhận người mới nhưng ông lại cố tình nhìn trúng Thạch Sắc Vi.

Ròng rã ba năm, đi theo bên cạnh người nghiêm khắc đến không thể tưởng tượng nổi như Marvin, với số lượng công việc cực kỳ nặng nhọc, quanh năm suốt tháng cùng ông ta bay tới bay lui, số lượng bản thiết kế có thể chất lên thành núi.

Không ai có thể tưởng tượng nổi người được nuông chiều, sủng ái từ bé đến lớn như Thạch Sắc Vi lại có thể chống đỡ được tất cả. Cô mỗi ngày từ sáng đến tối đều mệt đến chết nhưng đồng thời cũng biểu lộ ra tài thiết kế thiên phú kinh người, các tác phẩm trải qua tay cô thiết kế đoạt được vô số giải thưởng, được nhiều nhà thiết kế nổi tiếng ưu ái và tán thưởng.

Trong tháng mười hai, Marvin có một thời gian biểu diễn ở trường, thân là học trò đặc ý của thầy có thể hiểu Thạch Sắc Vi sẽ bận bịu đến mức nào. Vô số đêm cô ở phòng làm việc suốt đêm không ngủ, cặp mắt đỏ bừng nhưng vì buổi biểu diễn phải tận tâm tận lực.

Trường bối của Thạch gia đau lòng khôn tả, ngày ngày gọi điện tới bảo cô giữ gìn thân thể. Dù sao của cải Thạch gia tiêu xài tám đời không hết, hơn nữa Thạch Quân Nghị có thể kiếm được nhiều tiền như thế, cô liều mạng như vậy là không cần thiết... Ngay cả bạn tốt Đồng Giai Thiên cũng giúp cha mẹ chồng tương lai gọi điện, thúc giục cô trở về Mỹ cùng gia đình đón Noel.

Thật sự chịu nổi hai ngày ba bữa bị liên tiếp thúc giục, cuối cùng đành miễn cưỡng đáp ứng, sau đợt bận rộn này sẽ cùng Triệu Tử Hiên trở về Mỹ thăm nhà thì cái tai cô mới được yên thân.

Cả tháng mười hai trừ biết tiết trời ngày càng lạnh thì cô cũng quay cuồng như sắp quên mất mình họ gì rồi.

Rốt cục, vào buổi tối tuyết đầu mùa ở Paris, buổi biểu diễn cũng đã thuận lợi diễn ra. Ngoại trừ tác phẩm của thầy Marvin được người ta khen ngợi ra thì tác phẩm của cô cũng đã gây ấn tượng rung động. Đường nét thiết kế độc đáo, mạnh dạn sử dụng phối hợp màu sắc khác nhau khiến từng tác phẩm như được thổi hồn vào. Khi người mẫu cao gầy gợi cảm vừa ra sân khấu thì ánh đèn flash sáng lên như muốn làm mù mắt người.

Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Marvin, đôi mắt nâu mang đầy vẻ tán thưởng và vui mừng, vỗ nhẹ vai cô học trò yêu: “Vivian, làm tốt lắm.”

“Cảm ơn thầy.” Cô nhẹ nhàng cầm tay ông, cô thật may mắn đến tốt cùng mới có thể có người thầy chân chính nguyện ý dạy. Lại có bao nhiêu phúc phận mới có thể được thầy cho vô số cơ hội đi biểu diễn cùng.

Ở dưới sàn diễn hình chữ T, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt, cô được những cô người mẫu xinh đẹp ôm chầm. Dưới ánh đèn đầy màu sắc, vô cùng chói mắt xinh đẹp, cô cười thật rạng rỡ.

Tình huống sau phát triển ngoài sự dự liệu của cô, mấy chục nhà báo, tạp chí hẹn được phỏng vấn, thậm chí cả chủ tạp chí nổi tiếng “Lady” cũng gọi điện đến xin lịch hẹn. Cô đã cố gắng thật lâu và giờ là kết quả đạt được, cô đã thành công, thật thành công. Sự thật chứng minh, không có Thạch gia, không phải là thân thiên kim của Thạch gia thì cô vẫn có thể tự làm được, hơn nữa còn vô cùng thành công mỹ mãn. Ở Paris này, không có ai biết cô là con gái Thạch Kính Nhất, là em gái của Thạch Quân Nghị, cô có được ngày hôm nay là hoàn toàn do bản thân cố gắng đổi lấy. Cũng vì thế ở bên ngoài cô càng vui vẻ.

Đã hoãn phần lớn lịch hẹn nhưng thời gian vẫn bị lấp đầy, đừng nói là có kẻ hở cho cô về Mỹ cùng người nhà đón Noel mà ngay cả thời gian về nhà ăn tối cùng A Hiễn một bữa cũng thành loại xa xỉ. Mấy hôm trước cô đã gọi điện về nhà thông báo cho cha mẹ biết là kế hoạch thay đổi, cô không có thời gian về nhà, bị mẹ kịch liệt phản đối nhưng cô vẫn mỉm cười cúp điện thoại.

Như vậy cũng tốt, trở lại Thạch gia, A Hiễn sẽ cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù hẳn không nói nhưng cô biết. Bởi vì ở Thạch gia, hẳn sẽ trầm lặng hơn, ngay cả tươi cười đều không có. Tính cha mẹ cô như thế nào cô còn không hiểu sao? Cho nên hiện tại ở Paris chỉ có hai người bọn họ sẽ qua lễ Noel ấm áp, nghĩ cũng rất tuyệt. Trở về Thạch gia sẽ trải qua vô số buổi tiệc, cùng một đám người phải cười đến mỏi miệng, nghe bọn họ tán hươu tán vượn rồi tặng bốc cô là người xinh đẹp động lòng người, cô đã quá ngán ngẩm rồi.

Năm nay cô muốn chỉ cùng A Hiễn trải qua lễ Noel riêng của bọn họ, chỉ nghĩ đến mà cô đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi. Quà Giáng Sinh cho hẳn cô cũng đã sớm chuẩn bị xong, là chiếc caravat do chính cô tỉ mỉ thiết kế, từ vẽ cho đến phối màu, đến cắt may, tất cả đều tự tay cô làm.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn mặt tơ lụa màu lam xám tro, cái loại cảm giác mềm mại này là cô hài lòng. Đôi môi khẽ cong lên, tưởng tượng màu sắc này sẽ làm nổi bật thêm đôi mắt đen của hẳn, sẽ càng thêm thú vị hơn. Nghĩ đến vậy lòng cô như muốn cười to lên.

Chậm rãi đóng lại nắp quà, đưa tay nhấn phím call: “Betsy, cuộc phỏng vấn sau là mấy giờ?”

“Mười giờ đúng bắt đầu, chắc khoảng mười một giờ có thể kết thúc.”

Thật tốt quá, xong vụ phỏng vấn này cô có thể nghỉ ngơi hai ngày, tối hôm nay có thể cùng A Hiễn đón Giáng Sinh qua đêm, nghĩ đến đã thấy hạnh phúc rồi.

Chờ đợi lâu như vậy mới đến hôm nay, tâm trạng cô rất tốt, phối hợp vô cùng nhịp nhàng, đối phương cũng rất thoải mái, chưa tới mười một giờ cô có thể cầm lấy gói quà của mình mà lái xe về nhà.

Trời ạ, cô muốn về nhà, cô nhớ hẳn, bọn họ đã bao lâu không tâm sự cùng nhau và vui vẻ ăn cơm? Trong khoảng thời gian này cô bận quá sức, vì sau khi tốt nghiệp sẽ mở công ty mà phải chuẩn bị nhiều thứ, cho nên giờ chỉ cần có cơ hội bên cạnh hẳn cô sẽ nhất định không chịu bỏ qua.

Lúc nhấn ga, tâm tình cô chưa bao giờ nhẹ nhõm như thế, rồi đưa tay bấm số điện thoại nhà.

Không có ánh nến nhưng có bữa tiệc thịnh soạn. Tôm hầm tươi, gan ngỗng cùng với canh măng tây, bên cạnh đó là mùi thơm của bánh nhân thịt. Một bữa tiệc Giáng Sinh chính cống kiểu Phương Tây. Với Thạch Sắc Vi mà nói đây quả thực rất phù hợp, hơn nữa còn vì người cùng ngồi chung một bàn với cô kia. Là Triệu Tử Hiễn thì cô còn mơ ước gì thêm nữa.

Gan ngỗng cho vào miệng là tan đi, tôm hầm thơm ngọt, cùng với mùi hương hoa quả và rượu trắng làm hương vị món ăn thêm đậm đà, khiến cho Thạch Sắc Vi tròn mắt khen ngợi: “Thủ nghệ của A Hiễn nhà ta ngày càng tốt nha.” Trọng điểm là chọn rượu để phối hợp cũng rất hoàn mỹ.

Hắn mỉm cười múc cho cô một bát súp măng tây: “Cẩn thận nóng.”

Cô liền uống xong bát súp, bữa tối của hai người cũng không nhất định là những đồ ăn xa xỉ hay quá nhiều đồ ăn, chỉ cần ở bên người yêu cũng đã đủ hạnh phúc rồi.

Trò chuyện phiếm, từ từ thưởng thức rượu ngon và thức ăn, hai tiếng sau, sau khi ăn xong bánh putdinh ngọt ngào thì bữa tối mới kết thúc.

Sau đó hấn thu dọn bát đĩa trên bàn mang vào phòng bếp rửa, còn cô ôm lấy chiếc gối mềm ngồi trước lò sưởi ấm áp, lưỡi biếng thỏ mãn không muốn động dậy.

Triệu Tử Hiển dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ xong mới bưng ra một đĩa táo đỏ lớn đặt bên cạnh cô.

“A Hiển, ngồi cạnh đi.” Cô vỗ vỗ vào chỗ tắm tắm bằng lông cừu trắng như tuyết ở bên cạnh.

Hấn vui vẻ tuân theo, hấn vừa ngồi xuống thì Thạch Sắc Vi lập tức ngã người ngay vào ngực hấn, nằm ở trên đùi hấn, ngược mắt lên nhìn: “Nhắm mắt lại đi.”

Hấn rất nghe lời nhắm mắt lại.

Cô kéo tay trái của hấn, rồi cầm hộp quà để vào lòng bàn tay hấn. Hấn mở mắt ra, cô mỉm cười nói với hấn: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Hấn nhìn quà tặng này, trầm mặc.

Cô thúc giục: “Mở ra xem có thích không?”

Mở ra, là chiếc caravat màu xám tro bằng lụa sáng bóng nằm gọn trong hộp. Hấn cầm lên, tỉ mỉ sờn sờn lớp vải thượng đẳng.

“Đây chính là người ta tự mình làm đó.” Cô cầm lấy đưa đến cổ áo hấn ướm thử, cười cười: “Quả nhiên rất hợp nha. Ừm, A Hiển nhà ta càng lớn càng đẹp trai rồi.” Thật là làm cho cô thêm kiêu ngạo mà lại càng phiền não nha.

Hấn đưa tay vuốt ve gương mặt cô: “Khổ cực như vậy, còn phải tốn thời gian làm cái này.”

Trong khoảng thời gian này cô rất gầy, mỗi ngày chạy đi chạy lại đến thời gian ngủ cũng không có. Điện thoại gọi chưa đến một phút liền tắt máy vậy mà còn tự tay chuẩn bị quà cho hấn.

“Có quan hệ gì.” Cô cười đến rất thỏa mãn “Người ta thích làm vì cậu mà.

Hấn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Nói cho người ta xem, có thích nó không?”

“Thích.” Làm sao có thể sẽ không thích chứ? Chỉ cần là cô đưa cái gì hấn cũng sẽ thích, huống chi còn là vật cô tốn nhiều tâm huyết và thời gian chuẩn bị như vậy.

“Vậy quà tặng của người ta đâu?” Thằng thừng đòi hấn đáp lễ.

Đôi mắt đen láy lóe lên giống như đang do dự.

“Đừng bảo là không chuẩn bị đó.” Cô rất hiểu rõ, chắc chắn không thể không có, liền xòe tay ra: “Nhanh lấy ra đi, người ta muốn...”

Một cái hộp nhỏ rất xinh đẹp được thả vào tay cô, mở ra là một đôi hoa tai hình hoa tường vi (tên của Sắc Vi có nghĩ là hoa tường vi trong đêm) hiện ra, sắc mặt của cô chợt trầm xuống: “Cậu lại đi làm, đúng không?”

Chỉ cần nhìn một cái cũng biết đôi bông tai này tuyệt đối không rẻ, mà tình tiền của hấn bao nhiêu cô hoàn toàn biết. Cái người này cốt khí mười phần, ngoại trừ học phí, tuyệt đối không lấy của Thạch gia thêm một phân một hào. Ngay cả phí sinh hoạt cũng muốn dùng chính sức lao động của mình để đổi lấy. Quà tặng xa xỉ như vậy chần chẫn là do hấn lén lút đi làm thêm.

Cô không thích như vậy, vô cùng không thích.

Bỗng chốc từ trên đùi hấn ngồi dậy cầm lấy hộp quà dùng sức nện vào ngực hấn: “Triệu Tử Hiển, cậu vì cái gì mà cứng đầu không chịu nghe lời?”

Cô tức giận, vô cùng tức giận, cô không thích hấn vẫn còn đang đi học trung học mà đi làm thêm, rất vất vả mà kiếm thì không được nhiều, muốn cốt khí hay chí khí thì ít nhất lên đại học rồi hãy nói đến? Nhưng

cái người này lại rất bướng bỉnh, lần đầu tiên biết hấn đối cô đến cửa hàng tạp hóa bán hàng cô đã phát hỏa, cuối cùng hấn phải thỏa hiệp đồng ý không tiếp tục đi làm nữa mới trở lại bình thường.

Ai ngờ hiện tại lại như vậy! Châu báu, đồ trang sức đối với cô mà nói chẳng quan trọng chút nào, chỉ cần cô muốn, bao nhiêu đồ hoàn mỹ đắt giá đều có. Cô không muốn hấn vì tặng quà cho cô mà cực khổ như vậy, hấn rốt cục có hiểu?

“Tôi chỉ dạy kèm giúp em đứa bạn học, rất đơn giản mà cũng không tốn nhiều thời gian.” Hấn nhặt cái hộp bị ném trên mặt đất, lần đầu tiên thấy nó hấn đã cảm thấy nó thật hợp với Sắc Vi. Muốn mua cho cô nên mới đồng ý bạn học đã ba bốn lượt nhờ cậy hấn dạy thêm cho đứa em. Mỗi ngày hai tiếng, thù lao cũng không tệ lắm.

“Bạn học? Là Elaine?” Đôi mắt xinh đẹp hơi cau lại, chau mày.

“Không phải, là con trai.” Đưa tay cầm cái hộp lần nữa đưa cho cô.

“Hừ.” Lạnh lùng lướt mắt nhìn hấn, đôi tay khoan khoái ở ngực cũng không chịu cầm.

Hấn yên lặng nhìn cô mỉm cười, biết cô chỉ là đau lòng vì hấn đã khổ cực mà thôi, trên đời này cũng chỉ có mình cô thật lòng quan tâm đến hấn.

“Cô không phải không thích nó đúng không? Tôi nhìn qua liền cảm thấy cô sẽ thích nó.”

Cái người này! Thở phì phò cầm lấy, mở ra rồi ra lệnh: “Đeo cho người ta.”

“Được.”

Hai đóa hoa tường vi rất đơn giản và thuần khiết nở rộ trên đôi tai trắng nõn. Hấn tỉ mỉ ngắm nhìn, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ. Thạch Sắc Vi đưa tay vuốt ve đôi bông tai, khoe môi khẽ cong lên. Cô thích quà tặng của hấn, chỉ cần hấn lựa chọn là cô thích. Ngược mắt nhìn hấn: “Xem được không?”

“Đẹp lắm.”

“Người ta đẹp hay là nó đẹp?”

“Cô.”

Người này, miệng lại ngọt rồi, trong lòng Nữ Vương cực kỳ vui vẻ liền tiến tới tặng cho hấn một cái hôn, tay ôm lấy cổ hấn vùi mặt vào trong hõm cổ khẽ nói: “A Hiển, không cần phải vất vả, được không?”

“Ừ.” Hấn ôm chặt cô, “Tôi không khổ cực, Sắc Vi, là thật.”

Đáy lòng cô khẽ thở dài, nếu hấn muốn làm thì cứ để hấn làm vậy. Hấn đã là người lớn sẽ biết mình làm gì, dù mình có thương hấn, thích hấn cũng không nên hạn chế hấn quá nhiều. Huống chi ở đây hấn còn cực khổ vì cô thì cô còn đòi hỏi gì nữa? Chàng trai này mặc dù trẻ tuổi, dù không có tiền nhưng lại quá tốt với cô, không có lời ngon tiếng ngọt nhưng lại rất thật lòng, chỉ cần mở lòng với cô là đủ rồi.

Môi của cô nhẹ hôn lên cổ hấn, hấn ôm chặt lấy cô, cúi xuống tìm lấy môi cô, áp chặt vào. Vô cùng ngọt ngào, vô cùng thân mật hôn nhau. Môi và răng quần quýt, thăm dò, khuấy đảo, ngậm lấy, mút sâu, trao đổi nước bọt.

Chỉ vừa mới hôn thôi cũng đã khiến cả hai run rẩy, dục vọng bùng lên không thể kìm chế nổi.

Áo lông mỏng bị kéo xuống, áo lót bằng lụa cùng quần lót bị ném qua một bên, áo sơ mi của hấn cũng bị cô nhanh chóng lột ra, dây lưng cởi bỏ, quần dài đá qua một bên rồi quần chặt lấy nhau.

“A Hiển...” Giọng nói yêu kiều ngọt ngào đến nhũn cả xương cốt vang lên mang theo cả dục vọng.

Cô dạng chân trên đùi hấn, mặt đối mặt ôm nhau, bộ ngực cô khẽ cọ xát lên ngực hấn, đôi chân dài như ngọc xinh đẹp mảnh khảnh quần lấy eo hấn. Ngẩng đầu lên, mái tóc quần đen mượt xỏa ra thành những đường cong xinh đẹp, khuôn mặt kiều diễm nhuộm một màu phấn hồng, đôi mắt long lanh khép hờ khiến cho hàng mi cong hơi run rẩy, đôi môi đỏ mọng phả ra hơi nóng vấy lên da hấn nóng rực ngứa ngáy khó nhịn.

Cánh tay thon dài ôm thật chặt lưng rắn chắc, ngực nhũ ưỡn ra, chân dặng lên người hắn, eo thon nhanh chóng vận vẹo, dúi khắt phun ra nuốt vào vật nam tính của hắn.

Bàn tay của hắn phủ qua eo, ôm trọn cái hông của cô phối hợp cùng tiết tấu. Khi cô đi xuống hắn liền cử động eo làm cho tiến vào sâu hơn khiến cô kêu rên lên, âm thanh vừa ngọt lại vừa mềm. Lò sỏi ấm áp chiếu rọi lên da thịt cô vì nhiễm một tầng mồ hôi mỏng mà sáng bóng mê người.

Bằng cơ ngọc cốt, mềm mại lung linh chính là hình ảnh cô lúc này, chỉ có tình dục mới có thể làm dịu khát vọng điên cuồng của hắn. Cúi đầu xuống hôn lấy bộ ngực đầy đà, hắn cực kỳ yêu thích cái vật xinh đẹp này cứ đảo qua ngậm vào rồi trồi mẩn mẩn.

Căn phòng ấm áp xuân sắc, tiếng thở gấp nặng nề cùng yêu kiều, hai người tận tình rong ruổi ngay cả điện thoại vang lên cũng không thèm để ý.

Chuông vang lên rồi tự động chuyển tới máy trả lời tự động, là âm thanh của Thạch phu nhân dịu dàng truyền tới: “Bảo bối, không ở trong nhà sao? Có phải cùng Tử Hiên ra ngoài ăn tối đón Giáng Sinh? Con cũng thật là, biết rõ cha mẹ nhớ con nhiều đến nhường nào mà còn nuốt lời không trở về nhà đón Giáng Sinh, bận rộn đến thế nào cũng phải dành thời gian nghỉ ngơi nha.” Thở dài, “Paris đã bắt đầu tuyết rơi, con phải chú ý thân thể, không lại bị cảm.”

Thạch Sắc Vi ôm lấy cổ người yêu, thân thể pháp phồng càng muốn nhanh hơn, gấp hơn, cắn chặt môi dưới, cảm giác được dòng điện trong cơ thể càng thêm hưng mãnh.

“Dù sao cũng là dịp lễ, cha mẹ cũng thông cảm cho con vì công việc khổ cực nên có một bất ngờ cho con đó.”

Cô rên rỉ, ngón tay cắm thật sâu vào bắp thịt hắn, cô biết phải cử động như thế nào để khiến mình khoái cảm nhất, mỗi lần để vật đó của hắn đụng phải điểm chết người kia, tận lực mà cọ xát thì khoái cảm luôn bùng lên mãnh liệt.

“Được rồi, không nói trước nữa, bye bye.” Thanh âm ngắt cuộc gọi truyền đến mà cô cứ mất điếc tai ngơ, chỉ có thể cảm nhận được khoái cảm càng ngày càng kịch liệt, thân thể quá nóng, quá nóng, nóng đến mức muốn bốc cháy lên, cô chuyển động nhanh hơn, đường cong càng thêm mê người.

Tiếng thở dốc cùng tiếng nước càng quyến rũ lòng người.

Một chiếc xe Benz dừng trước cửa nhà trọ cũ, lái xe mặc đồng phục lịch sự xuống mở cửa xe, một người phụ nữ tuổi chừng trung niên có vẻ rất cao quý tao nhã bước từ trên xe xuống. Một thân váy dài màu đen và tay cầm ví da xinh đẹp khiến cho khí chất của bà thêm mê người. Ngẩng đầu nhìn qua nhà trọ trước mặt, thấy có vẻ cũ kĩ khiến bà cau mày.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến bà nhìn về phía trong xe, người trong xe phất tay, bà hiểu, rồi sửa sang lại chiếc áo khoác, cất bước vào trong nhà trọ.

Lầu một, lầu hai, theo số tầng gia tăng thì nụ cười bên môi bà càng rõ ràng. Lầu ba cuối cùng cũng đã tới, nhấn mật mã, lại lấy cái thẻ từ trong ví da ra nhẹ nhàng quẹt một phát, cửa phòng không tiếng động mà mở ra.

Bên trong phòng ánh đèn ấm áp tỏa sáng, thật là, bà lắc đầu mà thở dài rồi đi sâu hơn vào trong. Nghe được tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ thì nụ cười bên môi bà đông cứng lại. Bước nhanh mấy bước, cảnh trước mắt làm cho khuôn mặt ưu nhã của bà trở nên hoàn toàn vận vẹo. (Bắt gian tại trận nhá các bác)

“Các người đang làm gì?” Giọng chất vấn lạnh như băng làm đông lại ngọn lửa kích tình.

Thạch Sắc Vi ở dưới thân Triệu Tử Hiên hoàn toàn cứng đờ, không thể nào tin nổi điều mình vừa nghe được, quay đầu nhìn về phía cửa thấy khuôn mặt quen thuộc của mẹ mình xuất hiện trong tầm mắt. Lần này cô kinh hãi thực sự.

Trên đời này còn có cái gì có thể lúng túng hơn việc để ẹ ruột phát hiện ra mình cùng người yêu đang thân thiết đây? Thì ra việc vui mà mẹ nói đến đây chính là bà sẽ đến thăm vào đêm Giáng Sinh.

Thần sắc Triệu Tử Hiên cũng lạnh xuống, ôm chặt cô gái trong lòng, đem cô hoàn toàn che chở trong ngực.

Hà Bội Dung nắm thật chặt ví da, chiếc ví tinh xảo đã bị bà bóp cho biến dạng. Rốt cục cũng không chế được cảm xúc lên tiếng: “Tôi cho các người năm phút đồng hồ để sửa sang lại.” Lùi về phía sau mấy bước, bước chân không đều đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa truyền lại, Thạch Sắc Vi đưa tay vuốt ve khuôn mặt hần: “A Hiển.”

“Tôi không sao.” Hần đưa tay đỡ cô, giúp cô ngồi dậy.

Xảy ra chuyện như vậy bọn họ cũng không nghĩ tới, Thạch Sắc Vi không biết vì sao mẹ lại đến Paris, hơn nữa lại là đêm Giáng Sinh. Mà quan trọng nhất là, mẹ ở đây thì chắc chắn cha cũng đã tới.

Thời gian eo hẹp gấp gáp không thể lãng phí nữa, cô vừa mặc y phục vừa lo lắng nhìn về Triệu Tử Hiển.

Mặc dù hần chưa từng đề cập với cô về cảm giác với cha mẹ nhưng vợ chồng Thạch thị ngoại trừ con đẻ của mình ra đối với người khác tới bây giờ đều vô cùng lạnh lùng. Mặc dù trên danh nghĩa, Triệu Tử Hiển được bọn họ nhận nuôi nhưng cũng không ngoại lệ.

Từ nhỏ đến lớn, cô thấy A Hiển đối xử với bọn họ rất khách khí, cho nên sau đó cho dù cô và hần có quan hệ thân mật cô theo bản năng cũng tránh công khai điều này.

Cô biết rõ ràng, với thân phận Triệu Tử Hiển như vậy, cha mẹ nhất định sẽ không thể nào đồng ý cho bọn họ cùng nhau. Nhưng không đồng ý thì thế nào? Cô, Thạch Sắc Vi muốn yêu ai, muốn sống cùng ai cho đến bây giờ đều không cần đến trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Tình cảm của cô do cô làm chủ, nhưng hần thì sao? Đưa tay theo bản năng cầm lấy tay hần, cho tới bây giờ, người tự tin kiêu ngạo như Thạch Sắc Vi lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi, một loại cảm giác từ đáy lòng dâng lên.

Vẫn luôn là như thế, cô tinh tường hiểu tình cảm của mình, nhưng đối với hần lại hoàn toàn không nắm chắc.

Hơn nữa hôm nay, ở hiện tại, đang bị mẹ của cô phát hiện ra mối quan hệ của bọn họ, hần sẽ buông tay cô sao?

Triệu Tử Hiển nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt đen nhánh một mảnh an tĩnh.

Lòng cô thoáng nhẹ đi một chút, ít nhất hiện tại hần còn nắm lấy tay cô, có nghĩa là hần sẽ không có ý định lùi bước?

Chuông cửa reo lên, cô biết thời gian mẹ cho đã kết thúc, thời khắc quan trọng cũng đã đến.

Đưa tay mở cửa chính, đi trước là người cha luôn nghiêm túc của cô, Thạch Kính Nhất.

Tóc ở hai bên thái dương trắng xóa, năm tháng đã để lại dấu vết trên khuôn mặt anh tuấn này. Chân mày nhíu chặt làm cho khuôn mặt ông thêm nghiêm túc, đặc biệt là giờ phút này mẹ đã đem chuyện của cô nói cho ông.

Thạch Kính Nhất vừa đi vào, đôi mắt lạnh băng cứ nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Hiển, nhìn thấy bọn họ nắm tay thật chặt thì đôi mắt sắc bén thoáng qua một tia bén nhọn.

Ông đi tới trước sofa ngồi xuống, đưa ngón tay chỉ đối diện: “Ngồi.”

Triệu Tử Hiển nắm tay cô theo lời ngồi xuống, Thạch Sắc Vi theo sát hần định ngồi cùng.

“Sắc Vi, ngồi bên cạnh cha.”

“Cha...”

“Lời giống vậy cha không muốn tái diễn.” Lời nói lạnh lùng, không có một chút dịu dàng.

Thạch Sắc Vi vừa muốn phát giận thì bị người đang nắm chặt lấy tay cô cản trở, Triệu Tử Hiển buông cô ra. Ý tứ rõ ràng, lúc này không cần phải nổi giận theo kiểu vô vị này vì vậy cô không muốn nhưng cũng ngồi bên cạnh cha. Hà Bội Dung cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

(Bản lĩnh của bé Hiển nhà ta dần được thử thách nha.)

Tất cả đã an vị, Thạch Kính Nhất trầm giọng hỏi: “Tử Hiển, cậu đến nhà chúng tôi đã bao nhiêu năm?”

Mở đầu có vẻ bình thường nhưng thực chất không hề bình thường, Thạch Sắc Vi trầm nghĩ.

Triệu Tử Hiển cung kính đáp: “Thưa, đã tròn mười một năm.”

“Mười một năm Thạch gia chúng tôi đã từng có lỗi với cậu?”

“Không có, mọi người đối với con hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

“Như vậy cậu muốn báo đáp chúng tôi như vậy sao?”

“Cha...” Thạch Sắc Vi liên tiếng kháng nghị liền bị mẹ chặn lại.

“Cậu nên rõ ràng, Sắc Vi là hòn ngọc quý trên tay của tôi, tôi muốn cho nó những gì tốt nhất trên đời. Hơn nữa những gì có lợi cho nó tôi đều sẽ làm.”

“Vâng”

“Về phần chuyện kia, tôi nghĩ không cần phải nói rõ, cậu cũng biết thái độ của chúng tôi rồi đúng không?”

“Vâng”

“Rất tốt, nếu đạo lý cậu đều hiểu, như vậy tôi nghĩ, cậu sẽ không để chúng tôi thất vọng đúng không, Tử Hiển?”

Triệu Tử Hiển trầm mặc.

Thạch Sắc Vi làm thế nào cũng không thể kiềm chế nổi: “Cha, chuyện của anh ấy là chuyện giữa chúng con, không ai có quyền nói đến hay tác động vào ở đây cả.”

“Cha đang cùng Tử Hiển nói chuyện, không phải với con.”

“Hai người nói về chuyện tình cảm của con thì có gì con không được nói? Con xin nói rõ, con đã trưởng thành, có thể tự quyết định cho bản thân mình, không cần cha mẹ định đoạt. Con thích anh ấy, yêu anh ấy, còn muốn sống cùng với anh ấy, trừ anh ấy ra, ai con cũng không cần!” Thoải mái mà hét lên xong, trên mặt Thạch Sắc Vi là một mảnh nóng rực.

Thạch Kính Nhất thoáng lửa hận trong mắt nhảy lên rồi trở lại bình thường. Ông không thèm để ý đến cô đang kích động, chỉ nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Hiển: “Tử Hiển, tôi đang đợi câu trả lời của cậu.”

Hắn trầm mặc lâu hơn, rốt cuộc, nhẹ nhàng mở miệng: “Thật xin lỗi, con không thể đáp ứng ngài.”

Thạch Sắc Vi chột há miệng lớn, mắt ê ẩm nước mắt, đã từng có một khắc cô đã lo lắng hắn sẽ đồng ý với cha. Thì ra hắn vốn muốn cùng cô, dù có bị cha mẹ phát hiện vẫn không chịu lùi bước.

Bàn tay Thạch Kính Nhất nắm thành nắm đấm, gân xanh trên trán đột nhiên nhảy lên mấy cái.

“Cha, xin cha đừng can thiệp vào chuyện tình cảm của con, con muốn gì con tự hiểu.”

Thạch Sắc Vi đứng dậy sang ngồi bên cạnh Triệu Tử Hiển, cầm lấy bàn tay hắn: “Con chỉ muốn cùng người này ở chung một chỗ, bất kể hai người có thích hay không con cũng đã quyết định rồi.”

Thạch Kính Nhất tốt sầm lại, hít sâu rồi nhìn về phía con gái mình, ôn hòa nói: “Chuyện này chúng ta khoan đã nói, dù sao thì ngày nghỉ năm mới hai đứa phải về nhà một chuyến, nhất định phải như vậy.”

Đề tài làm sao lại chuyển tới tới đây rồi? Thạch Sắc Vi nghi hoặc nhìn cha mẹ.

“Chuyện của hai người, cha mẹ có đồng ý hay không thì cũng để sau, nhưng tiệc năm mới là truyền thống của Thạch Gia chúng ta, con không thể vắng mặt.”

“Nhưng con gần đây rất bận, sợ rằng không có thời gian...”

“Coi như con bé không về thì cậu cũng phải về.” Cha Thạch quay đầu nhìn Triệu Tử Hiển: “Dù sao thì cậu cũng là người của Thạch gia chúng tôi...Con nuôi, tham gia bữa tiệc là chuyện đương nhiên.”

“Vâng.” Triệu Tử Hiển rất dứt khoát đáp ứng.

Trong mắt Thạch Kính thoảng qua một tia nhìn phức tạp rồi nhanh chóng giấu xuống: “Như vậy chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi trước.” Nhẹ nhàng nhìn vợ của mình.

“Sắc Vi, tối nay con phải ngủ với mẹ đó.” Hà Bội Dung dắt tay con gái, nụ cười xuất hiện lại trên gương mặt: “Đã nửa năm mẹ chưa được gặp con, đêm nay tán gẫu suốt đêm được không?”

“Con...”

“Chẳng lẽ con không muốn ở bên cạnh cha mẹ?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Khoác tay con gái đi ra ngoài cửa.

Gian phòng này đối với vợ chồng Thạch thị là quá mức đơn sơ, cứ mỗi lần nhớ con gái lại sang đây thăm con đều ở khách sạn. Mỗi lần như vậy Thạch Sắc Vi đều đến khách sạn ở cùng, dù sao thì phòng tổng thống ở đó so với phòng của cô cũng không khác nhau là mấy.

Đóng cửa chính lại cũng chính là cắt đứt ánh mắt lưu luyến của Thạch Sắc Vi và cũng ngăn cách luôn bọn họ.

Tất cả ở đây là do đã mất đi kiềm chế, mất đi quá sớm.

Triệu Tử Hiền xòe hai bàn tay ra, mở ra là hai bàn tay trắng, hẵn không có gì trong tay cả mà con đường phía trước quá khó khăn.

Hắn lặng lẽ đứng ở cửa một hồi thật lâu.

Vậy là xong bước một, bản lĩnh của bé Hiền còn ở phía trước nha. Những chương sau sẽ là cuộc đấu đầy cam go của ba vị cáo già vs một vị cáo non. Hãy xem chàng cáo non này chinh phục ba vị cáo già như thế nào. Người ta nói yêu thì phải vượt qua chông gai thử thách mới bền vững được, cho nên dù ai có thương xót bé Hiền thì cũng nên cố kiềm chế xem bé thể hiện thế nào nha.hehe

Tổng hợp phương pháp tác chiến

Bước 1: mềm mỏng nhưng không thỏa hiệp

Bước 2: binh đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn.

Bước 3: chứng tỏ tài năng, ôm người đẹp về.

6. Chương 6

Vợ chồng Thạch thị lần này ở Paris chờ đợi một tuần lễ, mãi cho đến một ngày trước năm mới, mới mang Triệu Tử Hiền cùng Thạch Sắc Vi cùng nhau về nhà ở Newyork.

Từ Paris đến Newyork, Thạch Sắc Vi và Triệu Tử Hiền không có cơ hội để nói chuyện cùng nhau nửa câu. Trở lại Thạch gia, mẹ cô mang cô theo vì bảo bữa tiệc năm mới tối mai cần chuẩn bị. Chọn lễ phục, làm tóc, dưỡng da, ngày đi tối trở lại, ngày cả mặt mũi Triệu Tử Hiền cũng không thấy đâu.

Mà mỗi lần nhắc đến chuyện cô và hắn, mẹ đều dùng một giọng rất dịu dàng: “Ngoan, có chuyện gì chờ hết bận rộn rồi nói.”

Hết bận rồi nói, hết bận rồi nói, cô phát giận, mẹ liền dịu dàng nhìn cô cười, không nói lời nào như đánh một phát thật mạnh vào bông, không có uy lực nào.

Thạch Sắc Vi chính là người nóng nảy bộp chộp, cô làm việc rõ ràng rành mạch, muốn tất cả mọi chuyện phải rõ ràng mới thoải mái được. Nhưng chẳng làm gì, cũng chẳng ai nói gì, quả thật sẽ làm cho cô héo mòn mà chết. Mà nhất là người kia mãi không thấy, chỉ cần nhớ người ta cũng khiến cô phát điên lên rồi. Cô có nóng lòng cũng vô ích, dù sao cha mẹ cũng chẳng đồng ý để cô và hắn cùng nhau.

Rốt cuộc, gần tới ngày 1 tháng 1, con trai trưởng của Thạch gia Thạch Quân Nghị mang theo vị hôn thê và cũng là bạn tốt của cô Đồng Giai Thiển trở lại Thạch gia.

Vừa mới về nhà, Thạch Quân Nghị liền bị cha mình hỏa tốc triệu đến thư phòng, Đồng Giai Thiển theo lệ đến phòng của Thạch Sắc Vi. “Sắc Vi, tao rất nhớ mày đó.”

Thạch Sắc Vi đã thay bộ lễ phục màu đỏ, đang ngồi trước bàn trang điểm làm tóc. Trên đời này nếu như còn có ai khác có thể mặc váy màu đỏ động lòng người thì trừ Thạch Sắc Vi ra không còn ai khác, khỏi phải nghĩ nhiều.

Màu sắc xinh đẹp, nổi bật, nhưng nếu không để ý sẽ dễ dàng thành tục khí, nhưng Thạch Sắc Vi thì không, màu sắc này trời sinh để cho cô mặc, đem da thịt nõn nà của cô phô ra càng thêm lóa mắt.

Ngũ quan của cô tinh xảo, mái tóc xoắn dài được tết lên gọn gàng, đôi mắt to sáng ngời. Chỉ cần trang sức đơn giản tao nhã cũng đã tôn lên toàn bộ ưu điểm của cô, xinh đẹp không ai có thể tránh nổi.

“Mày tới rồi?” Thạch Sắc Vi miễn cưỡng liếc nhìn cô ta một cái.

Đồng Giai Thiển cũng là mỹ nữ, hơn nữa cũng là đại mỹ nữ. Nhưng có xinh đẹp hơn nữa mà đứng cạnh Thạch Sắc Vi thì cũng sẽ bị kém sắc đi mấy phần. Mà điều này từ bé đến lớn ở bên cạnh Thạch Sắc Vi nên Đồng Giai Thiển hiểu rõ cực kỳ.

“Mày làm sao vậy? Tinh thần không tốt lắm?” Đồng Giai Thiển mặc bộ lễ phục màu tím nhạt, cẩn thận vuốt làn váy ngồi xuống bên cạnh.

Thạch Sắc Vi nhìn bạn tốt, khuôn mặt rạng rỡ, quả nhiên cô gái có tình yêu suôn sẻ sẽ khác. Đồng Giai Thiển thật may mắn, từ nhỏ đến lớn có Thạch Quân Nghị chờ đợi, cưng chiều, bao dung bao nhiêu tính xấu của cô ta nhưng quan trọng nhất là Thạch gia và Đồng gia thân thiết bao nhiêu năm, họ đi lại với nhau thì trưởng bối vô cùng tán thành.

Kể đặc ý thì làm sao hiểu nổi người đang thống khổ? Mà ngoại trừ Triệu Tử Hiên, Thạch Sắc Vi không có thói quen chia sẻ bí mật tình cảm với người khác. Cho dù là chị em tốt từ nhỏ đến lớn như Đồng Giai Thiển cũng không được. Cho nên cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, có thể do gần đây mệt mỏi quá thôi.”

Thật mệt chết đi, cô đếm đã chín ngày chưa nói cùng Triệu Tử Hiên câu nào, chỉ cần hắt bên cạnh cô sẽ ổn nhưng mãi không thấy. Cô nhớ hắt muốn điên lên nhưng mẹ thì luôn kè kè bên cạnh, cho dù có việc cũng sai lái xe đưa đón, có muốn trốn cũng không được.

Trong tận đáy lòng cô thừa hiểu, cha mẹ nhất định sẽ không đồng ý chuyện cô và A Hiên. Nếu như hiện tại cô mà đối nghịch với bọn họ chỉ sợ là làm khó cho A Hiên. Cho nên cô vì hắt mà chịu đựng, đồng thời trong lòng cũng lo lắng hắt có thể vì con đường phía trước quá gian nan mà không muốn đi tiếp nữa hoặc vì báo đáp ơn nuôi dưỡng của vợ chồng Thạch thị mười một năm mà lựa chọn buông tha cô?

Cho dù hắt ở cùng với cô nhiều năm, cô cũng không thể khẳng định bên trong đó có vì phần cảm kích này hay không.

“Tao nói nha, tối hôm nay so với năm ngoái còn náo nhiệt hơn nhiều. Bác trai và bác gái mời rất nhiều người đến, lúc đó chắc chắn sẽ vô cùng đông vui.”

Tài lực hùng hậu, bối cảnh cường thế như Thạch gia mỗi năm một lần đều tổ chức dạ tiệc. Những người ở tầng lớp thượng lưu ở Newyork đều được mời, chẳng qua Thạch Quân Nghị vốn trời sinh khiêm tốn nên hằng năm chỉ mời một số người cố định là bạn làm ăn và vài người bên chính phủ mà Thạch gia có quan hệ. Nhưng năm nay thì khác, do Thạch Kinh Nhất yêu cầu, Thạch Quân Nghị đương nhiên không dám từ chối. Cho nên năm nay Thạch gia đổi lại, rộng rãi mời khách từ thương giới, nhất là những thanh niên tài năng tuần tú đến tham dự tiệc.

Nhìn tình hình này, Đồng Giai Thiển đoán nhất định là vì Sắc Vi còn vài tháng nữa sẽ tốt nghiệp đại học, bác trai sợ cô ta có bạn trai ở Pháp sẽ ở lại đó không chịu về nhà nên dứt khoát giới thiệu đối tượng cho con gái, bắt con gái sau khi tốt nghiệp phải về Newyork làm việc.

Nhưng mà phải làm thật khéo, nếu không với tính khí của cô ta như thế chỉ sợ sẽ huyên náo hỏng hết mọi chuyện. Phải biết cá tính Thạch Sắc Vi vừa kiêu ngạo lại độc lập, ghét nhất có ai đó sắp xếp cuộc sống của cô.

Nhưng mà, nếu như sau hôm nay cô ta kiếm được người đàn ông tốt để qua lại cũng không tệ. Nhưng mà người đàn ông tốt nhất trên đời đã bị Đồng Giai Thiển này tóm về rồi, ha ha. (Cười đi bé, sau bị đá còn đau hơn đó).

Bữa tiệc năm mới của Thạch gia được cố định tổ chức ở khu biệt thự phía Đông Newyork.

Con đường tư nhân rộng rãi đã sớm được quét dọn sạch sẽ, từng chiếc xe sang trọng được sắp xếp ở bãi đường như không thể thấy cuối bãi ở đâu. Đi đến cửa chính là tiếng âm nhạc nhẹ nhàng để nghe vang lên. Tám giờ đúng, tiệc tối bắt đầu.

Đại sảnh xa hoa mà cao nhã được bày thức ăn phong phú và được bày lên vô cùng đẹp mắt, phục vụ vô cùng lễ độ, mỗi vị khách quý đều là thương nhân nổi tiếng trên thương trường, phi phú tức quý (không giàu thì tài), giá trị con người bất phàm cho nên bữa tiệc này tuyệt đối là tiêu chuẩn của bữa tiệc thượng lưu.

Mặc dù khách khứa tập trung lại nhưng không ồn ã, những người quen biết thì chào hỏi lẫn nhau, nhẹ giọng nói chuyện phiếm, không khí thân mật mà ấm áp.

Thân là gia chủ của Thạch thị, vợ chồng Thạch thị luôn nỗ lực cười thân thiết với mọi người xung quanh, người hiếm khi xuất hiện như Thạch Quân Nghị cũng mang theo vị hôn thê xinh đẹp hàn huyên với bạn bè trên thương giới. Mà đêm nay hấp dẫn mọi người nhất chính là thiên kim tiểu thư của Thạch gia Thạch Sắc Vi. Cô mặc lễ phục màu đỏ tươi, thiết kế đơn giản nhưng đủ để tôn lên hết vóc người hoàn mỹ. Làn váy như một bông hoa đang nở, bắp đùi thon dài như muốn câu dẫn người. Tối nay cô như một ngọn lửa cuồn cuộn đã sáng rõ khoáy tay Thạch phu nhân lễ phép chào hỏi khách khứa.

Bên cạnh cô còn có một chàng trai trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, nếu quen biết với Thạch gia thì sẽ biết đó là cậu con nuôi của họ Thạch, Triệu Tử Hiên, những năm trước hắn đều ngoan ngoãn ngồi một mình một chỗ, sao năm nay lại đứng bên cạnh vợ chồng Thạch thị?

Chẳng lẽ Thạch gia định đem hắn công khai giới thiệu ọi người? Nghĩ thì có vẻ thật là tốt, nhưng trên thực tế...

“Sắc Vi, Tử Hiên, đây là Nhiếp chủ tịch của tập đoàn Hoàn Cầu cùng con trai là Thiên Minh.” Thạch phu nhân vỗ nhẹ tay con gái: “Thiên Minh tốt nghiệp MBA của Havard, nó giúp bác Nhiếp quản lý công ty rất thành công, ngay cả anh trai của con cũng khen nó là đứa có tài, có cơ hội các con nên học hỏi làm quen một chút. Thiên Minh, đây là Sắc Vi và Tử Hiên.”

“Bác gái, bác kêu cháu là Kevin là được rồi.”

Thạch Kính Nhất rất tự nhiên cùng hàn huyên với Nhiếp Chủ tịch. Thạch phu nhân nỗ lực cười thân thiết mà thỏa đáng đem con gái mình giới thiệu cho vị tuổi trẻ tài cao Nhiếp Thiên Minh.

“Đúng rồi, Sắc Vi, con không phải đang muốn mở công ty sao? Vừa lúc Kevin có quản lý một công ty thời trang, danh tiếng vô cùng tốt, hai đứa có thể trao đổi với nhau nha.”

“Thạch tiểu thư muốn làm về thời trang sao?” Bị sắc đẹp của Thạch tiểu thư mê hoặc, Nhiếp Thiên Minh lập tức cười đến ngơ ngẩn: “Thật không ngờ Thạch tiểu thư như vậy mà có thể làm được.”

“Sao lại gọi là Thạch tiểu thư, mọi người đều là chỗ quen thân, gọi là Sắc Vi là được rồi.” Thạch phu nhân ưu nhã quay đầu, hòa ái phân phó: “Tử Hiên, con cũng nên học tập Kevin cho tốt, nó mặc dù xuất thân thể gia nhưng tính tình tốt lại không kiêu ngạo, con cũng nên trò chuyện cùng.”

“Vâng” Triệu Tử Hiên lên tiếng, giọng rất lễ độ.

Thạch phu nhân hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn hắn đầy vẻ hiền lành và thương yêu. Người ở bên ngoài nhìn vào cứ nghĩ là gia đình mẫu tử tử hiếu (mẹ hiền, con ngoan), nhi tuấn nữ mỹ (con trai đẹp trai, con gái xinh đẹp), thật đáng ghen tị.

Suốt cả đêm, Thạch phu nhân nắm chặt tay Thạch Sắc Vi đem cô tự nhiên mà đi giới thiệu cho vô số người, một đồng đàn ông anh tuấn trẻ tuổi, phía sau họ đều lóe lên vầng hào quang bốn chữ to: “Có tiền, có thế”. Trong lúc nói chuyện thì ca ngợi đối phương có bao nhiêu ưu tú, đem bao nhiêu điểm mạnh phô hết ra ngoài sau đó thân thiết dặn dò Triệu Tử Hiên nhất định phải cố gắng học tập bọn họ.

Sắc mặt Thạch Sắc Vi càng về sau càng khó coi, cha mẹ làm quá rõ ràng như vậy cô có muốn giả vờ không biết cũng không thể.

Bọn họ ngay trước mặt A Hiễn giới thiệu một đàn ông là kim cương độc thân. Trước mỗi vị đó nhất định phải hỏi A Hiễn xem vị đó có đủ ưu tú hay đủ xuất sắc, như vậy thừa biết là cố tình làm nhục hắn. Khiến cho cô muốn nổi giận.

Người khác nhìn vào thì thấy vợ chồng Thạch thị cực kỳ yêu thương con mình, vì con gái mà giới thiệu đối tượng tốt đồng thời không quên để con trai làm quen với những người này còn dặn dò phải cố gắng học tập họ, quả thật là gia đình hòa thuận.

Nhưng trên thực tế là gì? Thạch Sắc Vi giận sắp nổ tung, người khác không hiểu nhưng cô quá rõ ràng. Cả đêm nay, cha mẹ dùng một thái độ hòa ái nhất để nói với Triệu Tử Hiễn rằng cái gì gọi là tương xứng, cái gì gọi là sự khác biệt.

Có thể xứng với Thạch Sắc Vi ít nhất phải thân thể hiển hách, gia tài bạc vạn, mà Triệu Tử Hiễn chỉ là một cô nhi nghèo, không có gì cả, thậm chí bây giờ còn dựa vào Thạch gia thì có tư cách gì nhúng chàm vào con gái bảo bối của Thạch gia?

Giết người đau nhất không phải là lưỡi dao sắc bén mà là dao cùn. Vợ chồng Thạch không hổ là người giao tiếp lịch sự trên thương trường nhiều năm, hiểu con gái tính quật cường, tính khí bốc hỏa. Bọn họ dứt khoát không trực tiếp trở mặt mà tránh đằng trước, vòng ra phía sau để chỉ cho Triệu Tử Hiễn thấy cái gì gọi là tuyệt đối, cái gì gọi là không xứng đáng.

Như thế này chẳng phải nhục hơn sao? Triệu Tử Hiễn là người có lòng tự ái rất mạnh, được Thạch gia nhận nuôi, lại biết rõ thân phận của mình, cẩn thận tuân thủ tất cả để ình không phải nợ ân huệ của Thạch gia quá nhiều. Chỉ cần hắn có khả năng, hắn sẽ kiên quyết không nhận của Thạch gia một hào.

Chỉ là không nghĩ đến, bọn họ ở chung một chỗ mà tình cảm phát triển quá sớm, đến giờ hắn vẫn chưa thể tự lập được nên mới bị sỉ nhục như vậy. Có thể biết hôm nay hắn đã bị sỉ nhục đến mức nào.

Nhưng hắn vẫn có thể đứng ở nơi đó, tao nhã lịch sự mỉm cười, hoàn mỹ diễn vai con trai của Thạch gia, lễ phép chu đáo như không nhìn ra ý tứ của vợ chồng Thạch thị.

Thậm chí trước đó, cô thở dài, nghĩ đến tin nhắn cô nhận được trước bữa tiệc cô mới có thể nhận được đến bây giờ, tất cả vì tin nhắn kia. Chỉ có hai chữ rất đơn giản “Nhẫn nại”. Nhưng cô hiểu tất cả, hắn không phải không biết con đường để hai người đến với nhau rất khổ cực, nhưng hắn không thèm để ý, thậm chí vì cô mà nhẫn nại. Nếu hắn có thể thì dĩ nhiên cô cũng làm được, cô không phản đối hắn.

Không thể không thừa nhận, cha mẹ của cô dùng chiêu này quá ác, vừa giới thiệu cho cô người môn đăng hộ đối, vừa thâm hung hăng làm nhục Triệu Tử Hiễn. Bọn họ cũng khá hiểu hắn, biết lòng tự ái của hắn mạnh, để cho hắn có thể biết khó mà lui.

Bọn họ chắc là nghĩ rằng, Thạch Sắc Vi gặp gỡ những người đàn ông anh tuấn, tinh anh, nhiều tiền xong sẽ phát hiện ra cô thích một chàng trai với hai bàn tay trắng là một chuyện ngu xuẩn. Nhưng có tiền thì sao? Tiền mà thôi, cô Thạch Sắc Vi có rất nhiều tiền, chưa cần nói đến tiền cha mẹ cho, chỉ cần tiền ông bà nội để lại cho cô thì cũng đủ sống mấy đời rồi. Cô còn cần chọn người có tiền sao?

Muốn để cho cô quên A Hiễn mà yêu người khác sao? Làm gì có chuyện đó. Đôi mắt cô không tự chủ mà nhìn sang người vô cùng anh tuấn đang đứng bên trái mẹ, A Hiễn của cô. Của cô, thật là từ sở hữu thật tốt đẹp.

Tối nay hắn không giống như ngày thường, mặc đồng phục hoặc mặc đồ ở nhà rất thoải mái, tuổi trẻ mà mang đầy vẻ ngày thơ. Tối nay thì khác, hắn mặc lễ phục.

Muốn xem một người đàn ông đáng có tốt hay không thì phải xem hắn mặc Tây trang. Thạch Sắc Vi vẫn cho rằng tây trang là thứ có thể kiểm tra đáng người của đàn ông tốt nhất, ví dụ như anh trai cô Thạch Quân Nghị, mặc dù không thể xưng là anh tuấn nhưng vẫn mang khí chất lãnh đạo, mặc y phục bất kỳ nào đều là khí thế mười phần, kiêu ngạo bức người.

Mà Triệu Tử Hiển khác hoàn toàn với Thạch Quân Nghị, Thạch Quân Nghị có vẻ cứng rắn nam tính, còn Triệu Tử Hiển có vẻ tao nhã tuấn tú, ngũ quan hấn vô cùng thanh tú, môi hồng răng trắng. Mặc tây trang màu đen vào lại mang vẻ đặc biệt sạch sẽ tự nhiên, tuấn lãng bất phàm.

Ánh mắt của cô rơi trên cổ áo hấn, sắc mặt khó coi cũng tạm hòa hoãn ra một chút. Hấn đang đeo chiếc cà vạt cô đã tặng, cô quả nhiên không chọn sai màu. Cái màu này khiến cho đôi mắt hấn đen của hấn thêm sâu hơn, da càng trắng hơn, đẹp trai không thể kiềm chế nổi.

Cứ như vậy nhìn hấn cũng đã khiến cô xúc động vô cùng, thật muốn đưa tay tháo cà vạt ra để chỉnh tay cô thắt lại cho hấn.

Có thể là do ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng khiến cho hấn cảm thấy được, hấn nhẹ nhàng ngược mắt liền chạm ngay ánh mắt của cô. Sau đó hai người không thể tránh nổi cứ nhìn sâu vào mắt nhau đem bao nhiêu nhiệt tình khát vọng dâng lên như nước thủy triều.

Vào giờ phút này âm nhạc réo rắt như nước chảy, bọn họ đứng đó rất gần nhau, yên lặng đưa mắt nhìn nhau. Cái gì gọi là tiền bạc, quyền thế, nhà cửa xa hoa cũng không thể bằng đôi mắt kia đang nhìn cô.

Hà Bội Dung rất nhạy bén, cảm giác được con gái đang luống cuống, sắc mặt hơi trầm xuống, âm thầm bấm nhẹ tay cô nhắc nhở: “Sắc Vi, Leo mời con khiêu vũ kia! Đứa trẻ này sao lại đứng đây xấu hổ thế này?” Rất tự nhiên che dấu đi vẻ mất hồn của con gái.

Cô xấu hổ? Thạch Sắc Vi thiếu chút nữa phun ra ngụm máu, cô Thạch Sắc Vi từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào. Cô không thoải mái chính là vì mẹ xem cô như con búp bê, cả đêm đem cô giới thiệu này, giới thiệu nọ. Hừ, Thạch Sắc Vi là ai? Từ nhỏ đến lớn người theo đuổi cô có thể xếp hàng từ Brooklyn đến Seattle, có tiền có dung mạo thấy nhiều rồi, cô chẳng thấy mới lạ gì.

Hơn nữa bản tiểu thư hiện tại tâm tình khó chịu, khiêu vũ gì!

“Chân đau, không muốn nhảy.” Giọng nói lạnh lùng, tính nhẫn nại rút cuộc tiêu hao hết, không thể chơi nổi với cái trò mai mối này, xoay người đi về phía sofa ngồi xuống.

Cô không phải là đứa con ngoan ngoãn để cha mẹ xếp đặt, cha mẹ nói gì là theo đó, để cô cùng với người không quen biết khiêu vũ, đùa à? Cho đến bây giờ chỉ có cô sai bảo người khác chứ làm gì có chuyện cô để người ta chỉ đạo phải khiêu vũ với ai?

Bị con gái nói như vậy rồi quay người đi khiến ặt của Thạch phu nhân lập tức tối đi một nửa. Nhưng vẫn còn cố tươi cười với chàng trai anh tuấn: “Để cho cháu phải cười, đứa trẻ này bị cha nó làm hư rồi.”

“Không phải, không phải đâu ạ. Vivian tính tình thẳng thắn, cháu luôn thích những cô gái như vậy.” Người đẹp lại gia thế tốt như vậy nếu không kiêu ngạo thì quả thật trời không để ý. Đôi mắt Leo đã sớm dõi theo bước đi của Thạch Sắc Vi, thấy nhiều đàn ông thừa dịp cô tách ra liền lập tức vây quanh cô, hấn nóng lòng nói: “Bác gái, cháu đi xem chân cô ấy có còn đau nữa hay không.”

“Được.” Thạch phu nhân cười híp mắt đáp ứng, hài lòng khi thấy chàng trai này có vẻ vội vàng muốn đến với con gái mình. Bà quay đầu nhìn Triệu Tử Hiển: “Mẹ thấy chủ tịch Vương rồi, chúng ta qua bên đó trò chuyện.” Dẫn hấn đi để tránh làm hư chuyện.

“Vâng” Triệu Tử Hiển trầm giọng đáp ứng, ánh mắt thâm trầm không lộ ra một chút thái độ nào cả.

Thạch Sắc Vi bị đám người được gọi là rể rùa vàng vây quanh sắp nổi điên lên rồi, mặt sưng lên muốn nổi giận. Bọn họ lại cảm thấy Nữ Vương như vậy mới có khí thế, không thềm để ý lại càng tha thiết phục vụ hơn. Hết bùng trái cây lại đến nước hoa quả, cô phiền muốn chết. Mà điều làm cô tức giận hơn cả là Triệu Tử Hiển cũng bị đám con gái như đám hổ sói vây quanh!

Thật là đáng chết, từ lúc nào tiệc năm mới của Thạch gia lại mời đám con gái vừa nhìn thấy đàn ông như ruồi đói thấy mật ong vậy? Còn cười tươi như vậy, giả tạo đến nổi cả gai ốc!

Đôi mắt sáng của cô sắp phun ra lửa, nhìn chằm chằm vào đám con gái đang vây lấy Triệu Tử Hiển ở xa xa kia. Chuyện gì vậy? Kiếp trước chưa thấy qua đàn ông hay sao mà giờ vây người ta chặt vậy?

Triệu Tử Hiển có mị lực bao nhiêu cô quá rõ, từ bé đến lớn luôn mang vẻ thanh thuần ngọt ngào, dịu dàng chăm sóc, thành thực mị lực, con gái chỉ cần nhìn thấy hắn là như mở cờ trong bụng.

Trong sân trường, các cô bé theo đuổi hắn, đi trên đường có thực nữ đến bắt chuyện. Khoa trường nhất là ở đại lộ Champs Elysees, hắn theo cô đi mua đồ liền có người phụ nữ tới hỏi hắn có muốn sống chung với cô ta, điều kiện tùy hắn đưa ra.

Chuyện này là thế nào? A Hiển nhà cô mặc dù bề ngoài có vẻ tươi mới, ngon miệng nhưng không phải là con cún để các bà các thím dắt đi nhá! Hắn là của cô, có hiểu không? Hôm đó ngay tại cửa hàng LV diễn ra một trận kịch chiến đã mất mọi người, cuối cùng Triệu Tử Hiển đành mang Thạch Sắc Vi đang giận ngút trời kéo ra ngoài.

Nhưng bây giờ Triệu Tử Hiển bình tĩnh không nhìn thấy sự tức giận của cô. Cô hung ác nhìn chằm chằm vào đám con gái kia hận không thể xông lên xé xác bọn chúng. Thì ra cha mẹ không phải một hòn đá ném trúng hai con chim mà là ba, đem Triệu Tử Hiển sớm gả ra ngoài nữa.

Mặc dù hiểu được cảm giác của cha mẹ, nhưng lần này họ đã làm thật sự có chút quá đáng rồi!

Thạch Sắc Vi nghiêng chặt răng, cô không biết có thể khống chế cảm xúc mình được bao lâu, mặc dù A Hiển bảo cô nhẫn nại. Nhưng bản tiểu thư cực kì khó chịu, nhịn không nổi nữa rồi...Hừ!

Người thứ nhất theo đuổi săn sóc hỏi: “Sắc Vi, có phải điều hòa mở nhiệt độ cao quá, mặt em thật là đỏ.”

“Có muốn ra ngoài hóng mát một chút?” Người thứ hai vội vàng tiếp lời.

“Vậy thì em có muốn uống đồ mát mẻ một chút?” Người thứ ba bưng ly rượu lại hỏi tiếp.

Một đám đàn ông tranh nhau nói, tranh thủ trước sau vô cùng ân cần chăm sóc đầy vẻ thâm tình.

“Im hết cho tôi!” Thạch Sắc Vi cau mày hét lên: “Tôi không đói bụng, không khát, không cần điểm tâm cũng không cần uống gì. Không muốn đi hóng mát cũng không thích ra ban công đón gió. Tôi chỉ muốn các người toàn bộ cách xa tôi ra.”

Chúng tinh anh sững sờ, sững sốt.

Cô đứng dậy đi ra khỏi đám người đang bao vây này, bọn họ liền đuổi theo.

“Các người...” Cô xoay người chỉ về bọn họ, “Không cho phép đi theo tôi, có hiểu không, hả?” Ánh mắt bén nhọn trừng lên, khí thế Nữ Vương quá mức cường hãn khiến cho bọn họ sợ mà gặt đầu liên tục.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, Thạch Sắc Vi hài lòng bước đi.

“Thật đẹp.”

“Tức giận cũng xinh đẹp như vậy.”

“Tôi còn chưa từng gặp qua cô gái sâu sắc như thế này.”

“Tôi cũng vậy, tôi yêu cô ấy.”

Mẹ nó!

7. Chương 7

“Thạch Đại tiểu thư của chúng ta mị lực quả không bình thường.”

Thạch Sắc Vi quay lại thấy Đồng Giai Thiện đang cười vô cùng rực rỡ đứng ở phía sau cô. Cô chợt hiểu đoạn đối thoại của cô và đám háo sắc kia đã bị nghe hết rồi.

“Sao mày lại ở đây? Anh trai tao đâu?” Đồng tiểu thư là người luôn dính chặt lấy Thạch Quân Nghị thì làm sao có thể buông vị hôn phu ra để tìm cô nói chuyện phiếm? Thật là kì lạ.

“Haizz, bọn họ nói chuyện đều là những thứ gì gì về buôn bán bán, tao nghe chỉ muốn ngủ, nhàm chán chết đi được.”

“Hóa ra là thế.” Thạch Sắc Vi nhìn xuyên qua đám người, ánh mắt gắn chặt vào Triệu Tử Hiển, thật may hắn không bị đám con gái kia bám lấy, mặc dù bị vây lại nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng ở đó, khuôn mặt tuấn tú yên lặng và lãnh đạm.

“Sắc Vi, thật ra mỗi người bọn họ cũng không tệ, mày cứ chọn một người đi...Như vậy mày có thể về Newyork, mỗi ngày có thể cùng tao đi dạo phố, thật là tốt.” Quả nhiên Đại tiểu thư mỗi khi suy nghĩ cho người khác đều lấy lợi ích của mình làm đầu.

“Hừ, không có hứng thú.”

“Nếu không mày nói cho tao biết loại mày thích, tao sẽ kiếm và giới thiệu cho.” Che môi lên lên cười cười, “Mặc dù có thể kém anh trai mày một chút, nhưng đảm bảo không kém xa là được.”

Thì ra là đến khoe khoang, Thạch Sắc Vi nhàn nhạt nhìn Đồng Giai Thiển một cái. Vì hai cô từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai nhà đều danh giá, ở cũng gần nhau, tuổi cô hơn cô ta một tuổi, cũng xấp xỉ nhau, nhà cũng gần nhau nữa nên từ bé hai người dường như ngày ngày đều ở chung một chỗ.

Cô quá rõ tính của Đồng Giai Thiển, ích kỷ, tùy hứng, luôn lấy mình làm trung tâm, thích Trái Đất phải xoay quanh mình. Mỗi đứa trẻ bị cưng chiều từ nhỏ đều có tật xấu, cô cũng vậy cho nên cũng không ngại.

Hai người bọn họ cũng xuất thân từ gia đình giàu có, Đồng gia chỉ có một đứa con gái bảo bối, trình độ sung ái có thể tưởng tượng ra. Sau đó yêu Thạch Quân Nghị, mà anh trai cô tính tình thành thực chững chạc, tự nhiên đối với cô bạn gái tính tình như con nít này đều bao dung, do đó trình độ điêu ngoa của Đồng Giai Thiển ngày càng tăng.

Cả hai đều là thiên kim Đại tiểu thư, tính khí ác liệt, Đồng Giai Thiển hung thì Sắc Vi ác. Khi còn bé hai người gây gỗ như cơm bữa. Thường là vì tranh đoạt mà đánh nhau. Mỗi lần đều là vì Thạch Đại tiểu thư xấu tính cường hãn vô cùng đánh mắng ột trận khiến cho cô ta khóc chạy về. Nhưng sau đó Đồng Đại tiểu thư lại dính lấy cô, luôn tìm tới cô để chơi cùng.

Đây gọi là ác nhân tự có ác nhân trị!

Lớn hơn một chút, các cô thường cùng nhau đi dạo phố vui chơi, tình bạn cũng dần được xây dựng. Mặc dù Thạch Sắc Vi không thích tính của Đồng Giai Thiển nhưng dù sao cũng là bạn bè từ nhỏ, tình cảm cũng khá là sâu sắc. Nhưng tình cảm thâm sâu thì không có nghĩa là không châm chọc lẫn nhau.

“Mày cứ giữ ày đi.” Cô hừ lạnh, hôm nay tâm tình không tốt nên không có đủ nhẫn nại mà ôn chuyện với cô ta, “Mày cứ tùy hứng như vậy, không chừng có ngày anh trai tao không thể tha thứ nổi, lúc đó chỉ sợ người cần là mày đó!” Ánh mắt vẫn dính chặt lấy cái đám con gái mê trai như cũ.

Sắc mặt Đồng Giai Thiển đổi liền, qua một hồi lâu mới có thể khôi phục lại như cũ. Thạch Sắc Vi miệng lưỡi bén nhọn, cho tới bây giờ cô ta chưa phải là đối thủ, khí thế kém hơn cho nên mỗi lần bị châm chọc đã thành thói quen.

Hô hấp trở lại bình thường mới để ý đến bạn tốt vẫn nhìn chăm chăm vào nơi nào đó. Cô ta tò mò nhìn theo, chợt thấy cảnh Triệu Tử Hiển bị đám con gái vây quanh mà nhìn bộ dạng bạn tốt đang trong cơn giận dữ. Đồng Giai Thiển ngạc nhiên trợn to mắt.

Thạch Sắc Vi mặc dù tính tình khó ưa nhưng vô cùng thẳng thắn, cho đến giờ vẫn không bao giờ che dấu tình cảm của mình. Cho nên thân là bạn tốt vừa nhìn một cái liền hiểu. Chẳng lẽ, Thạch Sắc Vi cùng với em trai...

Ừ, chuyện này thật ra cũng có thể lắm chứ.

“Chắc chắn, em trai của mày đúng là được hoan nghênh nha.” Đồng Giai Thiển quan sát chàng trai bị vây đến nước chảy không lọt thở dài nói: “Những đứa con của Thạch gia quả nhiên không kể nam hay nữ đều là sát thủ bậc cao.”

Thấy đôi mắt Thạch Sắc Vi như phun ra lửa, cô ta thầm dễ chịu. Hừ, thì ra dám giấu bí mật lớn như vậy, đây là bạn tốt sao?

“Nhìn một chút, cái cô mặt đỏ, mặc váy hồng kia là Emily. Cô ta là con gái của giám đốc hãng vận tải biển lớn, nghe nói cha cô ta đã sớm bán tiếng, con rể tương lai chỉ cần thích con gái ông ta là được rồi. Hơn nữa còn cho con gái gia sản một triệu đô la làm của hồi môn. Chắc chắn, xem ra Emily rất ưa thích em mày đỏ.”

“Hừ!” Thạch Sắc Vi gọi người hầu, sau đó tiện tay cầm ly rượu đỏ chót xuống.

“Còn có Linda, chính là người đang mặc váy trắng đó, ông cô ta là chủ tịch của UTO, nghe nói cô ta thích nhất là những chàng trai nhỏ tuổi. Vô số bạn trai đều là như vậy, xem ra em trai mày cũng rất nguy hiểm nha.”

Lại lấy tiếp ly nữa uống.

“Mày có thấy cô gái đang cười rất ngọt ngào kia không, cô ta...” Thạch Sắc Vi ở Paris nhiều năm đối với việc xã giao ở Newyork không hiểu sâu lắm, cô ta không ngại vì cô mà giải thích cặn kẽ.

“Cộp” một tiếng, ly rượu thủy tinh bị Thạch Sắc Vi dùng sức nện xuống mặt bàn, trừng mắt nhìn Đồng Giai Thiên: “Mày nói đủ chưa?”

“Ha ha, lên cơn đấy.” Đồng Giai Thiên đưa bàn tay với những ngón tay được sơn đỏ chót lên che môi, “Có người thích em trai mày, mày nên vui mới đúng, tức giận cái gì?”

“Tao tức giận?” Mắt Thạch Sắc Vi nhướng lên, “Tao lại thấy người tức giận nên là mày mới đúng?”

Đồng Giai Thiên theo ánh mắt của cô nhìn sang, thấy có một đứa con gái ngang ngược dám quần lấy vị hôn phu của cô ta. Tâm trạng xem trò vui chợt biến mất, tức giận phi thẳng đến đằng kia luôn. Hừ, sơ sễ một lát mà dám nhảy vào, xem Đồng Giai Thiên này là người chết à?

Thuận lợi đem đứa bạn giỏi quạt gió thổi lửa thanh lý sạch, Thạch Sắc Vi lại quay lại nhìn Triệu Tử Hiên. Cô tưởng tượng mình sẽ giống như Đồng Giai Thiên có thể xông tới thét lớn: “Người đàn ông này là của tôi, tất cả các người cút hết cho tôi!” Nhưng phải nhẫn nại, hần đã bảo phải nhẫn nại.

Được rồi, được rồi, Triệu Tử Hiên, em sẽ nghe lời anh, nhưng anh không nói cho em biết nếu như em nhện không nổi nữa thì em phải làm gì bây giờ?

Uống hết ly thứ ba, mặt cô có chút nóng lên, tửu lượng của cô rất tốt, không cần lo lắng sẽ uống say.

Ngước mắt, nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia, rốt cục cũng chịu nhìn cô sao? Cô hừ lạnh, xoay người bước lên cầu thang. Trước khi bước lên còn xoay người liếc hần một cái, nhắc váy đi lên.

Hai tay cô ôm lấy ngực, chờ ở lối rẽ cầu thang, không nhện được đếm thời gian. Khi thấy thân ảnh gầy gò xuất hiện ở đầu cầu thang thì cô hung hăng trừng mắt nhìn hần.

Triệu Tử Hiên kéo tay cô lại bị cô nặng nề hất ra: “Đừng đụng vào tôi!”

“Chúng ta vào phòng rồi nói.”

Hần đưa tay ra lần nữa, lần này cô không cấu kính, mặc hần nắm rồi đẩy cửa phòng khách đi vào.

“Được đám hoa vây quanh thật tốt...Ừm..Ừm...” Âm thanh châm chọc bị chặn ngay, hần đưa tay đè cô lên cánh cửa hôn cô kịch liệt.

Cô không nên để mặc hần hôn, nhưng mà đáng chết, bọn họ đã bao lâu chưa được hôn rồi? Cô nhớ môi hần, lưỡi hần, còn nhiệt độ hơi thở quen thuộc.

Thạch Sắc Vi ôm lấy cổ hần, đôi chân dài kẹp lấy hông hần, ngón tay cắm sâu vào mái tóc đen nhánh của hần vô cùng nhiệt tình đáp lại.

Khát vọng lẫn nhau quá lâu, đôi nam nữ chỉ biết hôn kịch liệt không ngừng. Cô cúi xuống nức nở, ngón tay vội vàng cởi nút áo hần, “Xoạt” một cái, rút sạch cà vạt của hần ném thẳng xuống mặt đất. Áo sơ mi bị cô mạnh mẽ kéo ra, “A Hiên, em nhớ anh.” Cô lướt nhẹ bên môi hần thì thầm: “Thật rất nhớ anh.”

Sau khi rời nhau mới phát hiện, thì ra tình nhân ôm ấp lại ầm ập như vậy, thoải mái như vậy. Thì ra không có hần bên cạnh thì sẽ rối tung lên hết cả, sao có thể thích hần đến vậy? Chàng trai này nhỏ hơn cô ba tuổi,

tình cảm mỗi năm càng sâu thêm, càng mặn nồng hơn. Cô không thể nào tưởng tượng, cuộc đời cô không có hắn sẽ sống như thế nào.

Môi hắn ở vai cô tận tình hôn mút lấy, thật nhớ hương vị của cô, không thể nào dừng lại được. Cô rõ ràng gần trong gang tấc mà so với chân trời còn xa. Thấy đám đàn ông vây quanh cô hắn sắp nổi điên, nhưng chưa đến lúc. Hắn không thể làm cô khổ được, nếu không nắm chắc trăm phần trăm hắn sẽ không ra tay.

“Ôm em, A Hiễn, giờ hãy ôm lấy em ngay.” Cô đưa tay thăm dò phía dưới hắn, sờ tới nơi cứng rắn nóng rực, ngón tay linh hoạt buông thả dục vọng của hắn, cầm lấy nó.

“Sắc Vi...” Hắn chần chờ, thời gian như vậy, lại ở nơi này, sẽ thuận tiện sao?

“Em mặc kệ, em muốn anh, ngay bây giờ, nhanh một chút.” Đại tiểu thư không nhịn được thúc giục, cúi đầu nhẹ liếm ở cổ hắn rồi vội vàng mút.

Hắn cũng sớm bị đẩy hỏa, nếu Đại tiểu thư đã có lệnh thì tất nhiên sẽ tuân theo. Đưa tay dò vào trong váy cô, quần lót chữ T quả nhiên dễ dàng, không tới một phút cô đã rò rỉ ngọt ngào như suối tuôn.

Môi lưỡi cùng quần quýt với nhau, gấp không thể chờ, cô luôn miệng thúc giục hắn, hắn kéo quần lót của cô xuống, đưa vật đó đến gần chuẩn bị đi vào.

Cô thở hổn hển, nuốt nuốt, đang mong đợi sẽ cùng kết hợp. Toàn thân vì khát vọng mà phát run...

“Cốc cốc” hai tiếng gõ cửa dứt khoát vang lên cắt đứt mọi kích tình trong phòng, “Tiểu thư, bữa tiệc sắp kết thúc, phu nhân mời đi xuống.” Giọng nói nghiêm túc của quản gia xuyên qua cánh cửa dày vô cùng rõ ràng.

Cả người bọn họ cứng nhắc, tất cả nhiệt tình cũng đông lại thành khối băng.

Trộm không tới hai mươi phút, thời gian quả nhiên còn xa xỉ, chuyện bọn họ cần phải vượt qua vẫn còn đó. Nhưng trong lòng Thạch Sắc Vi rất rõ, mấu chốt vấn đề vẫn còn chưa tới, tất cả sẽ được xử lý sau khi bữa tiệc này xong mới chính thức đối mặt.

Dự cảm này quả nhiên là chính xác.

Đúng mười giờ sáng ngày hôm sau, Phỉ Phỉ người giúp việc nhà họ gõ cửa phòng cô.

“Tiểu thư, đại thiếu gia mời cô mười lăm phút sau đến thư phòng một chuyện.”

Đã đến rồi, quả nhiên là tới thật.

Thạch Quân Nghị là một người sống rất có quy luật, hắn nói mười lăm phút thì đúng mười lăm phút, thời gian của hắn rất quý báu, không ai được phép lãng phí của hắn, ngay cả cô em gái được yêu quý cũng không ngoại lệ.

Lúc Thạch Sắc Vi đang mặc đồ ngủ xuất hiện ở thư phòng thì thấy cả cha mẹ và Triệu Tử Hiễn ngồi đó cũng không cảm thấy bất ngờ. Liếc nhìn Triệu Tử Hiễn thật sâu một cái, trông vẻ mặt của hắn rất bình thản.

Thạch Quân Nghị đưa tay chỉ vào ghế sofa bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng: “Ngồi.”

Cô không dị nghị đi đến và ngồi xuống.

Thạch Quân Nghị nhìn đồng hồ: “Tôi chỉ có ba mươi phút để xử lý chuyện này.”

Hắn nhìn về phía em gái: “Đầu tiên tôi có lời muốn hỏi Thạch Sắc Vi, cậu có thể giữ yên lặng được chứ?” Người hắn muốn hỏi là Triệu Tử Hiễn. Thấy đối phương gật đầu đồng ý, hắn hài lòng gật đầu tiếp tục hỏi Thạch Sắc Vi: “Em đối với A Hiễn là nghiêm túc?”

“Vâng, hơn nữa cực kỳ nghiêm túc.” Cô gật đầu một cái.

“Nếu anh cũng phản đối, em vẫn muốn sống cùng hắn?”

“Đúng.”

“Hai bàn tay trắng cũng không vấn đề gì?”

Thạch Sắc Vi sửa lại mái tóc dài một chút, nói rất đơn giản: “Em sẽ không phải là người chỉ có hai bàn tay trắng, ít nhất tiền ông nội, bà nội để lại cho em không ai có thể đụng đến được.”

Anh trai của cô mắt thoáng một nụ cười nhưng không phản bác.

“Con vì có chỗ dựa đó nên mới không vâng lời cha mẹ phải không?” Thạch Kính Nhất bị loại thái độ này của con gái chọc giận, cơn tức từ đêm Giáng Sinh cho tới hôm nay giờ bùng phát lên.

Đỉnh cao nhất là việc tối hôm qua ông đã khổ tâm sắp xếp mọi việc nhưng bị con gái phá hỏng tất cả khiến cho ông không thể kìm nén nổi tính tình của mình.

“A, con chỉ nói là gặp chuyện không may mà thôi.” Bị người lớn nuông chiều quen nên Thạch Sắc Vi không chút sợ hãi cơn giận của cha, đối đáp nhẹ tênh, chọc Thạch Kính Nhất thiếu chút nữa hộc máu.

“Sắc Vi, anh đang đợi câu trả lời của em.” Thạch Quân Nghị tỉnh táo nhắc nhở.

Cô bắt đầu dĩ thử dài: “Vâng, nếu em hai bàn tay trắng em cũng muốn sống cùng anh ấy.”

“Sắc Vi, không có tiền thì tình yêu cho con được gì?” Hà Bội Dung nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Con thừa nhận tiền rất quan trọng, con cũng có thói quen tiêu tiền như nước.” Cô ngồi thẳng lên, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn cha mẹ: “Nhưng cha mẹ đã quên con có chân có tay, không có Thạch gia con cũng có thể tự chăm sóc mình được, có lẽ sẽ khó khăn một chút nhưng có sao đâu?”

Những đứa trẻ nhà giàu cũng không phải là không biết cuộc sống đói khổ. Tiêu tiền không biết kiềm chế chỉ vì biết mình có bao nhiêu tiền. Cho nên cô sẽ không nói quá trần trụi về vấn đề tiền bạc, cô chỉ biết, cô muốn tiêu tiền cũng có thể tự mình kiếm được.

Nhưng A Hiến thì không thể dùng tiền tài mà so sánh được.

Hà Bội Dung bị phản bác, liền trầm mặc.

“Rất tốt, anh nghĩ mọi người cũng đã hiểu ý nghĩ của em rồi.” Thạch Quân Nghị gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, “Như vậy hiện tại tôi muốn nói chuyện riêng với Triệu Tử Hiến.” Ánh mắt hắn nhìn những người khác, ý tứ rất rõ ràng.

“Anh...” Thạch Sắc Vi bất mãn lập tức kháng nghị.

“Sắc Vi, mặc dù nó nhỏ tuổi hơn em nhưng em phải hiểu rằng đàn ông dù có nhỏ tuổi hơn nữa cũng không cần phụ nữ bảo vệ.” Thạch Quân Nghị lạnh lùng nhìn em gái, giọng kiên quyết.

“Nhưng mà...”

“Sắc Vi, anh cũng muốn một mình nói chuyện với ...anh ấy một chút.” Triệu Tử Hiến trầm ngâm một lúc, vẫn quyết định không gọi Thạch Quân Nghị là anh trai. Coi như người khác không ngại hắn cũng không muốn, liền nhẹ nhàng ngăn cản Sắc Vi phản đối.

Mặc dù lo lắng, mặc dù không muốn, nhưng cô thấy ánh mắt kiên định của hắn liền thỏa hiệp, đưa tay bỏ vào lòng bàn tay hắn, lưu luyến không muốn rời đi.

Thạch Quân Nghị thấy Triệu Tử Hiến chỉ cần nói nhẹ nhàng một câu đã trấn an được đứa em gái tùy hứng của mình, khéo môi hắn khẽ nhếch lên.

“A Nghị, con nhất định phải đem ý kiến của cha mẹ nói cho nó hiểu!” Thạch Kính Nhất giận dữ dùng dưng nói.

“Xin cứ giao cho con xử lý.” Hắn rất ôn hòa hơn nữa gọn gàng đem cha mẹ đuổi ra ngoài, sau đó xoay người nhìn về phía đứa em trai danh nghĩa kia.

Giữa bọn họ cũng có thể gọi là xa lạ, năm đó Sắc Vi kiên trì muốn cha mẹ nhận nuôi hắn, khi đó Thạch Quân Nghị cũng đã mười lăm tuổi thường xuyên phải theo cha đến công ty học quản lý và kinh doanh, còn phải lo việc học, vô cùng bận rộn. Mà Triệu Tử Hiến vẫn luôn im lặng, không thấy có cảm giác tồn tại, cho nên mười một năm giữa bọn họ còn chưa trao đổi đến mười câu. Có lúc ngay cả một năm một câu cũng không có, về sau hắn theo Sắc Vi đi Paris nên ngay cả mặt cũng không gặp.

Cho nên tới hôm nay, Thạch Quân Nghị mới chân chính dò xét cẩn thận Triệu Tử Hiên.

Hắn có vẻ ngoài rất được, mặt mày thanh tú, môi hồng răng trắng, có một loại khí chất tự nhiên nhưng không giống công tử bột làm cho người ta có cảm giác như là người trong sạch chính trực, lại trầm tĩnh tự nhiên cảm giác như sớm chín chắn, có thể nhìn ra được.

“Tôi nghĩ cậu đã rất rõ ràng những gì tôi nói với cậu, đúng không?” Quan sát đủ rồi Thạch Quân Nghị mới nhàn nhạt mở miệng, có rất ít người khi nhìn ánh mắt của hắn có thể trấn định như vậy, Triệu Tử Hiên quả nhiên là không tầm thường.

“Rất rõ ràng.”

“Vậy cậu có lời gì muốn nói với tôi không?”

“Tôi có.”

Thạch Sắc Vi lo lắng đi qua đi lại trong phòng, cô rất lo, một loại cảm giác chưa có từ trước đến giờ. Ngay cả khi bị cha mẹ bắt gặp với hắn cô cũng không lo lắng như thế này. Bởi vì cô biết rất rõ ràng, ở Thạch gia Thạch Quân Nghị mới là chủ nhân chân chính, anh mới là nhân vật mấu chốt quyết định tất cả.

Ngay từ lúc năm năm trước, cha đem toàn bộ tập đoàn Duệ Sang giao cho anh cai quản thì cũng có nghĩa là đem tất cả quyền hành lớn giao cho anh. Chuyện nhỏ cha mẹ có thể tự giải quyết nhưng đã là đại sự thì phải do anh quyết định. Cho nên cha mẹ có đồng ý cô và A Hiên ở chung một chỗ hay không không quan trọng mà quan trọng là ý kiến của Thạch Quân Nghị.

Mà điều này thì cô có nghĩ mãi cũng không ra. Nếu như nói ba mẹ bởi vì Triệu Tử Hiên chỉ có hai bàn tay trắng mà không đồng ý mối quan hệ của bọn họ, còn anh trai cô thì sao? Cô không rõ.

Người anh này mặc dù rất thương cô nhưng tính tình thâm trầm, bí hiểm. Cô một chút cũng không biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô rất hiểu rõ thủ đoạn của anh.

Một người hai mươi lăm tuổi có thể điều hành một tập đoàn lớn, thành công của anh không đơn giản vì anh là con trai của Thạch Kính Nhất. Mỗi người trong hội đồng quản trị đều là đám người chẳng lương thiện gì, đều là giảo hoạt thành tinh. Nếu như anh không có bản lĩnh, dù có ngồi trên ghế chủ tịch cũng không chắc đã nắm được thực quyền, còn có thể bị đám lão già hồ ly kia điều khiển, chơi đủ.

Nhưng anh lại làm được, vừa lên ngôi ghế chủ tịch bèn mạnh mẽ cải tổ toàn bộ tập đoàn, đem những lão già công thần mời ra ngoài hết, tinh giản cơ cấu, cắt giảm dư thừa rườm rà, nâng cao hiệu suất. Sau một loạt thay đổi lớn, dù các lão công thần có khóc trước mặt cha hay cha có đập bàn mắng anh thì kết cục cũng đã định rồi.

Cho tới bây giờ, chưa tới năm năm quy mô của Duệ Sang đã sớm không còn như trước nữa, những người trong Hội đồng quản trị chỉ biết ngậm miệng mà đếm tiền. Mà không ngậm miệng cũng không được, hắn nói gì mọi người phải nghe theo, không ai dám cãi.

Có thể nghĩ, Thạch Quân Nghị là một người đàn ông thủ đoạn và kiên quyết cỡ nào, chuyện hắn muốn làm cho tới giờ cũng chưa bao giờ thất bại. Cho nên chàng trai mười tám tuổi như Triệu Tử Hiên đâu phải là đối thủ của hắn.

Trong đầu Thạch Sắc Vi hiện lên vô số hình ảnh anh trai sẽ đối phó với Triệu Tử Hiên, cô càng nóng nảy đứng ngồi không yên.

A Hiên của cô vốn là người khiêm tốn đơn giản, có năng lực gì mà ứng phó được với loại người biết trước, thấy trước, biết phòng xa như Thạch Quân Nghị?

Cô nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, mười phút, hai mươi phút, ba mươi phút, bọn họ nói chuyện riêng trong thư phòng có cần thời gian lâu như vậy?

Rất muốn lên lầu hai ở cửa thư phòng nghe lén, nhưng cô đã hứa với A Hiên. Thật là, phải nghe lời nha! Vừa giận mình vừa tiếp tục đợi.

Một giờ, hai giờ, há? không đúng, làm sao mà có thể sau hai giờ mà vẫn không có động tĩnh nào?

Cô mở cửa phòng phi thăng xuống lầu liền thấy quần gia mang theo mấy người làm đang cầm một đồng hồ đi lên lầu ba, cô liền vội vàng kéo tay: “Bọn họ đâu?”

“Tiểu thư hỏi ai?”

“Anh trai tôi.”

“Thiếu gia đến công ty.”

“Còn A Hiễn đâu?”

“A Hiễn thiếu gia đi rồi.”

Đi? Đi?

“Thạch Quân Nghị, anh nói gì với A Hiễn? Sao anh ấy phải rời đi?” Đầu dây bên kia vừa kết nối, Thạch Sắc Vi lập tức hét lớn.

“Anh hiện giờ rất bận, khi nào em bình tĩnh chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Thạch Quân Nghị dứt khoát mà gọn gàng cúp điện thoại.

Gọi lại lần nữa cũng không chịu nghe máy, cô không chịu từ bỏ gọi thêm vài chục cuộc sau mới hiểu rõ Thạch đại thiếu gia không rảnh để nghe điện thoại của cô. Cô không tin A Hiễn có thể buông tha cô như vậy, ngay cả một câu cũng không nói liền đi. Hắn nhất định sẽ trở về, trong lòng cô vẫn luôn tin chắc như vậy.

Nhưng vẫn sẽ tức giận đến toàn thân phát run, mà Thạch phu nhân lại mặt mày hớn hờ: “Ừ, hay là A Nghị nhà chúng ta có biện pháp rồi?”

Có biện pháp đúng không? Anh trai cô lại dám đối xử với cô như vậy, vốn cho rằng anh không cố chấp bảo thủ như cha mẹ mình, ai ngờ còn kinh khủng hơn!

Rất bận đúng không? Cô sẽ không ngại để cho hắn bận rộn hơn một chút.

“Này, Giai Thiển, mày rời giường chưa?”

“À, không có gì..., tao chỉ là nhầm chán muốn tìm mày tâm sự, đúng rồi, mày không gặp anh trai tao sao? Ừ, anh ấy bận, ha ha, dĩ nhiên bận rộn.” Giống như là đột nhiên phát hiện mình lỡ lời chột cảm mồm, hít một hơi lảng sang chuyện khác. “À, mày không phải muốn tìm tao đi dạo phố sao? Hôm nay tao có thời gian...Haizzz, không, tao làm gì có chuyện giấu mày, thật.”

Sau khi đối phương nói toàn bộ năm phút xong, cô lúc này mới hơi thở dài, dáng vẻ giống như bất đắc dĩ: “Được rồi, dù sao chúng ta cũng là bạn tốt tao mới nói với mày, nhưng mày không được nói với anh tao là tao nói đó.”

“Tối hôm qua có phải mày nói cái cô tên gọi là Linda rất thích những đứa con trai nhỏ tuổi? Xem ra mày nói không chính xác lắm đâu, nếu không hôm nay cô ta gọi điện thoại đến nhà tao. Tìm ai? Ha ha, mày nghĩ nhà tao có ai đáng giá cho cô ta tìm?” Cố ý dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Sáng nay anh tao nhận điện thoại, sau đó tao gọi đến công ty nhưng không có ai nhận cả.”

“Mày không phải tìm anh tao gây chuyện đó chứ? Đàn ông ghét nhất là bạn gái vì chuyện phụ nữ mà tìm hắn gây phiền toái. Ừ, mày đã hiểu? Ha ha, tao biết Giai Thiển nhà chúng ta thông minh nhất mà. Cái gì? Mày hôm nay không muốn đi dạo phố à? Có chuyện gì sao? Vậy cũng tốt.”

Sau khi cúp điện thoại Thạch Sắc Vi mới thấy cơn giận trong lòng vơi đi đôi chút.

Trên đời này chuyện vui nhất chính là nói láo mà như không nói, cũng không cần phải nói thật nhiều, phần còn lại phải nhờ vào người nghe phát huy tinh thần tưởng tượng rồi.

Linda đúng là có gọi điện thoại tới, nhưng cô ta cần tìm A Hiễn, đúng lúc cô nhận được nên sung sướng cúp điện thoại luôn. Về phần Đồng tiểu thư muốn nghĩ cô ta tìm Thạch Quân Nghị thì tùy, chẳng liên quan tới cô. Mà nghe quần gia nói, anh trai cô đúng là vừa nhận được điện thoại liền chạy đến công ty, về phần cô gọi điện không có ai nhận chẳng lẽ không phải là thật?

Ai bảo cái cô Linda kia tối hôm qua cứ quẩn lầy A Hiễn như vậy làm cô phát ghét, cho nên vui vẻ mà nhận đòn sau lưng đi. Thuận tiện để cho Đồng Giai Thiển ném tư vị tối qua dăm chọc cô.

Thạch Quân Nghị rất bận đúng không? Cô sẽ khiến cho hấn bận rộn thêm chút nữa. Tính khí Đồng Giai Thiển cô quá rõ ràng, chỉ cần đưa một thanh củi khô đảm bảo lửa sẽ cháy thành tro.

Nghĩ lại, nói Thạch Sắc Vi và Thạch Quân Nghị là anh em quả là một chút cũng không sai.

8. Chương 8

Thạch Sắc Vi bắt đầu trông cửa Thạch gia, một tắc cũng không rời. Cô tin tưởng Triệu Tử Hiễn sẽ không tự dừng mà rời đi như vậy, hấn nhất định sẽ trở về. Mà hấn đi mà không nói câu nào chứng tỏ hấn sẽ đi không lâu.

Bởi vì hấn hiểu rõ cô sẽ chờ hấn mà hấn thì không bao giờ để cô đợi quá lâu.

Một giờ, hai giờ, một ngày, hai ngày... Rốt cuộc sau khi hấn rời đi sang đến sáng sớm ngày thứ ba, người nữ giúp việc còn mang theo thần sắc kinh ngạc đến báo cho cô, cô vội từ phòng của mình vọt thẳng xuống dưới.

Cô đã gặp hấn, gặp được người mà mấy ngày hôm nay cô đang ngày nhớ đêm mong. Hấn gầy, nhưng mắt rất có thần, cứ như vậy lặng yên đứng ở đại sảnh nhìn thấy Thạch Sắc Vi chạy như bay từ cầu thang xuống. Bởi vì vội vàng, làn váy tung bay như những cánh hoa xinh đẹp, dung nhan kiều diễm so với trong trí nhớ càng thêm động lòng người. Từ trên cao nhìn xuống đã thấy hấn, ánh mắt cô hừng hực lửa giận.

“Đi thì đi luôn, trở về làm gì?”

Rõ ràng nhớ hấn như vậy nhưng lại cố mạnh miệng, khóe miệng hấn nhếch lên một nụ cười, không nói câu gì, dang rộng vòng tay đón cô.

Đáng ghét, tên tiểu quỷ này thực sự quá đáng ghét, Thạch Sắc Vi thật muốn đến mà gạt tay hấn đi, ai bảo dám không nói gì mà bỏ đi, lại còn để cô ăn không ngon ngủ không yên, chờ hấn ở đây mất 68 giờ 12 phút. Hấn có hiểu rằng, dù bề ngoài cô như vậy nhưng thật ra không hề chắc chắn và tự tin?

Thật ra cô cực kỳ lo lắng và cực kỳ sợ, cô không biết rốt cục anh trai đã nói gì với hấn. Cũng không rõ hấn định làm gì, điều duy nhất cô có thể làm là ngồi ở đây chờ hấn.

Cô rất thông hận cái cảm giác vô lực này.

Nhưng rồi hấn đã trở lại, đứng ngay trước mặt cô, ở bên cạnh cô. Cô thật sự không khắc chế được loại ngọt ngào hấp dẫn này vội ngả nhào vào ngực hấn.

Bọn họ ôm nhau thật chặt, không quan tâm trong phòng khách còn có những người khác, lúc này trong mắt họ chỉ có lẫn nhau mà thôi.

“Anh đã đi đâu?” Giọng lạnh lùng, mang theo cơn giận dữ còn sót lại hỏi hấn.

“Las Vegas.”

“Đi đâu làm gì?”

“Khoan, trước hết để cho anh ôm em một lát, anh rất nhớ em.”

Lời ngon tiếng ngọt, lời ngon tiếng ngọt, tên nhóc này mới đi được mấy chục tiếng đã học thói hư tật xấu rồi.

Nhưng mà khóe môi có thể không cần cười nhanh như vậy? Nhịp tim có thể không cần mãnh liệt như thế?

Hấn trở lại, hấn thật sự trở lại!

“Hừ, ai cho anh âm thầm làm hành động hả?” Cô hung hãn nói, nhưng tay ôm eo hấn lại càng chặt hơn nữa.

Tất cả bất an, tất cả sợ hãi đều tiêu tán hết trong giây phút này, còn gì ngọt ngào hơn so với cái ôm ấm áp của hai người yêu nhau? Có điều gì an toàn hơn so với giờ phút này hân đang ôm cô?

Cô nhắm thật chặt mắt lại, nhịn chua xót nơi đáy mắt.

“Tôi cho là cậu sẽ trở lại sớm hơn.” Một giọng nói nam tính trầm ồm cắt đứt cái ôm thâm tình của bọn họ.

Thạch Sắc Vi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thạch Quân Nghị đang đứng ở đại sảnh, mặt bình thản nhìn bọn họ.

Triệu Tử Hiển buông người trong ngực ra, xoay người đối diện hân, nhàn nhạt mở miệng: “Mặt dù chậm chút ít nhưng ít ra vẫn trong thời gian giao ước.”

Thạch Quân Nghị đưa tay dè huyệt thái dương, bảo quản gia đang đứng bên cạnh: “Đi mời lão gia cùng phu nhân xuống.”

“Vâng”

Hân đi tới ghé sofa bên cạnh rồi ngồi xuống, người hầu nữ lập tức bưng trà nóng lên ọi người.

Thạch Sắc Vi kéo Triệu Tử Hiển ngồi xuống cạnh mình, nhìn anh trai có vẻ mệt mỏi bèn lạnh lùng cười một tiếng: “Suốt đêm làm thêm, cảm giác không tệ lắm đúng không anh trai?”

Thạch Quân Nghị nhìn một cô em gái nhỏ mọn của mình một chút, rất bình tĩnh uống trà không đáp lời. Hân tất nhiên không phải không biết mấy ngày nay bận ngập đầu đều là do cô em gái bảo bối ban tặng. Giai Thiển mấy hôm nay cứ quần lầy hân quả thật khiến hân vô đầu bứt tai. Từ sáng đến tối, không giờ khắc nào chịu rời ra, nếu không vừa ý sẽ giận dữ. Vừa phải dỗ dành bạn gái, vừa phải lo công việc ngập đầu, coi như tạm làm được thì Thạch Quân Nghị cũng không thể ba ngày liên tục làm việc không ngừng nghỉ, luôn ngủ muộn mà tinh thần có thể sáng láng được. Hân không phải là siêu nhân.

Một vài lời khéo léo hỏi han, hân tất nhiên biết người phía sau xúi giục bạn gái là ai. Nhưng mà đành chịu, ai bảo đó là em gái của mình.

Thấy anh trai không trả lời, nụ cười lạnh bên môi Thạch Sắc Vi cũng không tắt, cô là người luôn nhớ thù mà có thù thì tất báo. Anh trai lần này hại cô mấy ngày đứng ngồi không yên đương nhiên cô sẽ thù dai rồi.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Thạch Kính Nhất cùng phu nhân đang ngủ thì bị gọi dậy, báo rằng người ông vốn cho rằng đã bị đuổi đi đã trở lại, lập tức cơn buồn ngủ biến mất. Vội vàng xuống lầu, quả nhiên thấy Triệu Tử Hiển đang ngồi ở đó, còn đang nắm tay con gái bảo bối, càng thêm tức tối. Liền quay đầu sang trừng mắt nhìn Thạch Quân Nghị: “Chuyện này là sao?”

“Cha cứ yên tâm, chớ tức giận.” Thạch Quân Nghị đưa tay ra: “Mời cha ngồi, hôm nay con sẽ hoàn toàn giải quyết chuyện này.”

“Hừ!” Thạch Kính Nhất bực dọc ngồi xuống.

Rất tốt, người nên đến đều đến đông đủ.

Triệu Tử Hiển đứng dậy đem cầm cái vali màu đen mở ra để trên mặt bàn rồi đẩy sang cho Thạch Quân Nghị: “Mười vạn đô la, anh có thể kiểm tra.”

Đôi mắt đẹp của Thạch Sắc Vi lập tức mở to, A Hiển làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Hân có bao nhiêu cô hoàn toàn nắm rõ.

“Chuyện gì đã xảy ra, A Hiển?”

Đây cũng là điều vợ chồng Thạch thị muốn hỏi.

Triệu Tử Hiển nhẹ nhàng khoát tay, lập tức bao nghi ngờ của cô tạm thời bị ép xuống, hân ngược nhìn Thạch Quân Nghị: “68 giờ, cách thời gian giao ước còn 4 tiếng.”

Thạch Quân Nghị nhìn đồng đôla trong vali được xếp chỉnh tề, khẽ nhếch mép cười nhẹ: “Quả nhiên cậu có thể làm được.”

“Tôi hi vọng anh có thể tuân thủ giao ước của chúng ta.” Triệu Tử Hiển nghiêm túc nhìn hần.

“Dĩ nhiên, tôi là thương nhân, chữ tín rất quan trọng.”

“Với trí tuệ...”

“Cậu có thể cùng Sắc Vi, Thạch gia chúng ta không phản đối.” Thạch Quân Nghị thoải mái tuyên bố.

“Cái gì?” Thạch Kính Nhất nhảy dựng lên, Hà Bội Dung cũng giật mình trợn tròn hai mắt nhìn về đứa con trai kiên ngạo của mình. Ngay cả người trong cuộc như Thạch Sắc Vi trong chốc lát cũng ngậy người ra.

“A Nghị, con điên rồi sao? Sao có thể đồng ý cho em gái con...”

“Chuyện này con đã quyết định.” Đôi mắt sắc bén của Thạch Quân Nghị nhẹ nhàng nheo lại phát ra đầy khí thế.

Mặc dù là con trai của mình, nhưng Thạch Kính Nhất từ lâu đã biết đứa con trai này ông không khống chế nổi, nhưng mà bây giờ... “Đó là em gái con nha, là đứa con gái quý giá nhất của Thạch gia chúng ta, con như vậy...” Đau lòng không thể thốt nên lời.

Tiểu Sắc Vi của ông rõ ràng có thể kiếm được một công tử danh giá, nhưng tại sao lại phải... Chẳng lẽ vì mười vạn đô? Tài sản của Thạch gia đến vài tỉ, Thạch Quân Nghị sao có thể vì mười vạn đồng mà đem em gái ột đứa cô nhi?

“Cha, không cần vội, xin nghe con nói hết lời.” Đối với bề trên tôn kính, Thạch Quân Nghị cũng phải có sự giải thích thỏa đáng. Hần đẩy vali tiền sang: “Cha, xin cha thành thật trả lời cho con biết, cha hoặc con vào mười năm trước nếu trong tay chỉ có 500 đô mà không có ai giúp đỡ có thể trong vòng ba ngày kiếm được mười vạn đô không đây?”

Thạch Kính Nhất nhìn mười vạn đô trầm mặc.

“Chúng ta đều không thể làm được.” Thạch Quân Nghị mỉm cười, “Nhưng A Hiển lại có thể.”

Đôi mắt đẹp của Thạch Sắc Vi trừng lên sắc như dao nhìn Triệu Tử Hiển. Ba ngày nay hần đi kiếm tiền, sao có thể? Làm cách nào có thể biến 500 đôla thành mười vạn đô?

“Con gái của Thạch gia chúng ta muốn gả cho người có tiền thì quá dễ dàng, nhưng có tiền thì sao nào? Ông cha có tiền thì hần sẽ là người có tiền, quan trọng phải gả cho người có năng lực. Triệu Tử Hiển đã chứng minh với chúng ta hần có năng lực. Cho nên con mới quyết định đồng ý chuyện hần và Sắc Vi, không được sao ạ?”

Điều hần nhìn nhận khác với cha mẹ, chỉ cần là người có năng lực, xuất thân không quan trọng.

Thạch Kính Nhất rất tức giận: “Sắc Vi nhà chúng ta có thể kiếm được một người có gia thế tốt, hơn nữa còn có năng lực.”

“Nhưng là đó không phải là người nó thích.” Thạch Quân Nghị nói trọng điểm, “Từ nhỏ đến lớn, người theo đuổi nó ai không phải con nhà hào môn? Nếu đã thích thì cần gì phải đợi đến hôm nay?”

Quả nhiên anh trai là người hiểu rõ cô, Thạch Sắc Vi liền quên mọi oán giận trước đây với anh, cảm động đến thiếu chút nữa muốn nhào vào ngực ôm lấy anh.(mừng sớm đầy cung, hần là gian thương đó!)

“Tóm lại chuyện này, cứ quyết định như vậy, chúng ta không có quyền can thiệp vào chuyện của bọn họ, bọn họ thích sống cùng thì cứ sống, tùy ý.” Tuôn ra một tràng xong thở phào. Vì chuyện tình cảm của em gái hần tốn nhiều thời gian cũng đã đủ rồi.

Quay đầu nhìn về phía người vẫn trầm mặc này giờ, Triệu Tử Hiển: “Hiện giờ coi như làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi một chút, cậu làm sao có thể kiếm được số tiền kia vậy?”

Hần chỉ là một học sinh cấp ba, không hiểu về tài chính, càng không có ai thân thích mà trong ba ngày ngắn ngủi có thể biến năm trăm đô thành mười vạn đô thì quả là chuyện không đơn giản. Vấn đề này đại thiếu gia thật sự muốn biết.

“Tôi đi Las Vegas một chuyến.” Hần rất vững vàng đem đáp án nói ra.

Las Vegas? Lúc trước hắn đã nói với cô, Thạch Sắc Vi cau chặt chân mày, song bài, thì ra là đi đánh bạc.

“A?” Tên tiểu tử này thật thú vị làm Thạch Quan Nghị vô cùng hứng thú: “Cậu đi sòng bạc?”

Câu chuyện càng ngày càng hay, hôm trước lúc đi, Thạch Quân Nghị mở ví đưa cho hắn thẻ chỉ có 500 đô. Nếu hắn đi sòng bạc chứng tỏ tính trừ cả vé máy bay nữa thì Triệu Tử Hiên thực tế chỉ dùng chưa tới một trăm đô để đánh bài. Nếu so với dự tính của hắn chắc chắn Triệu Tử Hiên còn có thể kiếm nhiều hơn nữa.

“Vâng”

“Tại sao cậu phải đi đánh bài?”

“Muốn trong vòng ba ngày kiếm mười vạn, tôi nghĩ chỉ có thể trừ chơi cổ phiếu thì chính là đánh bạc. Mà cổ phiếu thì tôi sẽ không chơi, vì thế không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Cậu tin chắc vạn may mình tốt sao?”

“Tôi không phải dựa vào vận khí.”

“Vậy dựa vào cái gì?”

“Tôi tính toán.”

“A?”

“Tất cả các trò đánh bạc hay đánh cược đều là trò chơi xác suất, nếu như tính toán chính xác thì phần thắng sẽ rất lớn.”

Thạch Sắc Vi thật sự giật mình, cô biết tài học của A Hiên là thiên phú, thành thích có thể tốt đến khiến người ta có thể giật mình. Nhưng cô không ngờ đầu óc hắn có thể linh hoạt đến như vậy.

“Hơn nữa trí nhớ của tôi cũng không tệ lắm, nhớ bài cũng được.”

Thạch Kính Nhất hoàn toàn trầm mặc.

“Hơn sáu mươi giờ, cậu đều ở sòng bạc?” Thạch Quân Nghị tiếp tục hỏi.

“Vâng”

“Đều là thắng?”

“Dĩ nhiên không phải.” Hắn không phải có thần bài phù hộ, “Có thua cũng có thắng.”

Đã là xác suất thì có thua có thắng, hắn chỉ khiến xác suất thắng lớn hơn thôi.

“Cậu đã thông minh như vậy sao không đánh lớn một chút, một lần hốt trọn luôn, không cần tốn sức như vậy.”

“Không thể, không thể thắng một lúc mười vạn, tôi sẽ không làm như vậy vì thua tôi sẽ gánh không nổi.”

Cho nên hắn mới mất nhiều thời gian như vậy, từ từ thắng từng chút một vì hắn biết rõ thua quá lớn sẽ không thể trả nổi.

Lời này rất đáng được tôn vinh, “Ừm...” Thạch Quân Nghị xoa cằm suy nghĩ sâu sắc rồi nói: “Tôi nghĩ cậu không chỉ thắng mười vạn đúng không?”

Triệu Tử Hiên trầm mặc, vấn đề này không cần phải trả lời.

Thạch Quân Nghị cũng không trông chờ hắn sẽ trả lời, lòng hiếu kỳ đã thỏa mãn, liền đứng dậy: “Mục tiêu cậu đã hoàn thành, Thạch gia chúng ta không phản đối. Nhưng yêu thì có thể, nhưng kết hôn thì phải chờ đến khi cậu tốt nghiệp đại học mới được.”

“Được.”

Vì vậy, tất cả cứ quyết định như vậy đi.

Lại trở lại nhà trọ Paris, nhìn cảnh trí quen thuộc mà Thạch Sắc Vi có cảm giác đã qua mấy đời. Từ đêm Giáng sinh đến bây giờ, chỉ có ngấn ngủ nửa tháng mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Vốn định vứt bỏ tất cả để đi theo hần nhưng ai nào ngờ có thể bình an mà sống cùng hần.

Ngẩng đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, thật ra phải gọi là chàng trai mới đúng, hần mới có mười tám tuổi. Nhưng tới hôm nay cô mới cảm nhận sâu sắc được một điều rằng, thật ra hần cũng có thể bảo vệ cô.

Không giống khi còn bé mỗi lần bị khinh thường liền im lặng cúi đầu, bây giờ hần đã có khả năng bảo vệ cô. Hần dùng cách hoàn mỹ nhất để giải quyết chuyện của bọn họ. Mặc dù cha mẹ không đồng ý nhưng làm cho anh trai đồng ý là có thể quyết định kết cục. Giống như theo lời cô, anh trai cô làm chuyện gì cũng thành công, nhưng hôm nay cô thấy thì ra A Hiên, chàng trai thanh tú lịch sự này cũng có khả năng như vậy.

“Em muốn đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon.” Nhiều ngày như vậy cô không tài nào mà ngủ ngon giấc được. Mà hần cũng vậy, tham gia vào trận chiến này hần chắc chắn hần càng khổ cực hơn nữa. Đưa tay sờ trớn khuôn mặt của hần: “Có muốn vào cùng?”

Con người đen đột nhiên sáng lên, hưng phấn như là con cún nhỏ đang chết đói mà nhìn thấy khúc xương.

“Nghĩ gì thế!” “Bốp” một cái, vỗ lên khuôn mặt hần: “Tắm đằng hoàng, không được nghĩ biến thái!”

Nói là như vậy nhưng làm sao có thể làm được. Quá lâu không được ở cùng nhau, đôi tình nhân trần truồng gặp nhau nhất định sẽ sinh ra lửa và nhiệt độ đủ đem nước nóng đến sôi trào.

Ngoài cửa sổ từng bông tuyết bay xuống như những tinh thể trong suốt, cánh cửa thủy tinh trong sáng bị hơi thở mập mờ trong phòng phủ lên một màn.

“A... Nhẹ một chút...” Giọng nói ngọt ngào đầy ai oán mềm nhũn vang trong phòng tắm mập mờ. Trong bồn tắm lớn, Đại tiểu thư bị buộc nằm xuống chịu để cho chàng trai tấn công càng ngày càng hung mãnh.

Ghét, rõ ràng nói là chỉ tắm qua thôi mà, sao lại lâu như vậy. Người này tựa như dã thú đang đói vô cùng vội nhào tới cắn nuốt cô vào trong bụng, mà cô thì cũng không chống cự nghiêm chỉnh. Dù sao, nhiều ngày như vậy, cô cũng muốn hần.

“A...” Mấy lần nhẹ nhàng ra vào, đột nhiên hần đâm vào vừa sâu vừa mạnh, thân thể cô run rẩy kịch liệt. Một loại khoái cảm khổng lồ từ nơi nhạy cảm theo mạch máu lan tràn khắp thân thể khiến cô không thể thở nổi.

“Chậm một chút.” Nữ Vương luôn luôn bá đạo rốt cuộc đã không địch nổi sự tiến công mãnh liệt của tình nhân, thật không có tiền đồ xin tha, nhưng còn chưa dứt lời đã bị một hồi tấn công khác bức cho lên đến cực điểm.

Nóng quá! Rất thô, thật kích thích lại vô cùng thoải mái. Cô bị hần để trong bồn tắm, cánh tay cố bám víu lấy thành bồn thân thể mới không bị nhũn xuống. Eo thon bị hần nắm thật chặt, cái mông tròn mướt mà theo từng động tác của hần mà lui về phía sau hòa theo hần. Tiếng rên rỉ của cô càng lúc càng lớn.

Lần này cao triều tới vừa mãnh liệt lại nhanh chóng như một lực lượng khổng lồ cắn nuốt lấy cô đến tận hư không.

“Sắc Vi...A...Không cần kẹp chặt như vậy...đừng...” Hần thở dài, mười ngón tay nắm chặt cô, cảm nhận được cô đang mãnh liệt xoắn lấy hần, khoái cảm điên cuồng từ hông vọt lên, hần gào lên toán loạn, mồ hôi đầm đìa.

Vì vậy còn phải tắm lại lần nữa, đợi đến khi bọn họ khô mát mà nằm ở trên giường lớn thì đã là chuyện một giờ sau.

“Ghét!” Đại tiểu thư oán trách, mắt ngập nước, gương mặt như hoa đào kiều diễm, hồng phấn đỏ ửng và quyến rũ vô cùng.

Bàn tay ấm áp của hần phủ trước ngực cô tí mỉ vuốt ve. Hần yêu cực kỳ cái cảm giác mềm mại này, Đại tiểu thư xinh đẹp ở trên giường sao có thể ngọt và dụ hoặc đến như vậy. Quả thật chỉ cần nghĩ đến thôi

cũng đã khiến hấn hung hăng cắn nuốt hết vào bụng, không để cho cô đi đâu cả.

Cúi đầu, hôn môi cô một cái, hài lòng.

“A Hiễn.”

“Sao?”

“Anh rốt cục nói gì với anh trai em trong thư phòng mà anh ấy đồng ý cho anh cơ hội?” Thạch Sắc Vi từ từ nhắm mắt, thoải mái nằm trong ngực hấn, lười biếng hỏi.

Nói gì? Còn có thể nói gì nữa?

Trước đó Thạch Quân Nghị đã hoàn toàn hiểu ý em gái mình, hơn nữa càng hiểu rõ tính tình cô giống như ngựa hoang không thể thuần hóa nổi. Xuống tay với cô tất nhiên là không thể, như vậy tất nhiên chỉ có thể công kích vào người luôn trầm mặc là Triệu Tử Hiễn.

Nhiệm vụ đưa ra quá khó, hoàn thành là điều không tưởng, nếu Triệu Tử Hiễn làm được chứng tỏ hấn có năng lực, có thể phó thác. Nhưng nếu thất bại cũng có nghĩa là năng lực của hấn có hạn, không đủ tư cách để ôm mỹ nhân về, thua mà tâm phục khẩu phục. Mà điều quan trọng nhất là cơ hội Thạch Quân Nghị đã cho nếu Triệu Tử Hiễn không cần thì đừng trách Thạch Quân Nghị sẽ dùng thủ đoạn.

Mỗi một bước cũng tính toán hoàn hảo như vậy, bất luận ra sao Thạch Quân Nghị cũng chẳng bị thua thiệt, cho nên nói hấn không phải là gian thương thì là gì?

Thạch Quân Nghị nói: “Tôi không quan tâm cậu dùng cách nào, trộm hay ăn cướp cũng được, mặc kệ cậu có tìm Sắc Vi hay không, chỉ cần ba ngày sau đưa cho tôi mười vạn đô la thì tôi lập tức sẽ không ngăn cản hai người.”

Triệu Hiễn là người thông minh, hiểu ngụ ý của Thạch Quân Nghị, không đồng ý thì không có nghĩa là sẽ tán thành. Nếu như hấn vô dụng mà đi tìm Thạch Sắc Vi lấy mười vạn thì chỉ sợ sau này đặt chân đến cửa Thạch gia cũng không còn cơ hội nữa. Mặc dù hấn cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ đi tìm Sắc Vi.

Hấn có thể không để ý tới Thạch gia, cứ như vậy cùng cô sống chung. Nhưng cô là cô gái được nâng niu từ nhỏ, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu một chút uất ức nào, nếu như hấn để cô bỏ người nhà mà sống cùng hấn thì cô sẽ cảm thấy vui vẻ sao? Không cha, không mẹ, không anh trai, chỉ có hấn như vậy cô sẽ hạnh phúc sao?

Chắc chắn là không thể.

Dù là tạm thời cảm thấy có tình yêu sẽ vui vẻ, nhưng thời gian sau sẽ vô cùng hối hận và tiếc nuối. Mà hấn thì không hề muốn cô đau lòng, Thạch Sắc Vi phải luôn là một cô gái hăng hái, tự tin và phách lối mới đúng.

“Tiểu quý suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Thạch Sắc Vi dí tay vào ngực hấn, “Bọn họ bên ngoài ăn to nói lớn nhưng lại rất chiều người ta, người ta chính là tiểu thư bảo bối của Thạch gia đấy!”

Nụ cười bên môi hấn càng đậm, đúng rồi, đây chính là Thạch Sắc Vi, đây chính là câu nói mà năm xưa khi cô đứng trước đám bạn học đang bắt nạt hấn hét lên giận dữ.

Phách lối tự đại nhưng cũng rất nhiệt tình thiện lương, tùy hứng điều ngoa nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tỉ mỉ săn sóc, cô là người như vậy có thể không khiến cho người ta điên cuồng được sao?

Cô miễn cưỡng ngáp một cái, “Cho nên, anh không cần nghĩ tới những điều kia, trước mắt điều quan trọng nhất anh phải tìm được trường đại học tốt. Nên biết anh trai em rất giữ lời, anh chưa tốt nghiệp thì không thể cưới em được đâu đấy.”

Hấn trầm mặc nói: “Anh có nói muốn kết hôn với em sao, Đại tiểu thư?” Trong giọng nói mang đậm ý cười.

“Anh dám không cưới em?” Cô chột ngồi dậy, nhảy lên cười lên người hấn, đôi mắt to xinh đẹp đều là sát khí: “Có ngon thì lặp lại lần nữa xem?”

Biểu hiện hung ác như vậy, ai còn dám nhắc lại?

Hừ hừ, dám trêu bản tiểu thư? Không tin không thể trị được tên tiểu quỷ này! Thạch Sắc Vi cực kỳ hài lòng khi hấn khuất phục, phúi phúi tay: “Anh không phải rất muốn cưới em? Yêu người ta đến chết, không phải người ta thì không cưới?”

Ồ... Khuôn mặt trắng noãn lập tức đỏ bừng lên, tròng mắt nhìn cô: “Anh chưa từng nói...”

“Còn phải nói gì nữa sao?” Lúc này đổi thành cô trêu chọc hấn, haizzz, quả thật rất lâu không trêu hấn, thật là nhớ đó, “Cá tính anh thật khó ưa, thích cũng giấu trong lòng, làm như người ta không biết ấy.”

Giờ đây, còn đâu là người ôn hòa trầm ổn, hấn gấp gáp đến mức gương mặt sắp bị thiêu cháy, lòi chần định che lấy mặt.

Oa, phản ứng này thật sự là quá đáng yêu, quá dễ thương. Mà cũng đúng nha, rõ ràng mới là tên tiểu quỷ mới mười tám tuổi, lúc nào cũng chững chạc, chuyện nhỏ cũng giả bộ thâm trầm, bộ dạng này tốt hơn nhiều.

“Che cái gì mà che?” Nữ Vương một tay nắm lấy chần kéo xuống, nằm úp sấp trên ngực của hấn, đôi mắt to tinh quái nhìn hấn: “Đến đây, nói cho chị biết, em có thích chị, có yêu chị không nào?”

“Anh...” Đôi mắt ngập nước vụt sáng, bờ môi đỏ run rẩy, ngập ngừng nửa ngày, gương mặt sắp chuyển sang màu tím, bộ dạng ngượng ngùng đến sắp ngất..

“Hắc, hắc, hắc, thẹn thùng như vậy sao?” Yêu chết bộ dạng này của hấn, cũng vì hiếm thấy nên mới càng phải tận dụng.

“Anh nhất định là yêu em, nếu không vì sao có thể ba ngày không ăn không ngủ ở sông bạc cũng chỉ vì tương lai sợ em thương tâm? Nếu không yêu người ta sao nhiều năm cứ canh giữ bên cạnh người ta như vậy? Nếu không yêu, hừ hừ, tại sao bên cạnh người ta nếu bay mấy con ruồi thì cũng sẽ tự đứng biến mất, hả?”

“Em cũng... Biết...”

“Dĩ nhiên, anh có thể giấu em được điều gì?” Thật ra cô vô cùng thích nhìn bộ dạng hấn vì cô mà ghen tuông cho nên vẫn không nói gì. Biết hấn rất bận rộn, nhưng chỉ cần thấy người mền mọ cô xuất hiện, bộ dạng tên tiểu quỷ này sẽ phát hỏa vô cùng đáng yêu. Qua nhiều năm vẫn vậy nhưng cô vẫn thấy thật sung sướng.

Haizzz, người nhà Thạch gia rất xấu tính mà lại nham hiểm, không thể thay đổi được.

“Như thế nào? Như thế nào? Rốt cuộc có yêu hay không?” Tình cảm của hấn cô vô cùng hiểu rồi, đã rất rõ ràng mà cũng biết hấn không phải là người cởi mở cho nên những lời như vậy khó mà nói ra khỏi miệng. Nhưng cô vẫn thích trêu chọc hấn.

“Em... Rõ ràng đã... Biết...”

“Anh không nói làm sao mà người ta biết được?”

Triệu Tử Hiển nỗ lực nửa ngày, trán toát mồ hôi hột, tim đập như sấm mà vẫn không mở miệng được.

Gấp gáp thành như vậy, Thạch Sắc Vi có chút thương tình bèn buông tha, đưa tay lau mồ hôi cho hấn: “Thôi, đùa ngốc.” Tâm tình của hấn, sao cô không hiểu.

Trước kia không nói là bởi vì hấn chỉ có hai bàn tay trắng, dễ dàng mở hứa hẹn thì đó không còn là hứa hẹn nữa.

Hiện tại không nói cũng là bởi vì hấn vẫn chỉ có hai bàn tay trắng, còn chưa có tư cách nói yêu, phải cho cô tương lai đã.

Lòng tự ái của hấn rất mạnh, từ lúc còn rất nhỏ cô đã hiểu rõ. Chàng trai quật cường, cao ngạo như vậy sau nhiều năm vẫn cam nguyện ở bên cạnh, chăm sóc cô thật tốt. Tình cảm của hấn với cô sao cô không hiểu?

Có lẽ rời đi cùng cô, rời khỏi Thạch gia hấn sẽ có tương lai tốt hơn. Dù sao thì ý tốt của Thạch gia với hấn cũng có hạn, trừ học phí hằng năm cho hấn, những thứ khác đều không quan tâm, mà hấn thì có thể chăm sóc cô rất tốt.

Nếu như ban đầu không phải vì cô, nếu như ban đầu hấn không bước vào Thạch gia thì mọi chuyện ngày hôm nay đã khác. Nhưng có lẽ cũng chỉ là có lẽ, ít nhất hiện tại hấn đang ở bên cạnh cô, cùng sống với cô.

Không có nói ra lời yêu, cũng nhất định là không phải không yêu. Lúc tuổi trẻ yêu nhau say đắm thì không phải nhất định là do thói quen. Ít nhất cô đã yêu hấn nhiều năm như vậy và hấn cũng đã đáp lại tấm chân tình của cô.

Cô bây giờ, đã thỏa mãn.

Tựa vào trong ngực của hấn, chậm rãi ngáp một cái, một lần một mỗi, một lần điên cuồng xong lại có thể nằm trong ngực hấn bình yên mà ngủ thì đó là hạnh phúc rồi.

Triệu Tử Hiên mở rộng vòng tay ôm thật chặt lấy cô.

Bàn tay ngọc hung hăng vỗ ngực hấn một cái: “Đừng đập nhanh như vậy, rất ồn.” Giọng chẳng xem đạo lý ra gì, cứ như là lời của cô là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà, hấn lại thích điều đó.

“Ừ.” Hấn bật cười thỏa mãn và an lòng.

Căn phòng yên tĩnh và ấm áp.

“Thạch Sắc Vi!”

“Hửm...”

“Anh... Anh... Yêu em.”

Trả lời hấn là tiếng hít thở đều đều của cô.

Cô đã thiếp đi.

Lấy tất cả dũng khí, toàn bộ nỗ lực và nỗ lực lâu lắm mới có thể nói ra miệng, nhưng cô đã ngủ rồi, không nghe thấy.

Nhưng hấn cũng không cảm thấy thất vọng, ngủ thiếp đi cũng tốt. Tương lai, cho đến khi hấn mạnh mẽ hơn, đến khi hấn có thể cho cô tương lai hạnh phúc thì hấn sẽ nói lại cho cô nghe.

Triệu Tử Hiên cẩn thận ôm người trong ngực lại, kéo chăn, từ từ nhắm mắt rồi ngủ luôn.

Trong ngực, đôi môi xinh đẹp của Thạch Sắc Vi rất khẽ gợn lên, hừ, có nói cũng không tự nhiên. Có thể mà không chịu thừa nhận.

9. Chương 9

Tình yêu của bọn họ được chính thức được pháp luật công nhận (tức là kết hôn ấy), thế giới cũng không thay đổi, mặt trời cũng không mọc đằng Tây mà trái đất cũng không quay quanh mặt trăng, tất cả đều trở lại theo vẻ vốn có của nó.

Nếu như nói có thay đổi thì đó chính là Triệu Tử Hiên đã bận rộn hơn trước rất nhiều, vô cùng bận rộn. Chỉ cần hấn không dính líu mập mờ đến cô bé nào thì cho tới bây giờ Thạch Sắc Vi sẽ không can dự vào chuyện của hấn. Mà hấn cũng đang nhanh chóng tìm trường đại học để vào học nên bận rộn cũng đúng thôi. Hơn nữa chính cô cũng đang loay hoay đến mù mịt đầu óc, thời gian ăn ngủ cũng không có, thật sự cũng không thừa hơi can thiệp vào chuyện của hấn.

Thạch Sắc Vi sắp tốt nghiệp, tác phẩm tốt nghiệp cũng đã sớm chuẩn bị xong, cũng đã đưa cho hội đồng đánh giá. Cho nên tất cả thời gian cùng tinh lực cô vùi đầu chuyên tâm vào việc tìm địa điểm thích hợp để mở công ty.

Trường đại học hàng năm sẽ có một nguồn dùng để khen thưởng các sinh viên xuất sắc, nếu tốt nghiệp được toàn thể họ đồng nhất thì khen ngợi sẽ gặp nhà tài trợ chuyên nghiệp giúp mình khai trương nhân hiệu.

Đối với cô mà nói, đây là cơ hội vô cùng tốt, vừa có tiền lại vừa có danh tiếng, quả là nhất cử lưỡng tiện. Cho nên tác phẩm tốt nghiệp cô đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị từ hai năm trước, cô vô cùng coi trọng điều này mà sự cố gắng của cô cũng đã được hồi báo như mong đợi, cô đã lấy được giải thưởng.

Có tài hoa, có tiền bạc, có người giúp đỡ, cô càng thêm không có lý do gì để không thành công.

Cho nên cô càng bận rộn, tháng một, tháng hai, thời gian bận rộn của hai người cũng vội vã qua mau. Xuân về hoa nở rồi mùa hạ cũng đến, tháng năm trong lúc vội vàng đã lặng yên đến từ lúc nào.

Sáng sớm ngày hôm đó, tiết trời sáng sủa, nhiệt độ mát mẻ, ánh mặt trời nhảy múa xuyên qua căn hộ nhỏ, từng hạt bụi li ti trong ánh nắng bay lên, tất cả đều yên tĩnh và ngọt ngào.

“Triệu Tử Hiên, anh đến thư phòng ngay lập tức cho em, lập tức! Lập tức!” Một giọng giận dữ phá vỡ luôn không khí hoàn mỹ này.

Chàng trai trẻ tuổi cao lớn rất nhanh xuất hiện ở cửa phòng. Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, quần dài màu đậm, mặt mày tuấn tú. Dù lúc này trên người đang đeo tạp dề và bàn tay đang đầy bột mì thì cũng không giảm được vẻ tuấn mỹ của hắn chút nào.

“Thế nào?” Rất trấn định, thật bình tĩnh nhìn cô gái đang tức giận dửng dưng hỏi. Đôi mắt thấy cô chợt sáng lên, giây lát sau biến mất thay vào đó là vẻ khấn trương nhìn cô.

Trên người cô mặc tùy tiện cái áo sơ mi màu lam nhạt của hắn, cài hờ hững mấy cúc áo làm ôm trọn bộ ngực đầy đặn trong suốt. Đôi chân thon dài tuyết trắng như ngọc, vô cùng mảnh khảnh. Cô đi chân trần đứng ở giữa sàn nhà sạch sẽ, nhìn cô đủ khiến cho người ta hoa mắt vì sung sướng. Mặc dù đang tức giận cũng vô cùng động lòng người.

“Cái này là cái gì?” Mấy giấy tờ ném vào hắn nhưng không trúng mà nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hắn cúi đầu xem lướt qua, liền đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đây là hồ sơ đăng ký vào đại học của anh, có chuyện gì sao?”

Sao trắng cái gì? Sao hắn có thể hỏi một cách nhẹ nhõm như vậy? Sao không để ý gì cả?

“Anh nói cho em biết, tại sao lại là đại học tài chính L? Tại sao?”

“Bởi vì đại học L ngành tài chính là mạnh nhất.”

“Anh dám đứng đây mà nói lảng qua chuyện khác?” Thạch Sắc Vi giận đến mức muốn nhào qua cắn hắn, “Em hỏi anh vì sao lại là ngành Tài chính?” Nếu như không phải vì sáng sớm cô tỉnh dậy muốn tìm phần bản thảo năm ngoái thì cũng sẽ không phát hiện ra đơn đăng ký trường đại học. Rất có thể sẽ đợi đến khi hắn đi học đại học rồi cô cũng chẳng biết.

“Anh muốn học nó nên sẽ đăng ký nó.”

“Đi chết đi!” Thạch Sắc Vi lôi ra một xấp giấy được xếp gọn gàng từ trong ngăn kéo ra: “Đây là cái gì? Anh rõ ràng là muốn thành kiến trúc sư!” Tất cả ở đây chính là bản thảo hắn đã vẽ, cô đã len lén đưa ột vị giáo sư là kiến trúc sư danh tiếng xem qua. Vị giáo sư năm mươi tuổi kia rất kinh ngạc liên tục hỏi ai là tác giả của bản vẽ này. Ông nói rằng đã bao nhiêu năm qua chưa từng gặp một người có tài năng thiên phú như hắn, rất hi vọng A Hiên có thể thi vào trường ông học, làm học sinh của ông và ông muốn tự mình dạy bảo.

Cô biết hắn có tài năng thiên phú về lĩnh vực này, cũng rất hứng thú. Nhiều năm vẽ nhiều bản thảo như vậy, cũng thừa hiểu kiến trúc chính là ước mơ của hắn, tại sao hắn phải.....

“Anh thấy hiện tại học tài chính cũng không tồi.” Hắn nhún vai định xuống bếp chuẩn bị tiếp bữa ăn sáng.

Tiểu tử này dám lảng tránh!

“Đứng lại cho em!” Cô xông tới ngăn ở cửa: “Học tài chính không tệ? Kiếm tiền có nhiều người nhưng nhà kiến trúc tài hoa thì có mấy? Em không đồng ý, có nghe không, không đồng ý! Anh sửa lại cho em, có nghe không hả?”

“Đã muộn, đăng ký từ lúc tháng ba đã xong, giờ đang hoàn thiện hồ sơ...”

“Anh im ngay cho em!” Cô giận dữ hét lên, tất cả đều do cô. Do cô gần đây một mực vội vàng lo chuyện của mình cho nên cơ bản không để ý đến chuyện vào đại học của hắn. Mà cô thì định ninh rằng hắn sẽ chọn ngành kiến trúc, lại không thể ngờ tới...

“Giáo sư Glenn một mực nói với em rằng, ông ấy muốn anh thi vào trường ông ấy học, hay bây giờ em gọi cho ông ấy...Nếu không được nữa thì chúng ta trở về Newyork, nơi đó trường cũng rất tốt...” Cô hốt hoảng tìm điện thoại di động, sắc mặt trắng bệch mất đi thông thả bình tĩnh thường ngày, vô cùng rối ren và luống cuống.

“Sắc Vi! Sắc Vi!” Hắn thở dài tiến đến ôm lấy cô, cũng không để ý bột mì trên tay sẽ dính vào người cô, “Đừng, đã xong cả rồi, hơn nữa vào tháng ba Glenn đã gọi cho anh, là anh cự tuyệt ông ấy.”

Glenn ở trường đại học nhận đơn đăng ký, cố tìm nhưng tìm khắp nơi không thấy đơn của hắn mới chủ động gọi điện cho hắn. Liên tục hi vọng hắn có thể theo ngành kiến trúc. Nhưng hắn đã cự tuyệt.

“Anh cự tuyệt ông ấy? Anh có biết ông ấy là...”

“Anh biết rõ, ông ấy là kiến trúc sư nổi tiếng toàn cầu, là ngôi sao sáng. Anh cũng đã xem những tác phẩm của ông ấy, rất tuyệt. Nhưng anh đã lựa chọn tài chính, đương nhiên sẽ không đổi ý.”

“Có phải anh trai em yêu cầu anh? Đúng không?” Tại sao lại như vậy, A Hiến nhà cô tới giờ đối với tài chính chưa từng có hứng thú. Hắn từ nhỏ đến lớn vẫn luôn lặng lẽ ngồi ở một chỗ vẽ tranh. Ngay cả cô thích thiết kế cũng vì thường cùng hắn vẽ tranh mà ra, sao lại đột nhiên thay đổi? Cô không tin, tuyệt đối không thể tin được. Trong những người A Hiến quen biết chỉ có Thạch Quân Nghị mới có thể ảnh hưởng đến hắn.

Cô biết mình nên tìm ai tính sổ rồi! Đẩy hắn ra chạy đến phòng ngủ, rốt cục cũng tìm thấy di động, không chút do dự nhấn số gọi.

Bởi vì là đường truyền riêng của tư nhân nên sau ba tiếng chuông là có người nhận.

“Chuyện gì?”

“Anh còn dám hỏi em có chuyện gì?” Thấy trên màn hình di động là khuôn mặt nghiêm nghị của Thạch Quân Nghị, lửa giận của Thạch Sắc Vi lập tức vọt lên: “Tại sao anh lại muốn A Hiến học Tài chính? Sao có thể chuyên chế như vậy? Em đã sớm nói với anh rồi, chuyện giữa em và anh ấy các người không có quyền nhúng tay vào. Vậy mà anh ngay cả chuyện anh ấy học đại học cũng muốn trông nom, thật là quá đáng!”

“Sắc Vi.” Triệu Tử Hiến bám sát theo muốn lấy di động lại bị cô đạp ột phát vào chân.

“Còn anh nữa, tiểu quỷ đáng chết, lại dám nghe lời anh ta hả?”

Ai muốn muốn ngăn cản bị lửa giận thiêu đốt thì chỉ có thể bị bỏng nặng thôi, Triệu Tử Hiến chính là bị như vậy.

“Chờ khi nào em tỉnh táo lại thì nói chuyện với anh sau.” Chủ tịch Thạch không có hứng thú xem náo nhiệt, định ngắt điện thoại.

“Em còn chưa nói hết!” Biết tính anh trai nói một không nói hai, Thạch Sắc Vi lập tức áp chế lửa giận: “Anh không giải thích ngọn ngành cho em thì không được ngắt máy, nếu không anh có tin em lập tức mua vé máy bay đến Newyork tìm anh?”

Tin, sao lại không tin được? Nếu Thạch Sắc Vi có làm thì cũng không thấy lạ.

“Không liên quan đến anh trai.” Triệu Tử Hiến hiểu rất rõ ràng: “Là anh tự mình quyết định, không liên quan đến ai cả.”

“Chính anh quyết định? Làm sao anh lại đột nhiên học cái ngành Tài Chính chết tiệt kia, nếu không phải là...”

“Bởi vì nó nhanh nhất!”

“Nhanh nhất thì như thế nào?”

“Thành công nhanh nhất.”

Bốn chữ rất nhẹ nhàng, rất đơn giản nhưng khiến Thạch Sắc Vi sửng sốt: “Thành Công?”

“Đúng, học cái này đối với anh về sau vào công ty có ích nhất.”

“Vào công ty...”

“Hắn rất có thiên phú.” Thạch Quân Nghị ở bên kia lạnh nhạt nói, thuận tay ký tên ở trên văn kiện, “Anh chỉ dạy hắn một lần mà hắn có thể thực hành rất tốt trên thị trường chứng khoán, hơn nữa thu vào rất khả quan.”

“Thị trường chứng khoán?” Thạch Sắc Vi phát hiện ra mình ngỡ ngàng, cô hoàn toàn không thể tiếp thu được lời của bọn họ.

“Mua cổ phiếu.” Thạch Quân Nghị gật đầu một cái, rất tán thưởng.”Tiểu tử này học được rất nhanh.”

Là thiên tài thì sẽ có thu hoạch trên cổ phiếu, hơn nữa rất dễ dàng. Đây là điều mà Thạch Quân Nghị trong quá trình dạy đã rút ra.

“Tại sao lại nóng lòng muốn kiếm tiền như vậy?” Thạch Sắc Vi nghĩ mãi không ra.

“Sắc Vi, anh là đàn ông, anh muốn nuôi vợ và con mình thì sẽ phải kiếm tiền. Nếu như học kiến trúc thì trong thời gian ngắn không thể đạt được mục tiêu của anh cho nên anh mới chọn tài chính.”

“Đàn ông thì quả thật muốn cho vợ của mình không phải lo cơm áo.” Thạch Quân Nghị cũng đồng ý gật đầu, “Hắn tất nhiên vì tương lai của hai người mà cố gắng.”

Thạch Sắc Vi lầm bầm nói: “Mua cổ phiếu, học tài chính, vào công ty? Vợ, con?” Sau đó cô hét lên như núi lửa phun trào: “Bà đây có tiền, bà đây có thể tự nuôi mình!”

Hai người đàn ông này đồng thời sững sờ.

Cô nổi điên mà đem điện thoại di động vứt xuống đất, nhào tới, đấm đá Triệu Tử Hiên: “Người ta không có tay có chân nên muốn anh nuôi sao? Anh bỏ lý tưởng của mình, học cái tài chính quái quỷ gì đó, anh lại còn theo Thạch Quân Nghị đi học chơi cổ phiếu? Anh đem em thành cái gì hả?”

Hắn ôm lấy cô, vừa phải cẩn thận không để cho cô làm tổn thương chính mình lại phải ôm vững để cho cô khỏi ngã, trong khoảng thời gian ngắn đã thành ra mấy phần nhếch nhác.

“Triệu Tử Hiên, anh xem em là cái gì, xem mình thành cái gì?” Nắm lấy cánh tay hắn, cắn mạnh, hận không chịu nổi.

“Thật xin lỗi.” Chỉ là hắn thấy mỗi ngày cô bận mù mịt ngay cả thời gian ngủ cũng không có nên không muốn để chuyện nhỏ như thế này làm phiền cô. Hơn nữa chuyện của hắn từ trước đến giờ đều do hắn quyết định, cô vẫn chưa từng hỏi đến nên không thể ngờ được phản ứng của cô lại dữ dội như vậy.

Cô thấy mùi máu tươi trong miệng mình đột nhiên khốc rống lên.

Triệu Tử Hiên giật mình, giờ hắn mới thật sự lo lắng. Sắc Vi của hắn luôn là cô gái dũng cảm bá đạo, cho tới giờ dù có gặp bất kỳ chuyện gì cũng là bản mặt Đại tiểu thư phách lối không thèm để vào mắt. Nhưng hôm nay cô lại khóc, quen biết cô nhiều năm giờ hắn mới thấy cô không thể khống chế được mình.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hắn sợ đến mức tay chân luống cuống, đưa tay lau nước mắt của cô. Nhưng mà lau càng nhiều thì nước mắt càng chảy ra, tim hắn vừa đau vừa chua xót, không biết làm thế nào mới tốt, chỉ biết liều mạng xin lỗi.

“Anh sao có thể như vậy!” Cô nằm trong lòng hắn liều mạng đấm hắn: “Tại sao có thể!”

“Là anh không đúng, em đừng khóc, nói cho anh biết rốt cuộc thế nào, được không?” Dịu dàng dụ dỗ, chỉ cần cô không khóc, dù là để cho hắn sang năm nữa học lại đại học cũng có thể được.

Cô nằm ở trong ngực của hắn khóc đến vô cùng thương tâm, như đưa đám, giống như là mất đi cái gì quan trọng nhất, mà hắn chỉ có thể ở vừa dụ dỗ, nói xin lỗi, an ủi, van xin, tất cả có thể làm cũng làm, lại không làm cô ngừng khóc được.

“Vì sao phải như thế này, từ nhỏ đến lớn, những cái gì anh thuận theo đều là vì em mà thuận theo. Nếu ban đầu không bị nhà em nhận nuôi thì có phải tốt hơn sao?” Khóc đủ rồi, mắt cũng khóc sưng lên, lòng của cô giống như bị cái gì đó hung hăng lấn qua một lần, tan nát hết thấy.

“Làm sao biết chứ?” Hấn lắc đầu cười khổ, “Anh lúc đó vừa cô độc lại ít nói, còn không vui vẻ, cơ hội nhận nuôi rất nhỏ.”

“Nhưng nếu không bị nhận nuôi, anh có thể vô ưu vô lo, muốn làm gì thì làm rồi.” Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Cũng vì em cho nên từ nhỏ đến lớn anh phải ở bên cạnh em. Em đi nơi nào anh cũng phải theo đó, vì em đi Pháp nên anh cũng phải vội vàng mà tới đây. Ngay cả cái đêm sinh nhật đó, nếu như không phải em chủ động thì chắc chắn anh sẽ không cùng với em. Nhưng bây giờ vì em mà cả mơ ước từ nhỏ đều bỏ qua.”

Cô hung hăng thút thít tiếp: “Cho tới bây giờ đều là như vậy, bởi vì em muốn, cho nên anh làm, vậy mong muốn của anh đâu? Không ai hỏi anh năm đó có muốn nhận nuôi, có muốn đến Thạch gia, có muốn ở bên cạnh em, có muốn đến Pháp. Thậm chí em cũng không hỏi anh là anh có muốn cùng sống cùng với em không?”

Hấn vừa định mở miệng liền bị cô đưa tay che miệng: “Em xem như anh nếu không yêu em, chỉ cần em đối xử tốt với anh, nghiêm túc yêu anh thì một ngày nào đó anh sẽ yêu em, sẽ đáp lại em. Nhưng bây giờ anh vì em mà buông tha cho tất cả thậm chí cả ước mơ của mình. Em thật sự không thể giả vờ tất cả đều rất tốt, tất cả đều hoàn mỹ. Để rồi em sẽ hối hận...”

Thì ra là cô vì điều này mà khóc, vì hấn mà khóc.

Hấn cầm lấy tay cô: “Thế bây giờ em có muốn hỏi anh?”

Cô ngẩng đầu nhìn hấn.

“Hỏi anh, có muốn chung sống cùng em hay không?”

“Còn hỏi cái gì, anh vẫn luôn bị em bắt buộc.....”

“Có lẽ không phải!” Hấn cắt đứt lời cô: “Chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, tính cách của anh như thế nào, em là người rõ ràng nhất. nếu như mà anh không muốn, ai có thể bắt buộc được anh? Từ nhỏ đến lớn chỉ có mình em tốt với anh mà thôi.”

Hấn đúng là như vậy, không sai mà..., bình thường ở trước mặt người khác liền giả bộ lãnh đạm, không yêu không ghét, ngay cả đối với cha mẹ cô hấn cũng khách khí mà xa lánh, trừ cô ra.

“Đó là bởi vì là em muốn cha mẹ nhận nuôi anh, anh cảm thấy em có ơn với anh.”

Hấn dùng ánh mắt kiểu không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cô: “Em nghĩ chúng ta đang sống ở cổ đại sao? Anh muốn lấy thân báo đáp em?” Hơn nữa Đại tiểu thư vốn sinh ra ở nước Mỹ, lớn lên ở đó sao lại có ý nghĩ này?

“Vậy anh...”

“Anh đồng ý ở bên cạnh em, cùng em tới Pháp, học Tài chính đều không phải vì em. Mà vì chính anh.”

“Chỉ vì chính anh?” Cô không hiểu, rõ ràng tất cả vì cô yêu cầu mà.

“Đúng, bởi vì anh muốn sống cùng em, muốn chăm sóc cho em, mà đơn giản nhất cũng vì, anh...” Hấn bỗng nhiên trầm mặc, khuôn mặt bỗng hơi hồng.

Cô đột nhiên hiểu hấn định nói gì tiếp theo, không hiểu vì sao lại thấy có chút xấu hổ. Trời à! Thạch Sắc Vi từ nhỏ đến lớn, tình cảnh như vậy gặp quá nhiều, nhưng cho tới hôm nay mới biết cảm thấy xấu hổ.

Nhưng, nhiều người như thế thì thế nào? Những người đó không phải là hấn, không phải là người cô yêu.

Mà bây giờ ở trước mặt cô, Triệu Tử Hiên là người cô yêu, cô mong đợi, cô xấu hổ là điều bình thường. Ngược mắt nhìn hấn, không nóng lòng, không thúc giục.

Hắn kìm nén không được, khuôn mặt trắng noãn càng ngày càng hồng, rất xinh đẹp đáng yêu, nhiều lần mở miệng ra, rốt cuộc..... “Anh...Yêu em!”(Wow, rốt cuộc bé Hiên nhà ta đã tu thành chính quả rồi.)

Trong nháy mắt đó, bầu trời không rực rỡ khói lửa, trái đất cũng không hủy diệt trong khoảnh khắc. Tổ tình thăng thần xong, rốt cuộc hắn nỗ lực nửa ngày cũng nói ra được. Thật ra thì dưới ánh mắt chăm chú của cô nói ra lời ấy cũng không khó lắm.

Nhưng thật ra không phải, phải khổ cực lắm, cố gắng lắm mới có thể đem tình yêu nói ra. Hắn không định nói sớm như vậy, bởi vì hắn cảm thấy mình bây giờ vẫn chưa có tư cách nói lời yêu cô.Nhưng cô đã nói trước.

Thạch Sắc Vi dịu dàng nhìn hắn, trong mắt còn vương lại chút nước mắt sau khi khóc. Cô đưa tay vuốt ve gương mặt hắn: “Em nghĩ ít nhất phải năm năm sau mới có cơ hội nghe anh nói lại.” Lần đó hắn nghĩ cô ngủ thiếp đi, mới nhẹ nhàng nói câu kia không tính.

“Em vui vẻ sao?”

“Vui vẻ.”

“Không tức giận nữa hả?”

“Tức giận.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ước mơ của anh.”

Hắn mỉm cười cầm tay cô lên đưa lên môi nhẹ nhàng hôn: “Làm sao em có thể biết giấc mộng của anh là gì? Em cũng chưa từng hỏi anh. Coi như Kiến trúc sư là giấc mộng của anh, vậy thì hiện tại thay đổi. Hiện tại anh đang cố gắng thực hiện ước mơ của mình nha. Có em, rồi tương lai sẽ có con chúng ta, ước mơ như vậy mới là hạnh phúc nhất.”

Cô rất cảm động, thật rất cảm động, “Về kiến trúc...”

“Có lúc thích cũng không nhất định phải đi học mới gọi là thích nha. Nếu như em nói, anh có tài tính toán thiên phú, thầy giáo dạy toán còn muốn tương lai anh trở thành nhà toán học, vậy anh cũng phải theo sao?”

Cô bật cười: “Ông ta thật hi vọng như vậy?”

“Đúng.”

Nụ cười của cô càng thêm rực rỡ.

“Thật ra thì học cái gì cũng không quan trọng, bọn họ cũng chỉ là mong muốn, không phải là mục đích. Mục đích của anh là có thể để cho tương lai chúng ta tốt hơn, như vậy là đủ rồi. Kiến trúc cũng được, tài chính cũng được, bên nào giúp anh thành công hơn thì anh làm, chỉ có vậy.”

Hắn giải thích như vậy hình như cũng đúng.

“Thật ra thì em vẫn một mực lo lắng, có đúng không?” Đôi mắt đen nghiêm túc nhìn cô: “Nhiều năm như vậy, trong lòng em vẫn một mực sợ, trong lòng cắn rứt vẫn nghĩ là em ép buộc anh mới không được tự mình quyết định, đúng không?”

Cô nhìn hắn một hồi lâu, lạnh lùng nhíu mày, “Hừ, anh có biết bao nhiêu người muốn được bản tiểu thư đây áp bức không? Anh có vinh hạnh này nên cảm kích em mới đúng.”

Triệu Tử Hiên cười, đây mới là Thạch Sắc Vi quen thuộc của hắn, cúi đầu hôn lên trán cô: “Dạ, cảm ơn Nữ Vương bệ hạ đã cho thần đặc ân này, thần nhất định sẽ cố gắng quý trọng.”

Cô trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng hỏi nhỏ: “Anh ở bên cạnh em chỉ vì là anh muốn thôi, đúng không?”

“Vâng, bởi vì anh muốn, sau đó vừa lúc em lại muốn cầu xin nên anh thuận theo mà làm thôi.”

Cô im lặng trừng mắt nhìn hắn, thật ra hắn và Thạch Quân Nghị mới là anh em đúng không? Cùng thâm hiểm như vậy, mà quan trọng là vẫn một mực giả làm tiểu bạch thủ.

Bực mình.

“Xin hỏi Đại tiểu thư, anh có thể học tài chính không?”

“Hừ, tùy anh muốn học gì thì học, sao phải hỏi em.”

“Anh sẽ cố gắng sớm tốt nghiệp, sau đó chúng ta có thể kết hôn.”

“Anh không nhanh lên thử xem?”

Uy hiếp thật đúng là Thạch Sắc Vi, nhưng mà hắn thích.

“Thật tốt, có em, có anh, còn sẽ có con của chúng ta.” Trong mắt của hắn tràn đầy mong đợi, “Thật hy vọng có thể mau hơn một chút nữa.”

Con, con...cô cảm thấy gương mặt có chút nóng lên, đẩy mạnh hắn: “Còn không mau làm bữa sáng, anh muốn em chết đói sao?” Mắng rất có khí thế.

“Được.” Hắn ấn xuống môi cô một cái hôn: “Em đi rửa mặt, anh sẽ xong ngay đây.” Hắn đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

“Rửa mặt, tại sao lại rửa mặt? Em rõ ràng đã tắm rồi.” Cô nghi ngờ xoay người, thấy mình trong gương.

“A a a!!!! Triệu Tử Hiển, cái tên nhóc láo toét này, em muốn giết anh!!!!!!” Trên tay hắn toàn là bột mỳ, sau đó còn ôm cô, còn lau nước mắt cho cô. Hiện giờ cái mặt của cô, mặt của cô!

Triệu Tử Hiển cười vui vẻ, đi nhanh đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, tiếng chuông điện thoại vang lên cũng không cắt đứt được tâm trạng tốt của hắn, vui vẻ nhận điện thoại.

“Là tôi.”

“Vâng.”

“Nó thế nào?”

“Đã không sao.”

Đối phương trầm mặc.

Triệu Tử Hiển rất chậm chạp nói: “Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy như vậy.”

Lần này đối phương trầm mặc lâu hơn, ước chừng năm phút sau, Triệu Tử Hiển cho là hắn đã cúp máy, đang định tắt máy thì đột nhiên bên kia nhẹ nhàng thở dài: “Tôi cũng chưa từng thấy nó như vậy, ngay cả lúc nhỏ cũng không khóc như vậy. Triệu Tử Hiển, em gái tôi đúng là yêu cậu rồi, cho nên cậu nên hiểu là cậu phải bỏ ra giá cao như thế nào mới có được phần thật lòng này chứ?”

Hắn hiểu được, hắn làm sao có thể không hiểu, quá rõ ràng. Nhưng mà...

10. Chương 10

Triệu Tử Hiển sau khi tốt nghiệp trung học, sau đó thi vào đại học tài chính L, hoàn toàn không có gì phát sinh thêm cả.

Tất cả đều theo kế hoạch của hắn mà tiến hành, học tập hay cuộc sống cũng vậy. Hắn là người vô cùng nghiêm túc. Hơn nữa tính nghiêm cẩn trời sinh, đi học đúng giờ, rời trường đúng giờ, chưa có một ngày ngoại lệ.

Vẫn cô độc như cũ, vẫn lãnh đạm như cũ. Nhưng thật kỳ lạ, nhân duyên của hắn không tệ lắm, qua mấy tháng qua lại cũng có được vài người bạn hợp ý. Nhưng có một điều cực kỳ rõ ràng đó là từ sau khi khai giảng xong, số nữ sinh theo đuổi tỏ tình với hắn có thể đứng chật sân trường. Đại học L ở Pháp là trường cực kỳ khó thi vào, tỉ lệ cạnh tranh hằng năm vô cùng kịch liệt, mà tỉ lệ đào thải vô cùng kinh khủng. Hơn nữa miễn cưỡng xem như học thành công thì tốt nghiệp cũng vô cùng nghiêm khắc. Cho nên chủ yếu là sinh viên ở Pháp, còn chàng trai Phương Đông này thì cực kỳ hiếm hoi.

Trẻ tuổi, anh tuấn, cao lớn, khí chất bất phàm, khi hắn xuất hiện ở khuôn viên trường đại học L quả thật đã khiến các cô gái Pháp vốn nhiệt tình và mạnh dạn trở nên điên cuồng. (haizz, bây giờ thì ta đã hiểu vì sao bé Hiên bị Đại tiểu thư ra tay hái sớm như vậy.)

Nhưng dù có nhiều cô gái xinh đẹp hơn nữa thì hắn cũng không có hứng thú. Trong lòng hắn, cả trong đôi mắt hắn đã tràn đầy hình ảnh cô gái tùy hứng và ngang ngược kia, không thể thấy người khác được. Hơn nữa mục tiêu đã có, hắn chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành giấc mộng của mình, sớm tốt nghiệp và cưới được cô gái hắn yêu về làm vợ.

Giống như lời Thạch Sắc Vi đã oán trách, tính cách của hắn và Thạch Quân Nghị khá giống nhau, làm việc có kế hoạch. Đã muốn làm việc gì thì như thời khóa biểu, gió có thổi thì cũng không thay đổi được. Mỗi ngày như vậy, đi học, tan học, rồi về nhà chuẩn bị bữa tối, cuộc sống rất có quy luật. Triệu Tử Hiên rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, cũng không cảm thấy khác trước nhiều lắm, duy nhất điều thay đổi là mỗi ngày hắn sẽ bớt chút thời gian lên thị trường chứng khoán, gom góp tiền bạc vì tương lai.

Mặc dù bây giờ giá trên thị trường chứng khoán cũng không hẳn là tốt. Nhưng giống như lời Thạch Quân Nghị khi mới bắt đầu dạy hắn: “Không nhất định là sẽ kiếm tiền, mà cũng không nhất định sẽ lỗ vốn, thị trường chứng khoán điên đảo cũng sẽ có người lao vào. Giống như ở sòng bạc người thua nhiều, nhưng cũng có người thắng. Cái quan trọng là phải nắm chắc.”

Hắn có tài năng thiên phú, từ mấy đường đồ thị có thể nhảy bén mà bắt được tin tức trọng yếu. Sau khi được Thạch Quân Nghị chỉ dạy một lần xong, về sau hắn tự mình mày mò, vừa học vừa làm. Ban đầu từ hai mươi vạn thắng ở sòng bạc xong, giờ con số ấy đã gấp lên không biết bao nhiêu lần.

Đúng vậy, lần đó giao ước với Thạch Quân Nghị hắn không chỉ thắng mười vạn mà là tổng cộng ba mươi vạn. Sau khi hắn kiếm đủ mười vạn xong, hắn sẽ dùng toàn bộ tiền thừa còn lại để chơi trò Stud (là một trò bài), trực tiếp showhand. Không thể không nói trò Stud là một kỹ xảo chứ không chỉ đơn thuần là vận số.

Trời cao quả là phù hộ hắn, để hắn chơi lần đầu mà thắng đến hai mươi vạn. Nhưng hắn cũng biết điểm dừng đúng lúc, hắn hiểu rằng đời này sẽ không bao giờ đến sòng bạc nữa. Hắn thích nắm chắc trăm phần trăm chứ không phải trò chơi xác suất may rủi này.

Cầm hai mươi vạn, hắn bắt đầu tính toán cho tương lai của mình. Đi học đại học công nên học phí không cần lo lắng. Trừ lại chi tiêu hằng ngày cho hai người, hắn đem toàn bộ đi đầu tư chứng khoán. Thấy số tài sản cá nhân mỗi ngày tăng lên, hắn cảm thấy mục đích của mình càng gần đến rồi.

Hiện tại tất cả đều rất vững vàng, công ty của Thạch Sắc Vi dần dần đi vào quỹ đạo, buổi biểu diễn thời trang hè rất thành công, việc làm ăn của cửa hàng cũng phát lên trông thấy. Sự nghiệp ngày càng ổn định, mặc dù rất bận nhưng tình cảm của họ không vì bận rộn mà ảnh hưởng.

Bọn họ, người sẽ bớt thời gian học, người tìm ra khoảng hở trong sự nghiệp bận rộn để hện hò, cũng là một điều vô cùng ngọt ngào. Mỗi ngày trôi qua, hắn càng cảm thấy kế hoạch mà hắn đang tiến hành càng ngày càng suôn sẻ, hắn vô cùng hài lòng.

Nhưng mà có kế hoạch hoàn mỹ đến đâu cũng không thể địch nổi sự kiện đột ngột xuất hiện kia. Nhất là nó có khả năng phá hỏng ngoài sức tưởng tượng.

Vào buổi sáng sớm nào đó của tháng mười một, Thạch Sắc Vi tỉnh lại sau đó bị một trận nôn mửa đánh úp lại. Người nào đó là thiên tài số học nhanh chóng tính toán xong thì sắc mặt bỗng dưng thay đổi.

Lôi cô kéo thẳng đến bệnh viện, dĩ nhiên không phải cái bệnh viện lần trước hắn ngã bệnh nằm ở đó. Siêu âm kiểm tra thấy cái mầm sống nho nhỏ đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của họ, phá hỏng toàn bộ kế hoạch hoàn mỹ.

Đúng vậy, Thạch Đại tiểu thư mang thai, không lâu không sớm, vừa lúc hai tháng lẻ sáu ngày.

Sau khi mừng như điên cầm tấm hình siêu âm mờ mờ xem không hiểu gì, quay đầu sắc mặt lập tức đổi nhanh. Vì Triệu Tử Hiên lại dám đứng đó một mực trầm mặc, hơn nữa vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tâm tình đang tốt lập tức bị phá hỏng: “Anh có phải đang mất hứng?”

“...”

“Triệu Tử Hiển!”

“...”

Hung hăng đá một cái vào chân hắn, hắn mới đột nhiên phản ứng kịp ôm lấy cổ cô: “Em đang có em bé, không nên lộn xộn.”

“Hừ, anh còn biết em có em bé cơ đấy?”

Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt bụng của cô, cười đến vô cùng ngu dốt: “Thật tốt, Sắc Vi, nơi này có em bé của chúng ta.”

Đây mới là phản ứng bình thường, chân mày của Thạch Đại tiểu thư dần ra, “Anh vừa mới suy nghĩ gì?” Nghĩ gì mà nhập tâm như vậy, cô gọi cũng không nghe, hại cô tưởng hắn không muốn con mình.

Nhắc tới điều đó, sắc mặt hắn trầm xuống, chậm chạp mở miệng: “Anh đang nghĩ, nếu hiện tại muốn lấy em, anh trai em sẽ như thế nào?”

“Có quan hệ gì?” Thạch Sắc Vi nhún vai tỏ vẻ không liên quan: “Dù thế nào anh ấy cũng đã hiểu chúng ta sống chung thì kết hôn cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, có gì khúc mắc đâu?”

Haizz, nếu đơn giản như cô nghĩ thì đã tốt, nếu như chuyện kết hôn của em gái được Thạch Quân Nghị đồng ý dễ dàng như thế thì lúc đồng ý đã không có ngoại lệ.

“Kết hôn, ít nhất cũng phải chờ cậu tốt nghiệp đại học mới có thể.” (đã thấy gian thương chưa?)

Thạch Quân Nghị là một vô cùng cẩn thận, hắn đặc biệt ghi chú thêm điều này nhất định là có dụng ý. Chỉ sợ không đơn giản như điều Thạch Sắc Vi nói, mà lúc đó cô cũng thấy không cần thiết để quan tâm.

“Chúng ta có con rồi, thật là tốt.” Hắn ôm cô, cẩn thận vuốt ve bụng cô, “Thật khó tưởng tượng, nơi này đã có một đứa con”. Vẫn chưa thấy dấu hiệu nào.

“Ừm, không phải vẫn dùng bao cao su sao? Sao vẫn trúng được?” Cô cắn môi nghi ngờ hắn.

Gương mặt hắn thoáng chút đỏ lên: “Cũng có... vài lần...”

À, cô nhớ mấy lần hay ho, vì họ quá mau dục không được liền...

Chỉ là đáng vẻ xấu hổ của người sắp thành cha này thật là đáng yêu, khiến cho hứng thú xấu của cô lại phát tác, muốn trêu chọc hắn: “Vài lần thế nào vậy?”

“À... Em có đói bụng không, muốn ăn gì anh mua, còn nữa...” Quả nhiên người ta gương mặt liền đỏ bừng cổ lảng sang chuyện khác.

Hắc, hắc, hắc, tiểu quỷ chính là tiểu quỷ, có giả bộ như người lớn thì cũng mệt công thôi, thật sự là đáng yêu! Thật là, lúc đó có thể điên cuồng khiến cô phát điên nhưng tại sao khi lấy điều đó để trêu chọc hắn lại khiến hắn ngượng ngùng không tả nổi. Cái loại mâu thuẫn này thật dễ thương.

“A, để em tính một lát, hai tháng lẻ sáu ngày, ừm, vừa lúc hôm đó là ở rạp chiếu phim...” Miệng của cô bị người ta nhanh chóng che lại, sau đó trông mắt ngập nước nhìn về bốn phía, xác định không có ai nghe trộm mới miễn cưỡng yên lòng: “Sắc Vi, ở bên ngoài đừng nói.” Vào giờ phút này, ánh mắt của hắn sáng trong, đôi môi hồng nhuận lại thanh tú vừa đáng yêu, quả nhiên rất đẹp.

Yêu nghiệt, khuôn mặt đàn ông xinh đẹp như vậy không phải là yêu nghiệt thì là gì?

Cô thở dài tựa vào ngực hắn: “Con của chúng ta nếu giống anh chắc chắn là vô cùng đáng yêu.”

Hắn đưa tay ôm chặt cô: “Anh thì muốn có con gái giống em, anh nhất định sẽ cưng chiều nó đến mức tính khí nó còn hư hơn cả em.” (may mà không có con gái đấy bé, nếu không bé hầu cả hai nữ vương kham sao nổi!)

“Anh, nói, cái, gì?” Hỏi chậm chạp từng chữ từng chữ, mang theo mười phần uy hiếp.

Nhìn một chút, đúng là như vậy, Triệu Tử Hiển trong lòng thở dài, nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc của cô.

“Sắc Vi.”

“Hửm.”

“Em hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc, anh thì sao?”

“Anh cảm thấy mười chín năm sống trên đời, hôm nay là ngày vui vẻ nhất.”

Miệng thật ngọt, cô hài lòng.

Triệu Tử Hiển quả nhiên đoán không sai, muốn kết hôn với con gái của Thạch gia không đơn giản như vậy.

“Mang thai à?” Trên màn hình máy tính, sắc mặt Thạch Quân Nghị không chút đổi sắc, ngay cả động đậy cũng không: “Cậu vẫn còn nhớ rõ cậu đã đồng ý những gì với tôi chứ?”

“Nhớ.”

“Rất tốt.”

“Thật xin lỗi, có chuyện không thể khống chế.” Nhưng mà hắn cực thích cái loại không thể khống chế này, “Tôi muốn cưới cô ấy.”

“Vậy thì cưới đi.” Thạch Quân Nghị cúi đầu nhanh chóng lật xem giấy tờ, như không thèm để ý.”

Nếu là hắn thật sự nói cưới liền cưới, chỉ sợ phiền toái càng lớn, Thạch Quân Nghị rất thích cô em gái này, Triệu Tử Hiển vô cùng rõ ràng. Hắn biểu hiện hắn càng bình tĩnh thì càng không đoán ra được.

Triệu Tử Hiển lẳng lặng mở miệng: “Anh có điều kiện gì, có thể nói đi.”

Thạch Quân Nghị lúc này mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt cứng rắn mới thoáng qua nụ cười: “Ừ, tôi thích nghe cậu nói câu này.”

Dĩ nhiên là thích, lần trước hắn nói câu nói này thì Thạch đại chủ tịch đã tặng cho hắn nhiệm vụ mà để hoàn thành dường như không tưởng. Ít nhất lần này...được rồi, hắn đã chuẩn bị tinh thần, biết là không dễ dàng rồi, “Mời nói.”

Thạch Quân Nghị đặt bút xuống, như suy nghĩ thâm sâu mà nói: “Tôi cảm thấy năng lực của cậu cũng không tệ lắm, đã như vậy thì tốt. Vậy sau khi tốt nghiệp, cậu đến Duệ Sang làm việc thì thế nào?”

Sắc mặt Triệu Tử Hiển tái nhợt, bình tĩnh suy nghĩ thật lâu mới mở miệng: “Trừ điều này ra.”

“Cậu quả nhiên đúng như lời Sắc Vi, tính khí thật bướng bỉnh.” Thạch Quân Nghị gật đầu một cái, hiểu rõ Triệu Tử Hiển sớm tính toán không muốn dính dáng đến công ty của Thạch gia, tránh cho tương lai có người nói hắn dựa vào quan hệ bám váy đàn bà.

“Vậy cũng tốt, đổi đi, tôi muốn sinh lễ là một tỷ.” (mười vạn và mười vạn triệu hơn nhau một nghìn lần đó bác già)

Đôi mắt đen nhánh của Triệu Tử Hiển lóe lên: “Được, nhưng hiện tại tôi chưa có, cho tôi chút thời gian.”

“Yên tâm, tôi là người không biết quan tâm đến người khác sao? Cậu không phải đưa cho tôi một tỉ tiền mặt mà là dùng cách khác.”

“Cách gì?”

“Cậu biết tập đoàn V ở Pháp sao?” Thấy Triệu Tử Hiển gật đầu, Thạch Quân Nghị mới nói tiếp: “Gần đây họ đang chuẩn bị một dự án.”

“Vâng, tôi có nghe qua.” Sao hắn không biết được?

Tập đoàn V là tập đoàn đứng số một, số hai toàn cầu, nghe nói gần đây đang chuẩn bị một hạng mục đầu tư lớn, số tiền khổng lồ. Hơn nữa đang cần tìm một đối tác hùng hậu và có thực lực để hợp tác, rất nhiều tập đoàn đang theo dõi, có thể nói là đang cạnh tranh với nhau cực kỳ kịch liệt.

“Tôi đối với hạng mục đầu tư đó có hứng thú.” Ngón tay Thạch Quân Nghị gõ nhẹ trên mặt bàn, “Nếu như hợp tác thành công, mang tới lợi nhuận bằng mức tôi đã đưa ra với cậu. Cậu sẽ dùng dự án này làm sinh lễ đi, thế nào?”

Thật là nhẹ nhàng mà đưa ra yêu cầu khó khăn như thế kia, Triệu Tử Hiên sâu sắc cảm thấy, vị trí chủ tịch Tập đoàn Duệ Sang mà Thạch Quân Nghị đang ngồi quá đúng đắn.

Điều kiện này, được hẳn lựa chọn sao? Căn bản không có! Muốn kết hôn với bảo bối của Thạch gia hẳn đã sớm chuẩn bị tinh thần. Có điều kiện là tốt rồi, hẳn chỉ sợ Thạch Quân Nghị không nói gì, như vậy càng nguy hiểm hơn.

Về phần V tập đoàn, có thấy hẳn trẻ tuổi mà kinh thường không chịu đàm phán với hẳn hay không là chuyện của hẳn.

“Anh cứ vậy dám chắc tôi có thể làm được?”

“Tôi tin tưởng, cậu có thể cho tôi một kỳ tích, không phải sao?” Thạch Quân Nghị cười đến nhẹ nhõm có vài phần vui thích.

“Được, tôi đồng ý với anh.”

“Tình hình căn kê tôi sẽ chuyển qua đường bưu điện cho cậu, trợ lý thay mặt tôi cũng sẽ đến chỗ cậu. Tôi sẽ bảo hẳn giúp đỡ cậu hiểu về tình hình của Duệ Sang. Nhưng kế hoạch, phương án là do cậu làm, Tử Hiên, tôi chờ tin tốt từ cậu.” Từ từ nở nụ cười nhẹ: “Ừm, đừng nói tôi không quan tâm, thù lao có thể đợi sau khi hai người kết hôn tôi sẽ đưa, tôi sẽ vô cùng tín nhiệm cậu.”

Hắn thật đúng là sẵn sàng! Triệu Tử Hiên đóng laptop lại. Dĩ nhiên sau khi cưới mới đưa, vì hạng mục đầu tư trong thời gian ngắn mà có thể lấy được thì không phải là kỳ tích mà là thần thoại. Mà Thạch Sắc Vi đang có bầu, không thể chờ lâu mới có thể kết hôn.

Một tỷ thù lao không ngoài ý của hẳn, đời là vậy, nếu anh lấy đi vật yêu quý của người ta thì tất nhiên anh phải bỏ giá đắt. Huống chi lần này thứ hẳn muốn là thiên kim tiểu thư được Thạch gia nâng niu trong lòng bàn tay. Nếu họ có muốn hơn nữa hẳn cũng phải cam nguyện.

Vợ chồng Thạch sau khi nghe tin con gái mang thai xong, mặt Thạch Kính Nhất chốc lát đen hơn một nửa. Vốn là trông chờ khi cảm giác mới mẻ sẽ qua đi, bọn họ sẽ tự nhiên mà chia tay, ai ngờ... Nghe nói bọn họ ở Pháp đã đăng ký kết hôn, hẳn càng tức giận đến mức muốn nhảy dựng lên.

Con gái của Thạch gia sao có thể đơn giản mà đăng ký kết hôn được? Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Thạch Sắc Vi luôn làm theo ý mình, huống chi Thạch Quân Nghị đối với điều này một câu cũng không nói. Thạch Kính Nhất cảm thấy vô cùng vô lực, cho nên Thạch phu nhân mang theo vú Trần, người đã phục vụ ở Thạch gia mấy chục năm đi Pháp chăm sóc con gái thì ông trầm mặc cũng không phản đối.

Thật ra thì, ông càng muốn đi theo hơn... nhưng mà, haizzz...mất mặt.

Thạch phu nhân cùng vú Trần mang theo vô số thuốc bổ quý hiếm đắt giá đến Paris, chuẩn bị cho Thạch Sắc Vi bồi bổ thân thể. Thời điểm bọn họ đến thì đôi vợ chồng mới cưới đã dọn về biệt thự mới mua.

Đây là căn biệt thự hai tầng rưỡi, là Triệu Tử Hiên mua dùng để kết hôn và sinh con. Diện tích không quá lớn 120m² ở phía Tây Paris. Rất gần công ty của Thạch Sắc Vi để dễ dàng cho công việc của cô. Nhà tuy không thể sánh bằng khu nhà cao cấp của Thạch gia ở Mỹ, nhưng thật đẹp và thoải mái. Quan trọng nhất là trước nhà còn có một vườn hoa nhỏ, sau này đứa bé ra đời không lo không có chỗ nghịch ngợm. Ngay cả người luôn soi xét như Thạch Phu nhân nhìn vị trí và bố trí căn nhà xong cũng không nói gì thêm nữa.

Thạch phu nhân và Triệu Tử Hiên trước sau như một vẫn khách khí lễ độ như vậy, vú Trần ở Thạch gia nhiều năm rất rõ ràng mối quan hệ của bọn họ cũng im lặng làm việc. Ba người đều tập trung vào Thạch Sắc Vi.

Ông bà nội của vú Trần quê ở Quảng Đông có bí quyết làm món canh hầm vô cùng tuyệt diệu. Từ mười mấy tuổi theo chồng đi Mỹ vẫn làm việc ở Thạch gia. Sau khi chồng qua đời, bà lại không có con cái nên chuyên tâm làm việc ở Thạch gia. Khi Thạch phu nhân mang thai, thực đơn cũng do một tay bà chuẩn bị.

Anh em nhà họ Thạch sinh ra đều rất khỏe mạnh, cứng cáp cho nên lần này Thạch Phu nhân đặc biệt dẫn bà đến để chăm sóc thân thể cho Sắc Vi thật tốt.

Thạch phu nhân vốn đối với con rể này vô cùng bất mãn, nhưng ngại vì con trai đã đồng ý cho bọn họ. Hơn nữa, đã đăng ký kết hôn, con cũng sắp có, không vui vẻ thì biết làm gì nữa? Nhưng sự thật mặc dù đã tiếp nhận nhưng không muốn thể hiện ra ngoài, cho nên họ vẫn duy trì vẻ mặt khách khí.

Nhưng một tháng sau, suy nghĩ của Thạch phu nhân đã hoàn toàn thay đổi.

“Đây là hạt sen hầm gà? Tất cả đều là vị gà ăn vào tôi đều muốn nôn.” Đại tiểu thư ngang ngược ném thìa, sắc mặt giận dữ.

Triệu Tử Hiển bình tĩnh rất nhanh chóng đẩy bát cháo gà đi, dịu dàng hỏi thăm: “Ném một chút canh xương bò, anh đã hầm năm giờ, vừa khẩu vị.”

Canh xương bò trắng như sữa, tỏa ra mùi thơm nồng, được cẩn thận lọc đi lớp mỡ, uống vào vừa nhẹ nhàng lại khoan khoái, Đại tiểu thư vui vẻ đón nhận.

Thạch phu nhân và vú Trần liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người rất ăn ý đi vào phòng bếp, vú Trần ném thử một ngụm cháo gà vừa mới bị Đại tiểu thư ghét bỏ. Trên khuôn mặt đầy vẻ bị đả kích, cháo này đun vừa lửa, thịt mềm, canh nồng, mùi vị hạt sen cùng cháo gà trộn lẫn với nhau vô cùng hoàn mỹ, vậy mà đã bị chà đạp như vậy. Mà cái nồi nước kia lại do chính tay một chàng trai chưa đến hai mươi lăm, mà quan trọng nhất, hẳn làm sao có thể so với vú Trần đã mấy thập niên làm đầu bếp, thật sự là...

Cháo gà không có vị gà, Đại tiểu thư, cô rốt cục muốn thế nào đây?

Trên mặt Thạch phu nhân cũng có mấy phần xấu hổ, không sai, cảm giác của bà bây giờ hoàn toàn khác lúc mới đến đây.

Thạch Sắc Vi là đứa con gái quý giá nhất của Thạch gia thì không sai, cho nên bà thấy có chiều chuộng như thế nào cũng không quá đáng. Thế nhưng sau một tháng nhìn thấy con gái cùng con rể sống chung với nhau từng ly từng tý bà mới chợt có một cảm giác, Triệu Tử Hiển gặp Thạch Sắc Vi quả thật là bất hạnh.

Cái hôm họ tới, vú Trần chuẩn bị đồ ăn thật tốt để thi thố tài năng. Nhưng Đại tiểu thư vừa lật tạp chí vừa nhàn nhạt mở miệng: “Vú Trần, bà hãy nghỉ ngơi một chút, để anh ấy làm.”

Vú Trần nhìn đứng ở cửa phòng bếp nhìn chàng trai đang cười nhẹ với mình mà có chút sững sờ.

“Để cháu làm, hiện tại khẩu vị của cô ấy có chút thay đổi, cháu quen rồi nên để cháu làm.”

Bị đả kích rồi, bị đả kích rồi, tiểu thư từ nhỏ đã ăn đồ ăn của bà nấu mà lớn lên, giờ lại ghét bỏ bà. Vốn không có ý gì với Triệu Tử Hiển nhưng giờ bà cũng lại vô cùng bất mãn.

Nhưng khi bà nhìn thấy động tác làm bếp rất gọn gàng của Triệu Tử Hiển lại có chút xúy thay đổi về cái nhìn. Bà sống đến năm mươi sáu tuổi mà lần đầu tiên mới thấy người đàn ông có thể nấu ăn với tốc độ nhanh thế, thuần thục như thế, đẹp như thế.

Đương nhiên khi món ăn được bưng lên, nhìn màu sắc xinh đẹp, mùi vị tuyệt vời không thể không khiến bà rửa mắt mà nhìn.

“Ghét, canh cá gì đây, người ta ăn ngán rồi.” Đẩy ra.

“Sườn gì đây, chặt đều đều thành như vậy là thế nào? Đây đâu có phải là cuộc tranh tài?”

“Người ta ghét nhất là rau chân vịt, anh cho rằng băm nó thành viên thì tôi không phát hiện ra sao?”

“...”

Trong bữa cơm, Thạch phu nhân và vú Trần nhìn nhau kinh ngạc. Điều này, Thạch Sắc Vi có chút điều ngoa tùy hứng không sai, nhưng nhìn cái mặt sáng sủa thản nhiên của cô lại như không phải là cố tình gây sự nha.

Đúng, chính là cố tình gây sự, lựa xương trong trứng gà.

Rõ ràng canh cá vừa thơm vừa nồng, sườn được chặt cẩn thận vừa miệng tiểu thư, rau chân vịt được băm nhỏ trộn với thịt hoàn toàn không có mùi. Tại sao lại thành ra thế này?

Vú Trần tay run lên, món ăn vừa vào miệng bà cũng đã hiểu thủ nghệ Triệu Tử Hiển so với bà tốt hơn bao nhiêu lần. Vậy mà còn bị Thạch Đại tiểu thư hạch sách thành như vậy, tất cả bắt măn toàn bộ đều tan thành mây khói.

“Được rồi, Sắc Vi, những thứ này đều rất tốt cho thai nhi, con không cần khó tính như vậy?”

“Con nào có khó tính?” Tiểu thư mắt húng, bỏ đĩa xuống không chịu ăn.

Ngay cả người yêu thương con gái như Thạch phu nhân sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Là anh không tốt, lần sau anh nhất định chú ý.” Đứa con rể bà vẫn bắt măn còn cười đến dịu dàng, gấp một miếng sườn chua ngọt: “Em nếm thử một chút đi, anh đã làm rất lâu, vị cũng vừa, em sẽ thích à xem.”

“Hừ!”

Triệu Tử Hiển ôn tồn dụ dỗ đến lúc chân mày tiểu thư dần ra, bắt dắc dĩ cầm đĩa lên tiếp tục ăn, vị chua chua ngọt ngọt thật ngon làm ặt mày cô hơn hở.

Quả thật Thạch phu nhân xem thế là đủ rồi.

Lúc đầu mang thai, Thạch Sắc Vi phản ứng rất kịch liệt, tính tình thay đổi lớn, hơn nữa khẩu vị càng tinh quái hơn, tùy hứng không thể chịu nổi.

Cho nên thường vào lúc đêm khuya, bọn họ sẽ nghe thấy tiếng mở cửa của Triệu Tử Hiển để chạy ra ngoài, bởi vì Đại tiểu thư đột nhiên muốn ăn cái gì đó rồi sai bảo ông chồng yêu quý của mình ra ngoài mua. Mà điều quan trọng nhất là Đại tiểu thư cố ý muốn ăn những thứ mà trong nhà không có, mà còn tùy hứng không muốn người khác làm, phải đích thân Triệu Tử Hiển làm. Tính tình cổ quái đến khiến người khác phát điên.

Mỗi ngày đều đổi mới, thức ăn vô cùng đa dạng và phong phú, suốt một tháng không lặp lại món nào. Sách nấu ăn trong nhà chất thành ngọn núi. Bao nhiêu tinh hoa của thế giới tụ tập ở đây, mà nhiều hơn nữa là các món ăn từ trên mạng được in ra, đầy đủ các món tử. Đúng là chuyên nghiệp.

Thạch phu nhân cũng chú ý tới Triệu Tử Hiển, mỗi đêm khuya đều ở thư phòng mà bận rộn, trên bàn chất đầy văn kiện. Mà trợ lý Thạch Quân Nghị phái tới cũng đã có thói quen làm việc đêm khuya còn ngày ngủ bù, thời gian làm việc và nghỉ ngơi điên đảo.

Vừa đến lớp, vừa công việc, lại còn phải phục vụ cô vợ ngang ngược. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, mặt Triệu Tử Hiển gầy đi trông thấy mà lại nhìn thấy con gái béo trắng như châu ngọc, khuôn mặt sáng ngời xinh đẹp. Thạch phu nhân cùng vú Trần trước khi lên đường về Newyork không tự chủ nói với Triệu Tử Hiển một câu thật thâm tình: “Thật vất vả cho con rồi.”

Ai ngờ người kia còn cười đến rục rỏ, dịu dàng nhìn vợ mình mặt lại càng sáng hơn, còn nhìn cái bụng đã hơi nổi lên, thỏa măn không tưởng tượng được: “Không khổ cực, con rất vui vẻ.”

Cái gì gọi là nỗi nào úp vung đó, Triệu Tử Hiển chính là cái vung đó của Thạch Sắc Vi, nếu đổi lại là người khác chắc không thể chịu nổi.

Tại nhà ở Newyork, Thạch lão gia cố làm lơ dăng khi thấy vợ về nhưng vẫn ngập ngừng vô số lần, mắt Thạch phu nhân nhìn là hiểu hết.

Biết tâm ý của ông liền lưu loát rõ ràng không có một chút giấu diếm đem sự việc trong suốt một tháng kể cho chồng mình nghe. Sau khi nghe xong, Thạch lão gia hừ hừ: “Muốn kết hôn với con gái bảo bối của tôi thì phải làm như vậy, bà nói cho tôi những điều này làm gì? Tôi không muốn nghe! Hừ!” Xoay người đi luôn.

Nhưng Thạch phu nhân nghe được trên hành lang Thạch lão gia hát bài hát mà nhiều năm ông chưa hát thì môi bà cũng cong lên.

Giống như lời của Thạch Quân Nghị, Triệu Tử Hiên xứng đáng với Thạch Sắc Vi, vì thật sự là quá tuyệt phối, không ai có thể ngăn cản được.

Ừm, con trai thật là thông minh!

Phía Tây Paris có một căn biệt thự xinh xắn trang nhã, giữa trưa chủ nhật thật đáng để lười biếng hưởng thụ nắng ấm.

Thạch Sắc Vi ăn uống no say xong, thoải mái nằm trong ngực chồng mình. Lười biếng không nhúc nhích mà cũng không có ý định động đậy, mí mắt hơi trũng xuống có chút buồn ngủ.

Một bên Triệu Tử Hiên chất đầy văn kiện, hẩn nghiêm túc đọc vừa lưu ý không để tiếng sột soạt làm kinh động đến vợ yêu.

Ánh mặt trời tháng hai chiếu qua sân, tràn đầy ánh nắng chiếu qua phòng, sàn nhà bằng gỗ tếp trơn bóng mà ấm áp. Cửa sổ mở ra, gió mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng thổi vào mang theo mùi thơm ngát của cây xanh và hương thơm của hoa cỏ mùa xuân.

Chim bói cá đang đứng ở đầu cành, thỉnh thoảng dừng lại rỉa lông, vui vẻ hát vang khúc hát.

Tiết trời này thật là tốt.

Thạch Sắc Vi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi môi cười nhẹ nhàng.

“A Hiên.”

“Ừ?”

“Anh hạnh phúc sao?”

Hẩn cầm lấy tấm chăn lông cừu kéo lên cẩn thận, xác định gió không thổi tới cô mới vuốt cái bụng tròn vo của cô cười, nụ cười có mấy phần ngây thơ, mấy phần thỏa mãn: “Hạnh phúc.”

“A Hiên.”

“Ừ?”

“Thật xin lỗi.”

“Thế nào?”

“Em quá khó hầu hạ rồi.”

“Không sao.” Hẩn cúi đầu, sửa lại một chút tóc trên tóc cô, nhẹ nhàng in xuống một cái hôn: “Em nên biết anh vô cùng thích chăm sóc em.”

Cô cười ngọt ngào: “Ừ, em biết rõ thế cho nên mới không khách khí sai bảo anh.”

“Triệu phu nhân.”

“Ừ?”

“Cám ơn em đã không khách khí.”

“Ừm, không cần cám ơn.”

Ngón tay của bọn họ nhẹ nhàng đan vào nhau, trên ngón vô danh, đôi nhẫn kim cương dưới ánh sáng mặt trời càng thêm long lánh động lòng người.

Dù là trẻ tuổi, dù là tương lai còn rất dài, nhưng chỉ cần tay của bọn họ vẫn còn nắm tay nhau thì có gì đáng sợ nữa cơ chứ?

Tình yêu muốn tới, cũng phải là mở cửa lòng để cho nó tới chứ sao?

11. Chương 11: Phiên Ngoại: Tháng Ngày Thân Ái Của Vợ Chồng Triệu Gia

“Hừ!” Một chiếc túi xách GUCCI style mới bị ném mạnh trên ghế sofa, Thạch Đại tiểu thư cắn răng cứ đi qua đi lại trong phòng khách. Khuôn mặt kiều diễm tràn đầy tức giận và không cam lòng.

Triệu Tử Hiên rời biểu đồ trên màn hình vi tính, nhìn vợ yêu đang giận dữ, nhìn lại thấy con trai ở bên chân mình đang nghiêm túc vẽ tranh. Rõ ràng trong phòng này không ai chọc đến Đại tiểu thư, vì vậy mở miệng hỏi thăm: “Sao vậy?”

Thạch Sắc Vi đợi nửa ngày chính là vì chờ chồng thân yêu hỏi, lập tức xoay người ngồi xuống bên cạnh hắn: Anh nói xem, anh trai có lý do gì để không cần Đồng Giai Thiển mà chạy đi kết hôn với cô gái không rõ lai lịch nha?”(đây là truyện Phu trái đó các nàng, về anh trai của Thạch Sắc Vi là Thạch Quân Nghị và La Mỹ Vi cô nàng đơn giản và mơ hồ. Ngay trước khi tiến vào lễ đường anh đã bỏ cô bạn gái Đồng Giai Thiển đồng đánh đã yêu nhau đến 8 năm để lấy La Mỹ Vi, người anh mới gặp có 2 lần.)

Thì ra là muốn nói về điều này, Triệu Tử Hiên yên lòng, mắt lần nữa lại nhìn về máy vi tính, không chút để ý mà lên tiếng: “Ừ.”

Trong cơn giận dữ Thạch Sắc Vi không để ý đến ông chồng đang phụ họa qua loa, nghiêm túc tiếp tục giải bày: “Anh ấy cùng Đồng Giai Thiển đã yêu nhau đến 8 năm, làm sao có thể đến ngày cưới mới bày ra trò này? Đáng ghét nhất là, dám vứt chúng ta ở giáo đường, tự mình lén lút chạy đi kết hôn!”

“Ừ.”

“Có phải đầu óc anh ấy bị đung vào đâu đó, nếu không là thần kinh rối loạn. Cô gái kia, em nghe Vương Chí Hiên nói, trước đó anh ấy cũng không biết!”

“Ừ.”

“Anh nói xem, rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừ.”

Rốt cuộc đã phát hiện ông chồng vẫn đang đối phó qua loa với mình, đôi mắt sáng rực của cô bỗng nheo lại: “Triệu Tử Hiên!”

Hắn lập tức phản ứng kịp, mỉm cười đưa tay đi kéo vợ yêu lại, lại bị một cái tát đẩy ra, hắn không thêm để ý kéo cô vào ngực mình: “Sắc Vi, rốt cục em tức giận điều gì? Em cùng Đồng tiểu thư bao nhiêu gây chuyện bao nhiêu năm như vậy, gặp mặt liền châm chọc, tình cảm chẳng tốt bao nhiêu. Cô ta không làm chị dâu em, anh thấy rất tốt, ở đây em bất bình dùm điều gì?”

Hơn nữa hắn đoán, Đồng Đại tiểu thư chưa chắc đã thật lòng yêu thương Thạch Quân Nghị, như hiện tại chưa chắc đã không tốt.

“Haizzz, anh không hiểu rồi.” Thạch Sắc Vi chịu chồng mình an ủi, không giãy dụa nữa. “Mặc dù em và cô ấy thường xuyên hục hặc với nhau nhưng dù sao từ nhỏ cũng cùng nhau lớn lên, bạn thân của em chính là cô ấy. Anh không biết mấy ngày hôm nay cô ấy khóc đến thảm thương...”

Nói đơn giản, Đại tiểu thư nhà hắn đang mềm lòng nên ở đây thay người khác tức giận.

“Anh trai em rất thích Đồng tiểu thư, em cũng biết, đúng không?” Hắn mỉm cười, lấy giọng từ từ giảng giải cho cô.

“Ừ.”

“Ngày đó bọn họ kết hôn, đúng không?”

Trợn mắt nhìn hắn: “Nói nhảm, chúng ta cùng đi Đài Bắc tham gia hôn lễ, anh quên?”

Triệu Tử Hiên hoàn toàn không để ý đến vợ xấu tính, nói tiếp: “Yêu như vậy, lại vào ngày kết hôn, nếu như không phải vì vấn đề đặc biệt nghiêm trọng. Với tính tình của anh trai em làm sao có thể đột nhiên đổi cô dâu để kết hôn?”

A, hình như có lý.

“Huống chi, anh trai em làm việc từ trước đến giờ đều có chủ ý của mình, người khác có hỏi cũng không được. Em xem anh ấy đối cô dâu thành người chẳng có gia thế gì cả nhưng cha mẹ em trù tức giận ra thì còn làm được gì?”

Haizzz, người kiên định mà, tính giống nhau quả nhiên là hiểu nhau. Nghĩ lại ban đầu hẳn cùng cô qua lại với nhau rồi sau đó kết hôn lại thấy đau lòng, rõ là...

“Ừ.” Thạch Sắc Vi gật đầu, cực kỳ đồng ý.

“Như vậy, chuyện chính là như thế, anh trai em đã quyết định thay cô dâu, hơn nữa đã kết hôn rồi, kết cục đã định. Chúng ta là người ngoài không có quyền xen vào.”

“Nhưng mà Đồng Giai Thiển rất thương tâm...”

Sắc Vi của hắn đáng yêu và thiện lương chính là đây, làm cho hắn không thương cũng không được, hắn thở dài cúi đầu hôn trên môi cô một cái: “Đó là chuyện của hai người bọn họ, em cũng không thể làm gì được, thân là bạn bè đã an ủi cô ấy, cũng khuyên nhủ cô ấy rồi, việc có thể làm cũng đã làm. Nói đúng hơn là em đã làm hết sức, không cần khổ sở nữa.”

“A...”

“Hơn nữa...” Hắn nhìn một qua chỗ đứa bé đang chơi rất nghiêm túc, con trai đối với việc người lớn nói chuyện hoàn toàn không có hứng thú. Đưa lưỡi nóng liếm vành tai vợ: “Em mấy ngày nay ở với cô ta, để một mình anh tỉnh mịch ngủ không ngon.”

Cô hô hấp nặng nề, đôi mắt như nước nhìn hắn: “Không phải có con ngủ với anh sao?”

“Ừm, anh chỉ muốn ôm em...” Giọng nói hắn tan biến giữa hai đôi môi đang quấn lấy nhau.

Vẫn cúi đầu nghiêm túc vẽ tranh, bé con Triệu gia Triệu Dục giương mắt nhìn cặp đôi đang hôn đến mức khó có thể chia lìa kia, đôi mắt xinh đẹp giống hệt mắt cha nó tràn đầy bất đắc dĩ, xoay người quay lưng về phía hai người lớn đáng ghét kia, hoàn toàn không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục vẽ.

Đêm khuya yên tĩnh, trong phòng ngủ rộng rãi vang nho nhỏ tiếng rên rỉ khe khẽ nũng nịu như muốn thấm vào cốt tủy.

“Ừm! Ghét.” Một tiếng oán trách ngọt ngào khiến người nghe sẽ càng muốn dùng thêm sức bắt nạt cô hơn.

Triệu Tử Hiển hết sức xâm lược nơi giữa hai chân cô, suồng sã đụng chạm, hưởng thụ nơi mềm mại xoắn xuýt lấy hắn, khoái cảm khiến cho hắn thở dốc nặng nề hơn. Bàn tay dùng sức đem hai chân cô càng quắp lên hông hắn, khiến cho hai chân càng mở thêm, như vậy hắn có thể đi vào vừa sâu lại vừa nặng nề.

“A...” Ngón tay Thạch Sắc Vi vội nắm lấy ga trải giường tuyết trắng, tất cả cảm giác bị ngưng tụ đến nơi riêng tư nhất, theo động tác của hắn, khoái cảm mãnh liệt bao trùm lấy cô. Ngón chân trắng như tuyết nhay cảm co lại, cả người run rẩy.

Âm thanh từ nơi kết hợp của hai người truyền đến, tay hắn nắm lấy bộ ngực không ngừng nảy lên, nặng nề xoa lấy. Nụ hoa cũng đã sớm cứng và ngạo ưỡn lên hồng hào và ướt át khiến cho hắn phải cúi đầu há miệng mút chặt.

Bởi vì động tác cúi người của hắn, bắp đùi của cô bị ép mở rộng hơn làm cho hoa tâm cũng theo đó mà mở ra thêm. Mà ở phía dưới, tên đàn ông này không chịu chậm lại chút nào, ngược lại càng lúc càng nhanh, ngày càng hung hăng.

Đại tiểu thư bị chồng cứ đè lên giường như vậy mà hung hăng bắt nạt, cứ trực tiếp đâm vào làm cho cô dần dần không thở nổi, khoái cảm như cơn điên loạn bổ nhào lấy cô, eo thon uốn éo như rắn, thân thể liều mạng co rút lại.

Hắn giống như là mãnh thú bị đói bụng lâu năm, tất cả lý trí đều biến mất, con người đổ lên như chỉ muốn cứ như vậy mà nuốt hết cô vào bụng, ngay cả xương cốt cũng không chừa.

Mãnh liệt đâm vào như vậy nhanh chóng khiến cơ thể cô co rút mà lâm vào cao trào, nhưng hắn vẫn không chịu buông tha cô, hưng phấn thở dốc, hôn và vuốt ve, phía dưới động tác càng thêm cuồng dã hơn nữa.

Cứ tiếp tục như vậy chắc xương cốt cô sẽ tan hết, vì thế cô ôm lấy cổ hần, nhẹ hôn lên đôi môi ướm át, đưa lưỡi ra mặc cho hần liêu mạng mút lấy, thuận tiện ghé vào tai hần thì thầm nói lời mật ngọt, kích thích hần vài phen.

Triệu Tử Hiển bị cô xoắn chặt một cái, eo tê dại, dùng miệng che kín môi cô, nặng nề tiến vào chỗ sâu nhất mà bắn ra.

Tiếng tim đập của bọn họ vừa nhanh vừa mạnh, ôm nhau thở gấp gấp, hôn ngọt ngào và vuốt ve, cảm người mồ hôi đầm đìa, ôn tồn sâu đậm đến mức khiến người ta đỏ mặt.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài không nhịn được, động tác của bọn họ chợt cứng đờ.

Đồng thời quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt bé Triệu đang nghiêm túc nhìn chằm chằm bọn họ.

Gương mặt của tên tiểu tử này trắng trẻo non mềm, đôi mắt to trong vừa đen vừa sáng, đôi mày giống mẹ hơi nhú, đôi môi hồng nhếch lên. Bé cứ như vậy nhìn cha mẹ đang trần truồng, trên gương mặt đáng yêu có nét...Không thể nhịn nổi! (tội nghiệp bé, ở nhà cha mẹ mê trò lăn qua lăn lại, sang nhà cậu chơi cũng chẳng được yên thân.)

Đó thật sự là không chịu nổi đúng không? Hai vợ chồng không thể tin nổi vào mắt mình.

Triệu Dực đột nhiên xoay người, cầm cái gì đó được đặt ở đầu giường ném qua cho cha mẹ, sau đó quay lưng về phía bọn họ, tiếp tục ngủ.

Hai vợ chồng nhìn con trai ném đồ tới, đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

Nó... Nó lại cầm hộp khăn giấy ném qua cho bọn họ!

Một đám quạ bay qua...

Trầm mặc một hồi lâu, Thạch Sắc Vi nhỏ giọng hỏi thăm chồng mình: “Nó có ý gì đây?”

Luôn luôn thông minh vô cùng nhưng lần này Triệu Tử Hiển cũng bị hỏi khó rồi, chần chờ một hồi lâu, không biết đến bao lâu mới trả lời: “Nó không phải để cho chúng ta lau...”

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về con trai, bé cứng, con thật sự trưởng thành sớm như vậy?

“Anh đã bảo để con ngủ một mình, em không chịu, bây giờ nhìn đi!” Anh chàng họ Triệu nào đó lẩm bẩm oán trách một tiếng liền bị tiếng cười của Thạch Sắc Vi át hết.

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Bé Cưng Xem Bệnh Ký

Triệu bảo bối vào lúc hai tuổi rưỡi có một lần bị cảm, Triệu Tử Hiển đang công tác nước ngoài cho nên liền do mẹ Thạch Sắc Vi mang đi bệnh viện khám bệnh.

Định khám bệnh tiêm thuốc thì vị bác sĩ khoa nhi thấy Thạch Sắc Vi xong liền lập tức lấy một loại thái độ ân tình khác lạ ở toàn bộ quá trình. Lúc y tá tiêm cho bạn nhỏ Triệu Dực, vị bác sĩ có kinh nghiệm về khoa nhi này tự nhiên sẽ có phương pháp trêu đùa trẻ em để phân tán sự chú ý của bé tới việc tiêm thuốc.

Vị bác sĩ trẻ tuổi có mái tóc màu nâu và mắt màu lam đầu tiên cười với bé Triệu Dực đến thân thiết, sau đó khoa trương trợn to hai mắt, nắm lấy cổ họng biến âm mà nói: “Cháu xem, cháu xem, bên ngoài có con chim nhỏ bay qua.” Giơ tay lên không trung chụp một phát, “Oa, chụp được.” Sau đó nắm lấy làm bộ nhét vào miệng nuốt, “Oa, ăn thật là ngon, bạn nhỏ có muốn không?”

Bé cưng họ Triệu rất nghiêm túc nhìn bác sĩ, trầm mặc.

Không có vỗ tay nhiệt tình phối hợp, bác sĩ ngăn người, nhưng mà không sao, còn có chiêu tiếp. Bàn tay để về phía sau: “Trèo lên, trèo lên!”

“Chim nhỏ lại biến trở lại rồi!” Một con vẹt đồ chơi còn mới xuất hiện trên tay bác sĩ.

Triệu Dực nhú mày xinh đẹp giống hệt cha nó, không thêm cười tiếng nào, tiếp tục nhìn bác sĩ chằm chằm một hồi lâu. Nụ cười sáng lạng của vị bác sĩ đáng thương không được tự nhiên thu lại. Bé Triệu lúc này

mới quay đầu rất nghiêm túc nhìn Thạch Sắc Vi nói: “Mẹ, con cảm thấy được chúng ta có cần đổi một bác sĩ khác?”

Y tá cầm kim tiêm run cả tay.

Bác sĩ rơi lệ...

Thạch Sắc Vi cười đến thiếu chút nữa ngồi không vững.

Buổi tối Triệu Tử Hiên gọi điện thoại về ân cần hỏi bệnh tình của con trai mình, Thạch Sắc Vi liền kể toàn bộ câu chuyện hôm nay, lại một lần nữa cười không thở nổi. Đầu dây bên kia Triệu Tử Hiên trầm mặc nghĩ, hiển nhiên chộp được chút trọng điểm: “Vị bác sĩ đó là đàn ông phải không?”

“Đúng rồi.”

“Rất trẻ tuổi chứ?”

“Ừm, đại khái 30 mấy tuổi đi, không có chú ý.”

“Đưa điện thoại cho con trai, anh có lời muốn nói với con.”

“Vâng.” Điện thoại liền thay đổi người nghe.

“Tiểu Dục, có lần con nói muốn cha mua một bộ máy chơi game đúng không? Ừ, không thành vấn đề, lần này cha đi máy bay sang Đức sẽ mua về cho con, đây là phần thưởng của con.”

Bé Triệu lần này rất cuộc thỏa mãn.

13. Chương 13: Phiên Ngoại: Một Trăm Ngàn Và Một Tỷ

Thạch Sắc Vi và chị dâu La Mỹ Vi sau khi từ từ quen thuộc, thực ra cô đối với chị dâu này ban đầu cũng không ghét và bất mãn, thậm chí mấy lần tiếp xúc xong trò chuyện còn rất hợp ý.

Lần thứ nhất, Triệu Tử Hiên đến Đài Bắc đi công tác, luôn luôn dính lấy chồng như Thạch Sắc Vi nếu không có gì ngoài dự kiến sẽ đi theo hắn cùng nhau đến Đài Loan, thuận tiện thăm anh trai và chị dâu mình một chút.

Đàn ông thì làm việc, phụ nữ thì nói chuyện phiếm, trẻ con thì ở một bên chơi game, thật là cảnh tượng hài hòa ấm áp.

Thạch Sắc Vi liền đem ngay chuyện Triệu Tử Hiên dùng một tỷ đôla của dự án hợp tác làm sinh lễ để kết hôn nói một lượt cho La Mỹ Vi nghe, sau khi nói xong, mặt mong đợi nhìn chị dâu, chờ đợi kết quả mình muốn.

La Mỹ Vi quả nhiên rất chăm chú nghiêm túc nghe xong, sau đó há miệng cắn quả táo một miếng lớn, thấy ánh mắt mong đợi của cô em chồng, cô thở dài nói: “Oa, thật là lãng mạn nha.”

Thạch Sắc Vi thiếu chút nữa ngã xuống, trong lòng cắn răng, bà chị dâu này quả nhiên có chút dần, kháng nghị nói: “Chị cũng không nghe được trọng điểm.”

La Mỹ Vi cắn mạnh một miếng táo, gật đầu, “Nghe được, nghe được, chồng của em thật lợi hại, có thể đang lúc học đại học mà lấy được dự án hợp tác lớn như vậy, hơn nữa chỉ vì em. Oa, thật là lãng mạn như trong tiểu thuyết vậy.”

“Cái đó không phải là trọng điểm em muốn nói!” Đôi mắt đẹp của Thạch Sắc Vi trừng lên, cô dĩ nhiên biết chồng mình lợi hại đến mức nào. Ròng rã sáu tháng vì lấy được dự án kia mà mỗi đêm hắn đều làm đến ba giờ sáng. Mà lúc đó còn học tập, còn chăm sóc cô đang mang thai, mệt mỏi mà gầy đi sáu cân. Mặc dù cuối cùng cũng ký được hợp đồng, thắng cực kỳ oanh liệt, cơ hội đến, chủ tịch tập đoàn V vô cùng thưởng thức, đề ra lương cao để mời hắn đến công ty làm.

Nhưng, những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là sáu cân kia, chồng cô toàn bộ gầy sáu cân! Á, mặc dù trong sáu cân đó có ít nhất năm cân là do cô hành hạ. Nhưng mà, hừ, cũng do Thạch Quân

Nghị, hơn nữa anh trai cô trước đó còn nhiều phen dám gây khó khăn cho tình yêu của cô. Hừ, mối thù này cô tất phải báo.

Đã nói, cô là người cực kỳ mang thù, ngay cả Thạch Quân Nghị cũng sẽ không tha, cô cũng có thể cho anh ta nếm chút vị bị nội bộ lục đục.

“A...” La Mỹ Vi thấy vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa của cô em chồng, khí thế nữ vương mười phần. Mà cô trời sinh với loại khí chất cường đại này không có cách nào chống lại, lập tức liền sợ hãi hỏi: “Vậy trọng điểm là cái gì?”

Haizz, xem ra không rõ nói không được, “Trọng điểm là thời điểm em kết hôn, anh trai em muốn sinh lễ một tỷ, anh ấy nói con gái bảo bối của Thạch gia rất quý. Nhưng lúc hai người kết hôn, anh ta đưa cho chị bao nhiêu tiền?”

“À, cái đó, anh ấy cho chị một trăm ngàn còn có...”

“Xem đi, cái này là trọng điểm.” Thạch Sắc Vi rất nhanh cắt đứt cô, “Hắn muốn chồng em một tỷ, còn cho chị một trăm ngàn tiền Đài Loan, chị đếm chênh lệch một chút đi.”

La Mỹ Vi lập tức thật biết điều liền đưa ngón tay ra đếm, một hồi lâu, nhỏ nhẹ trả lời: “À, chị đếm không ra.”

Té xỉu! Người này, Thạch Sắc Vi giận đến muốn học máu. Đạo này muốn khơi lên cho vợ chồng người ta gây gổ sao phí sức vậy?

“Coi như không cần gấp gáp, chị chỉ cần biết, kém rất nhiều là đủ rồi, chị nghĩ qua nó có hàm nghĩa là gì chưa?”

“Còn có hàm nghĩa?” Quả táo trong tay La Mỹ Vi đã sớm bị kinh sợ mà lăn xuống sàn nhà. Khí thế Đại tiểu thư hôm nay thật mạnh, vấn đề này cô trả lời không được vậy có tức giận không?

“Nói đúng là, chồng chị căn bản không quan tâm đến chị.” Rất khẳng định gật đầu, “Không coi trọng chị!”

“À?” Có thể như cô nói sao? Tôi cảm thấy một trăm ngàn cũng nhiều mà Đại tiểu thư.

“Cho nên chị không thể để anh ta xem nhẹ chị.” Rất có khí thế phát tay.

“Ừ.” Nghe lời gật đầu, “Vậy chị phải làm như thế nào?”

“Thật là.” Thạch Sắc Vi không chịu nổi trừng mắt nhìn cô, “Điều này còn muốn em dạy sao? Được rồi, được rồi, nhìn đây!” Cô cầm điện thoại nhấn số: “Triệu Tử Viễn! Ừ, tất cả tài sản của anh là bao nhiêu? Ừ, phải để kế toán thống kê mới biết à? Được, tính toán xong hết thì chuyển tất cả sang tài khoản của em, biết chưa? Rất hài lòng vì chồng không hỏi liền đáp ứng mình. “Mà thôi, em thấy tạm thời không cần, anh cứ làm việc đi, nói sau nha.”

Rất có khí thế cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang ngây ngô kia: “Nhìn một người đàn ông có yêu chị hay không thì phải xem anh ta có chịu nghe lời chị không đã.” Hì hì, thật ra thì cô nói vậy, cố ý khiến Thạch Quân Nghị không dễ chịu.

“Oa, em rất lợi hại nha.” La Mỹ Vi lập tức đáp lại bằng đôi mắt nhiệt liệt sùng bái.

“Còn phải nói.”

“Có nhiều tiền ở trên người như vậy, cũng không sợ đánh mất, thật là lợi hại.”

“Rầm” Thạch Sắc Vi thiếu chút nữa ngã xuống, cái cô La Mỹ Vi thật sự là người Trái đất sao? Trọng tâm chú ý với người khác hoàn toàn không giống nhau, được rồi được rồi, cô cầm di động đưa cho cô: “Đến lượt chị!”

“Chị?”

“Đúng đó, liền làm theo những gì em vừa làm, gọi điện thoại cho anh ta.”

“A, gọi điện thoại cho Chủ tịch đại nhân?”

“Đúng!” Thạch Sắc Vi đưa tay nhấn số điện thoại rồi đưa cho cô, “Cứ làm theo em, không cần lo lắng.”

La Mỹ Vi run rẩy nhận lấy điện thoại di động, thấy Thạch Sắc Vi cứ nhìn chăm chăm không dám không làm, đầu dây bên kia nhắc lên, giọng nam tính quen thuộc vang lên: “Chuyện gì?”

Nàng run lên, thưa dạ gọi: “Chủ tịch đại nhân.”

“Mỹ Vi?” Thạch Quân Nghị thật bất ngờ nhìn điện thoại di động, hắn còn tưởng rằng là em gái gọi tới, giọng lập tức dịu dàng: “Có chuyện gì không?” Đứng dậy ý bảo hội nghị tạm ngừng, bước nhanh đi ra khỏi phòng họp, “Vậy thì em không thoải mái, con đá em?”

“Không phải không phải.” La Mỹ Vi liền vội vàng lắc đầu, bàn tay ý thức xoa xoa cái bụng tròn vo của mình: “Em rất khỏe, con cũng rất ngoan.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Cô muốn cúp điện thoại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Thạch Sắc Vi, lập tức không dám, “À, Chủ tịch đại nhân...”

“Ừ.”

Thấy lại cô em chồng nường mảy lên: “Nói đi, nói ý định của chị cho anh ta biết đi.” Thạch Sắc Vi ở một bên nhỏ giọng nói.

“Cái đó...”

“Ừ, em cứ nói.” Người ở đầu điện thoại di động bên kia vẫn rất nhẫn nại dịu dàng đáp lại.

“Em...” Liếc nhìn bộ mặt khích lệ của người kia, rốt cuộc quyết tâm, “Anh hôm nay có thể làm năm cái bánh pút-đing đậu đỏ cho em ăn?”

“Rầm” một tiếng, cái cầm xinh đẹp của Đại tiểu thư đập luôn xuống mặt bàn.

Người ở đầu bên kia không biết nói gì khiến La Mỹ Vi mặt mảy hơn hở, lưu luyến cúp điện thoại. Sau đó đưa điện thoại di động trả lại Thạch Đại tiểu thư còn đang vuốt cầm, “Sắc Vi, em thật người rất lợi hại, thật sự là có dũng khí, muốn gì cứ nói với anh ấy mà anh ấy cũng đáp ứng chị luôn. Mặc dù trước đó không đồng ý cho chị ăn năm cái, nhiều nhất cũng chỉ cho ba cái thôi, thật là tốt đó, cảm ơn em!”

Thạch Sắc Vi muốn khóc, “Em để cho chị gọi điện thoại cho anh ấy là muốn toàn bộ tài sản của anh ấy kìa...”

“Tiền á? Chị cần tiền làm gì? Anh ấy cho chị rất nhiều tiền chị tiêu cũng chẳng hết, hơn nữa tiền có thể làm cho anh ấy đích thân làm bánh pút-đing đậu đỏ rất ngon không? Em không biết đâu, anh ấy...”

Nghe La Mỹ Vi vô tư vui vẻ khen ngợi, Thạch Đại tiểu thư khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà trong mơ hồ, cô hình như đã hiểu tại sao Thạch Quân Nghị đang cùng Đồng Giai Thiển yên nhau tám năm lại bỏ cô ta mà lấy và yêu La Mỹ Vi.

Bởi vì cô ấy và Đồng Giai Thiển hoàn toàn khác nhau.

Cô đột nhiên nhớ đến câu nói của chồng mình: “Có thể nguyên nhân Thạch Quân Nghị yêu La Mỹ Vi thật ra rất đơn giản, phức tạp thì thường cần đơn giản nhất, đấy chính là lý do.”

Haizzz, A Hiên, anh lại nói đúng rồi, tình yêu không phải là chuyện đơn giản nhất trên đời sao?

Tựa như anh yêu em, em cũng yêu anh.

Tình yêu cực kỳ đơn giản, nhưng không giống những thứ khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-chang-nam-sung-nay>